

CSALÁDI ÉLETÜNK

A házasság szentsége

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2019/2.

Családi életünk

A házasság szentsége

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2019

A tanulmányokat összeállította:
Árvai Márta (1., 6., 13.), Soós Attila (2., 3., 5., 12.),
Vankó Zsuzsanna (4., 7., 8., 9., 10., 11.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A borítón Árvai Márta festménye látható

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-71-1 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 6. Családunk iránti felelősségünk a végső események küszöbén	9
II. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 13. A házasság mint „segítőtársi” szövetség	21
III. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 20. Párválasztás – Felkészülés a házasságra	33
IV. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 27. Miért óv Isten Igéje a „felemás” házasságtól?	44
V. TANULMÁNY ■ MÁJUS 4. A házastársi szeretet hűséges „betöltése”	55
VI. TANULMÁNY ■ MÁJUS 11. Gyógyulhatnak-e a megromlott házasságok?	68
VII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 18. Igei kijelentések a válasra és az újraházasodásra vonatkozóan	79
VIII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 25. Gyermekeink önuralomra nevelése a helyes fegyelmezés által	91
IX. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 1. Kívánatos és ártalmas szülői tulajdonságok	107
X. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 8. A hűséges kötelességteljesítésre nevelés – Felkészítés az élet küzdelmeire	117

XI. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 15.

Mit tehetünk gyermekeink hitre jutásáért? 128

XII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 22.

Az idősödő szülőkkel és az idősebb nemzedékkel szembeni magatartás 141

XIII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 29.

„Mit láttak a te házában?”
Bizonyoságtévő családokra van szükség 153

Igék minden napra

ÁPRILIS 164

MÁJUS 165

JÚNIUS 166

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a családra vonatkozó bibliai kijelentésekkel foglalkoznak tanulmányaink, ezeken belül hangsúlyosan a házassággal mint szereteten és hűségen alapuló szövetséggel. (Az eredeti cím: *The Family – Sanctity of Marriage*.) Ezért hat tanulmány is szól a házasságról.

Ezek a témák természetesen nem egyenlő mértékben érintik a szombatiskola résztvevőit, mint ahogy a gyermeknevelésről szólók sem. Mégis mindannyian az emberiség szövetének részei és a gyülekezet testvéri közösségének tagjai vagyunk, akik a bennünket közvetlenül nem érintő élethelyzetekkel is találkozunk a környezetünkben. Ezért az egyedülállók is úgy foglalkozhatnak a házasságról és a gyermeknevelésről szóló tanulmányokkal, mint amelyeket hasznosítani tudnak a keresztyén szolgálatban, akkor is, ha ők maguk nem élnek házasságban, illetve nincsen gyermekük.

Bővebbek a megjegyzések a gyermeknevelésre vonatkozó tanulmányok esetében. Tapasztalható ugyanis, hogy kevés szülő és nagyszülő ismeri igazán azokat az értékes gyakorlati tanácsokat, amelyek Ellen G. White gyermekneveléssel kapcsolatos könyveiben található. Ma, a végidőben, a gyermeknevelés minden előző kornál nagyobb és fontosabb feladat. Az erkölcsi romlás kiteljesedése korábban kell felnevelnünk gyermekeinket úgy, hogy megalapozódjék bennük az istenfélelem, továbbá életcéljuknak tekintésük az örök élet elnyerését. A Szentírásban foglalt alapelvek gondos tanulmányozására, valódi megértésére van szükség ehhez, de még ennél is többre, teljes szívből való könyörgésre, hogy Isten Lelke őrizze őket mindennap, és munkálkodjék bennük.

A szombatiskolai tanítók ügyeljenek arra, hogy jól gazdálkodjanak az idővel. Nyilvánvalóan nem lehet mindent föleleveníteni,

elismételni, ami a megjegyzésekben található. Ezek jó részét otthoni tanulmányozásra szántuk. Amikor a megjegyzések hosszabbak, a tanítók ilyenformán tehetnek fel kérdést az igék megbeszélése után: „Szeretne-e valaki röviden kiemelni valamit a megjegyzésekből, amit gyakorlatilag hasznosnak, alkalmazhatónak talált?” A gyülekezetek megfontolhatják, hogy a negyedév során szervezzenek-e egy-egy külön összejövetelt a gyülekezetükbe tartozó házaspárok és a szülők, nagyszülők számára, ahol egymás között bővebben megvitatják egyrészt a házasságra, másrészt a gyermeknevelésre vonatkozó tanácsokat, amelyekre a tanulmányok ráirányították a figyelmet.

Mi volt Isten terve egykor Izráellel? Azt akarta, hogy minta és példa legyenek a többi nép számára, szemléltetve, milyen áldásos következménye van annak, ha egyének és családok engedelmeskednek Isten parancsolatainak. Isten terve ma is ugyanez a maradék egyházával. Bárcsak megközelítenénk, sőt betöltenénk az isteni elgondolást!

Családunk iránti felelősségünk a végső események küszöbén

A végső válság közelségét jelző sok esemény és jelenség mindnyájunk számára ébresztő kell hogy legyen. Nemcsak a saját üdvösségünk és küldetésünk betöltése szempontjából, hanem különösen a most felnövő generációra nézve, amelynek tagjai minden bizonnyal megérik a „nyomorúságos időt”, és Isten terve szerint a végső nagy evangéliumhirdetés alkalmas eszközeivé is válhatnak. Át kell gondolnunk, hogy mit tehetünk értük, illetve azokért a családtagjainkért, akik még nem fogadták el Krisztus evangéliumát. Ugyanakkor hívó családtagjainkért is felelősek vagyunk, hiszen a felkészülés, hitbeli megerősödés, reformáció munkája mindannyiunk szükséglete.

1 A válságjelenségek felsorolása után milyen figyelmeztést intézett Jézus Krisztus a végidőben élőkhez? Az Ige felhívása szerint mi mindenre kell ügyelnünk mind személyes üdvösségünk, mind a családtagjaink lelki fejlődése érdekében?

- „Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a szívetek tobzódás, részegség és ez élet gondjai miatt, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap. Mert mint egy tőr, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén laknak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká téssetetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21,34–36)

- „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, s az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. A világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,15–17)
- .....
- .....

Az Ige szerint a végidőben az élet gondjai és a világ által kínált számtalan lehetőség között nagyon kell vigyáznunk, hogy megmaradjon az Istennel való élő kapcsolatunk. Ez még inkább igaz arra a nemzedékre, amelynek tagjai már ebben a korban születtek, és az internet adta szinte korlátlan kínálat mellett kell megtanulniuk az önuralom, az állhatatosság és a hit leckéit.

Mindnyájunk számára ismert tapasztalat lehet, amire az alábbi sorok utalnak:

„Olyan feszültség és sietség keríti hatalmába a világot, amely sohasem létezett azelőtt. Az őrjítő rohanás közepete Isten szól hozzánk. Magához, a közelségébe hív: »Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten.« (Zsolt 46,11) Nagyon sokan vannak, akik még az áhítat idején sem nyerik el az Istennel való tényleges közösség áldásait. Túlságosan sietnek. Gyors léptekkel haladnak át a szerető Krisztus jelenléte körén. Időznek ugyan egy rövid ideig a szent határokon belül, de nem várják meg az Úr tanácsát. Nincs idejük arra, hogy isteni Mesterükkel legyenek. Életük terheivel térnek vissza munkájukhoz.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. fej.)

A világ szokásai, élvezetei, gondolkodásmódja szinte észrevétlenül hatnak ránk, ezért át kell gondolnunk, mit tehetnénk ennek

a befolyásnak a csökkentése érdekében. Főként gyermekeinknek és a fiatalabb generációnak kell segítenünk abban, hogy el tudják magukat határolni a sok káros hatástól.

„Minden megtehetőt tegyünk meg, hogy magunkat és gyermekeinket olyan helyzetbe hozzuk, ahol nem látjuk a világban végbemenő gonoszságokat. Gondosan őriznünk kell szemünk látását, fülünk hallását, hogy e félelmetes dolgok ne hatoljanak elménkbe. Amikor a napilapot otthonomban kezembe vettem, úgy éreztem, mintha el kellene rejtenem, hogy a nevetséges, feltűnést keltő dolgok ne legyenek láthatók. Úgy tűnik, mintha az ellenség ott lenne az újságban megjelenő sok dolog közzétételének szerkesztésénél. Az előforduló összes bűnös dolgot leleplezetlenül felfedi a világ előtt. Azoknak, akik az Istentől származó bölcsességet akarják elnyerni, balgákká kell válniuk e világ bűnös ismeretében, hogy bölcsökké legyenek. Be kell csukniuk szemüket, hogy ne lássanak és ne tanuljanak gonoszt. Be kell zárniuk fülüket, hogy ne hallják meg a gonoszt és ne nyerjék el azt az ismeretet, mely beszennyezné tiszta gondolkodásukat és cselekedetüket. Vigyázniuk kell nyelvükre is, hogy ne szóljanak romlott beszédet, nehogy álnokságot találjanak szájukban.”
(Ellen G. White: *Boldog otthon*, *Őrizzük a kapukat* c. fejelet)

„Ahogyan az igazságot a gyakorlati életbe ültetik, a szintet magasabbra és magasabbra kell emelni, hogy teljesüljenek a Biblia kívánalmai. Ez szükségessé teszi a világ divatjával, szokásaival, gyakorlatával és irányelveivel való szembenállást. A világi befolyások a tenger hullámaihoz hasonlóan ütök és csapdossák Krisztus követőit, hogy Krisztus szelídsége és kegyelme igaz elveitől elsodorják őket, azonban sziklaszilárdan kell kitartaniuk elveik mellett. Ennek megtétele erkölcsi bátorságot kíván, és aki nem láncolja lelkét az örök Kősziklához, azt elsodorja a világ áradata. Csak olyan szilárdan áll-

hatunk meg, amilyen mértékben Krisztussal, Istenben elrejtett életet élünk. Az erkölcsi függetlenség teljesen helyénvaló, amikor az ember a világgal száll szembe. Azzal, hogy teljes összhangba jutunk Isten akaratával, kedvező lesz helyzetünk és meg fogjuk látni a világ szokásaitól és gyakorlatától való határozott elválás szükségességét. Mércénket nem szabad csak egy kicsit a világi fölé emelni, hanem kifejezetten világos legyen a határvonal.” (Ellen G. White: *Keresztény nevelés*, A Battle Creek-i iskola diákjainak)

2 Milyen mély romlás tapasztalható korunkban az emberi kapcsolatok terén is? Mire késztesen bennünket ez a jelenség?

- „És akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást. (...) És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Mt 24,10.12)
  - „Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is, megölnék némelyeket tiközületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.” (Lk 21,16–17)
  - Vö. Hós 4,1–3; Mik 7,5–7
  - „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.” (2Tim 3,1–4)
- .....
- .....
- .....

A szeretet meghidegülése a családi kapcsolatokat is tönkreteszi: a válások növekvő száma, elhanyagolt gyermekek, magukra hagyott idősök jelzik ennek a folyamatnak a súlyosbodását. Ahol azonban nem történik ilyen látványos törés a családi kapcsolatokban, ott is előfordulhat, hogy az otthon légkörét gyűlölködés, békétlenség, feszültség mérgezi meg.

Vizsgáljuk meg mi is, mennyire hat családi kapcsolatainkra a világban tapasztalható légkör? Megengedjük-e, hogy a szeretetlenség, az önzés, az ingerültség, vagy éppen az egymással szembeni közömbösség elválasszon családtagjainktól, vagy közömbössé tegyen bennünket örök sorsuk iránt?

3 Milyen tanulságokat hordoz Lót története számunkra? Milyen szempontok szerint választotta meg lakóhelyét, és ez a döntése később milyen tragédiákhoz vezetett? Melyik befolyás volt az erősebb családtagjai esetében?

- „Hasonlóképpen, mint a Lót napjaiban is lett, ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek, de amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az ember Fia megjelenik. Aznap aki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és aki a mezőn, azonképpen ne forduljon hátra. Emlékezzetek Lót feleségére!” (Lk 17,28–32)
- „Választotta Lót magának a Jordán egész mellékét, elköltözött Lót kelet felé: és elváltak egymástól. Ábrám lakozott Kánaán földjén, Lót pedig lakozott a Jordán-melléki városokban, és sátorozott Sodomáig. Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök voltak az Úr előtt.” (1Móz 13,11–13)
- „És mondták a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? Vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet, ami a tied a városban, vidd ki e helyből. Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt. Az Úr küldött minket,

hogy elveszítsük ezt. Kiment azért Lót, és szólt az ő vőinek, akik az ő leányait elvették, és mondta: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tett, mintha tréfálna. Mikor pedig késedelmeskedett, megragadák a férfiak az ő kezét, a felesége kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivitték őt: és ott hagyták a városon kívül.” (1Móz 19,12–14)

.....

.....

.....

Lót történetének több tanulsága is van: az egyik ilyen, számunkra is elgondolkodtató dolog, hogy milyen szempont vezette a lakhelye megválasztásánál. Tudjuk az Igéből, hogy Sodomában jólét és „gondtalan békesség” volt látszólag (Ezék 16,49), és bizonyára ezek tették vonzóvá Lót számára, amikor családjának otthont teremtett. Megismerte a sodomaiak erkölcsi romlottságát, hiszen „gyötörte is a lelkét” naponta (2Pt 2,7–8), mégsem tudott lemondani a város nyújtotta kényelemeiről és látszólagos előnyökről.

Ennek fényében gondoljuk át, hogy bennünket milyen szempontok vezetnek, amikor családuknak otthont keresünk, vagy gyermekeink iskoláztatása, érvényesülése érdekében teszünk lépéseket. Mennyire fontos számunkra az a környezet és befolyás, ami lelkileg, erkölcsileg hat rájuk, és megfertőzheti őket?

„Lót Sodomát választotta, gyönyöreieit és előnyeieit. Elhagyva Ábrahám oltárát és az élő Istennek hozott mindennapi áldozatot, hagyta, hogy gyermekei a romlott és bálványimádó nép közé vegyüljenek. Az istenfélelmet azonban megőrizte szívében. A Szentírás azt mondja róla, hogy »igaz« ember volt. Lót igaz lelkét felkavarták a naponta hal-

lott gonosz beszédek és a bűncselekmények, melyeket nem tudott meggátolni. Végül »tűzből kikapott üszök«-ként megmenekült (Zak 3,2), de elveszítve javait, feleségét és gyermekeit, idős korában megszegyenülten, barlangban lakott, mint a vadállatok.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Sodoma pusztulása c. fejj.)

A másik nagyon komoly tanulság számunkra, hogy amikor az angyalok Isten bekövetkező ítélete miatt a város elhagyására szólították fel családjával együtt, akkor addig késlekedett, míg az angyalok kézen fogva vezették ki a városból. Ez a jelenet arra a törvényszerűsége is rámutat, hogy mennyire meg lehet szokni a romlottságot, ha folyamatosan ezt tapasztaljuk, még akkor is, ha nem értünk vele egyet.

Figyeljünk erre a jelenségre a saját életünkben is, és gondoljuk át, most számunkra és családjunk számára mit jelenthet a világból való kijövetel, amire az Úr minket is felszólít!

„Ha Lót tétovázás nélkül engedelmeskedett volna az angyalok figyelmeztetésének, és egyetlen ellenvetés vagy tiltakozó szó nélkül határozott léptekkel a hegyek közé menekült volna, felesége is megmenekült. Példájának befolyása megővta volna a végzetét megpecsételő bűntől. De Lót tétovázása és késlekedése miatt felesége könnyen vette a menyeyei figyelmeztetést. Testileg a síkságon volt, de szíve Sodomához tapadt, és vele együtt pusztult el. Fellázadt Isten ellen, mert ítélete elpusztította javait és gyermekeit. Bár Isten megtisztelte és kihívta a gonosz városból, úgy érezte, szigorúan bánt vele, mert éveken át gyűjtött vagyonát ott kellett hagynia a pusztulásnak. Ahelyett, hogy hálásan elfogadta volna a szabadítást, vakmerően visszanézett, hogy számon kérje azok életét, akik elvetették Isten figyelmeztetését. Bűne tanúsította: nem méltó az életre, arra az oltalomra, amely iránt nem sok hálát érzett. (...) Jézus Krisztus kijelentette:

»Amint Lót napjaiban is lett, (...) ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik« (Lk 17,28–30). A mindennapi események tanúsítják Isten szava teljességét. A világ rohamosan érik a pusztulásra. Isten ítélete nemsokára megemészti a bűnt és a bűnösöket.

Ki kellett onnan jönniük, teljesen el kellett különülniük a gonoszoktól, menteni életüket. Így volt Noé napjaiban is, és Lót korában is; a tanítványokkal is Jeruzsálem pusztulása előtt; és így lesz az utolsó napokban is. Most is hallható Isten hangja, figyelmeztető üzenetben kérve népét, hogy különüljön el az eluralkodó gonozságtól. (...) Nem lehet egyezés Isten és a világ között. Nem fordulhatunk hátra, hogy földi kincseket szerezzünk. »Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.« (Mt 6,24) (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sodoma pusztulása c. feje.)

4 Mi adhatott Noénak vigasztalást az egész világ pusztulását látva? Milyen reménységet ragadjunk meg mi is hittell?

- „Miként Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mind ama napig, amelyen Noé a bárkába bement, és eljött az özönvíz, és mindeneket elvesztett.” (Lk 17,26–32)
- „De teveled szövetséget kötök, és bemész a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaid feleségei teveled.” (1Móz 6,17–18)
- Vö. Ezék 14,14–16
- „Ímhol vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nékem adott.” (Zsid 2,13)
- „...Én tartom meg fiaidat.” (Ésa 49,25)

.....
.....

Noé gyermekei azután születtek, hogy Isten kijelentette a bekövetkező ítéletet, és utasítást adott a bárka építésére. A szülők tehát nagyon jól tudták, hogy gyermekeik is elveszhetnek, ha nem élnek Isten akarata szerint. Milyen gonddal nevelhették ezt a három fiút, miközben építették a bárkát, és a bekövetkező özönvízre figyelmeztettek mindenkit! Ugyanakkor őket is körülvette a sok kísértés, hitetlen társaik gúnyolódása, és el kellett szenvedniük a kiközösítést. Bizonyára nem volt könnyű a szülőknek megővni gyermekeiket a rossz befolyástól, és megszilárdítani hitüket Isten ígéreteiben. Milyen gondosan kellett kiválasztani a házastársukat is, hogy ők is a megmentettek között lehessenek! Az özönvíz végleg elszakította őket barátaiktól, ismerőseiktől, de egymástól nem kellett elválniuk. Ennek a családnak a példája bátorítson, hogy ne mondjunk le egyetlen hozzátartozónkról sem! Isten bennünket is a „házunk népével” együtt szeretne megmenteni.

„Isten megparancsolta Noénak: »Menj be te és egész háznépe a bárkába, mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.« (1Móz 7,1) A világ elvetette Noé figyelmeztetését, de befolyása és intése saját családjára áldást hozott. Lelkiismeretességének és becsületességének jutalmaként Isten megmentette vele együtt családja minden tagját. Micsoda bátorítás ez a hűséges szülőknek!” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. fej.)

5 Milyen komoly környögrésre késztesen bennünket az a tudat, hogy felelősek vagyunk családtagjaink, gyermekeink üdvösségéért? Milyen bátorító példák állnak előttünk?

- „Amikor elvesztette Isten annak a környéknek városait, megemlékezett az Isten Ábrahámról, és kiküldte Lótót a veszedelemből, mikor elsüllyesztette a városokat, amelyekben lakott Lót.” (1Móz 19,29; Ábrahám imáját lásd: 1Móz 18,22–32)

- „Amikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak, elküldött értük Jób és megszentelte őket, s jó reggel felserkent és áldozott égő áldozattal mindnyájuk száma szerint, mert ezt mondta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és gonoszt gondoltak Isten ellen a szívükben! Így cselekedett Jób minden napon.” (Jób 1,5)
  - „Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonytságot a Szent Lélek által, hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiáiért, akik rokonaim test szerint. Atyámfiái, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel üdvösségét.” (Rm 9,1–3)
  - „Így szól az Úr, Izráel Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!” (Ésa 45,11)
- .....
- .....

Sokszor hivatkozunk a környezet ártó befolyására, de ez nem lehet mentség arra, hogy nem teszünk meg mindent a családtagjaink megmentéséért. Amennyire rajtunk múlik, ellensúlyozzuk a rossz hatásokat, és kérjük Isten védelmét azokban az esetekben, amikor már semmit nem tehetünk. Pál apostol rokonai üdvösségéért vívott lelki küzdelme tanulságul szolgál, hogy soha ne adjuk fel a reményt, ne mondjunk le egyetlen családtagunkról sem, hanem kitartóan könyörögjünk mindnyájukért.

„A szülők buzgó imával vonjanak védősáncot gyermekeik köré. Teljes bizalommal kérjék Istent, hogy lakozzék velük, szent angyalaival őriztesse őket és gyermekeiket Sátán egyetlen hatalmától.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, 7. köt., Családi áhítat c. fej.)

6 Az idők jeleit látva milyen hitbéli megújulásra van szükség gyülekezeti és családi életünkben, hogy felkészülhessünk az elkövetkező nehéz időkre?

- „De még most is így szól az Úr: Térjetelek meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is! És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetelek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez. (...) Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet, hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopókat, menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából, és a menyasszony is az ő szobájából.” (Jóel 2,12–16)

.....

.....

.....

Az önvizsgálatra és a teljes megtérésre való felszólítás az élet minden területén reformációra hív, amely a gyülekezet és a család minden tagjának részvételével lehet eredményes. Mindenki vizsgálja meg kapcsolatát a szüleivel, a gyermekeivel, a házastársával. Bánjuk meg mulasztásainkat, és kérjük Isten kegyelmét a szeretetkapcsolatok megerősítéséhez. Az ígélet szerint a Jézus Krisztus eljövételét megelőző útkészítés „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz” (Mal 4,5–6). Az emberi szívek megújulása alapvető változást hoz az Istenhez és embertársainkhoz fűződő kapcsolatunkban.

Az alábbi felhívás a szülőket szólítja meg, de a család minden tagjára érvényes tanácsot tartalmaz:

„Szülők, alázzátok meg szíveteket Isten előtt! Kezdjetekek alapos munkába gyermekeitekért. Könyörögjetekek az Úrhoz bűnbocsánatért, hogy szavával mit sem törődve, elmulasz-

tottátok gyermekeitek gondos nevelését. Kérjétek világosságot és útmutatást, érzékeny lelkiismeretet és tiszta ítélőképességet, hogy meglássátok tévedéseiteket és hibáitokat. Isten meghallgatja az ilyen alázatos és bűnbánó szívből jövő imát. (...) Ha családotok iránt mulasztás terhel, valljátok meg bűneiteket Istennek! Gyűjtsétek magatok köré gyermekeiteket, és ismerjétek el vétkeiteket. Mondjátok meg nekik, hogy reformokat szeretnétek bevezetni otthon, és kérjétek ehhez az ő segítségüket is.

Olvassátok el nekik az erre vonatkozó útmutatásokat Isten Igéjéből. Imádkozzatok velük, s kérjétek az Urat, hogy őrizze meg életüket, és segítsen felkészülniük az Ő országára. Így elkezdhettek egy megújulási folyamatot, s azután tartsatok ki abban, járjatok az Úr útján!” (Ellen G. White: *Gyermekevelés*, 313. o.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja

A házasság mint „segítőtársi” szövetség

1 Milyen felelősséget vállal az, aki házassági szövetségre lép?

- „Mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt. (...) Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és anyját, s ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” (1Móz 2,18–24)
- „Mindenikünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére.” (Rm 15,2)
- „Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.” (Mt 18,18)

.....

.....

.....

.....

.....

Manapság egyre többen kötnek házasságot anélkül, hogy világos lenne számukra, mivel is jár ez. Sokakban téves elképzelések élnek a házasságról, ettől várják életük egyedüli boldogságát, kínzó magányuk feloldását. Isten valódi áldásnak, földi életünk kitel-

jesedésének szánta a házasságot, s ennek valóságos feltételeit és örök törvényszerűségeit is az ember elé tárta, nehogy az életnek ezen a területén is a határtalan önzés és a magunk hasznának keresése vegye át az uralmat.

Isten a házasságot a szeretet mindennapos elemi iskolájának szánta, ahol mindkét félnek óriási lehetőségei vannak a másik ember segítésére, szolgálatára, boldoggá tételére. Ennek kölcsönös gyakorlása mennyországgá tehetné a házasságokat.

„Testvérem, a feleséged ideje, ereje és boldogsága össze van kötve a tiédde. Rá gyakorolt befolyásod élet illata lehet az életre, vagy halál illata a halálra. Légy nagyon elővigyázatos, nehogy megrontsd az életét!

Testvérnőm, most meg kell tanulnod az első gyakorlati leckét a házasság felelősségét illetően. Feltétlenül tanul meg e leckét hűségesen naponta. (...) Állandóan őrizkedj attól, hogy utat nyiss az önzésnek.

Életetek egységében ragaszkodásokat alá kell rendelnetek egymás boldogságának. Mindegyikőtöknek a másik boldogságát kell szolgálnia. Az Úr ezt kívánja tőletek.

Míg egygye olvadtok, egyikőtök se veszítse el egyéniségét. Egyéniségetek tulajdonosa Isten, a mi teremtőnk. Tőle kérdezzétek meg: mi a helyes, mi a helytelen, hogyan tudom legjobban betölteni lényem célját.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 90. o.)

(Megbeszélendő kérdések házaspároknak egymás között:

- Milyen elképzelésekkel és elhatározásokkal köteleztem el magamat a házastársamnak?
- Mit vártam el a másiktól, miben csalódtam?
- Mennyiben kívánjuk házasságunkat új alapokra, a bibliai elvekre építeni?
- Kérdezzük meg egymást: Mit tehetnénk azért, hogy boldogabb, kiegyensúlyozottabb legyen a házasságunk?)

2 Kire és miért bízott Isten nagyobb felelősséget a házasságban?

- „A férj feje a feleségének, amint Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanó megtartója a testnek. (...) Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért. (...) Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat.” (Eféz 5,23–29)
- „A férfiak hasonlóképpen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében, hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.” (1Pt 3,7)

.....

.....

.....

Isten a férfit úgy alkotta meg, hogy alkatánál, fizikai-lelki felépítésénél fogva nagyobb terhek, feladatok hordozójává váljon, különösen a család területén. A Biblia szerint a bűneset következtében férfiak ezzel a felelősségükkel hajlamosak visszaélni (1Móz 3,16). Azóta egyesek az „erőtöbbletet” már nem a másik szolgálatára, hanem legyőzésére, uralkodásra használják. Pedig az asszony, vagyis a feleség szeretetigénye a bűneset után még inkább megnövekedett: „Epekedik a férje után.” Több szeretet, megértés, gondoskodás, érzelmi biztonság után vágya, melyet férje immár megromlott természetével gyakran nem igazán ad meg neki. A romlás ellenére Isten a férjekre bízta a család összetartásának, vezetésének, irányításának feladatát.

„A szeretetteljes ház, ahol a szeretetet szavaikban, tekintetükben és tetteikben fejezik ki, az a hely, ahol az angyalok szívesen jelennek meg, és megszentelik azt a dicsőség fényének sugaraival. Ebben az otthonban a szerény háztartási kötelességeknek varázsuk van. Ilyen körülmények között az élet kötelességei nem lesznek kellemetlenek feleséged számára. Vidám lelkülettel fogja végezni azokat, és napfényhez hasonló lesz a körülötte levők számára, ő pedig szívében dalt fog zengeni az Úrnak. Most pedig úgy érzi, nem rendelkezik szíved vonzalmával. Te adtál rá okot, hogy ezt érezze. Elvégezd a szükséges kötelességeket, amelyek rád mint a család fejére hárulnak, de valami még hiányzik. Hiányzik a szeretet drága befolyása, mely a kedves figyelmességhez vezet. A szeretetnek láthatónak kell lennie a tekintetben, modorban, és hallhatónak kell lennie a hanghordozásban. (...)

A szeretet nem létezhet anélkül, hogy ne nyilvánuljon meg látható cselekedetekben, ahogyan a tűz sem tartható fenn tüzelőanyag nélkül. Testvérem, te méltóságodon alulinak érezted, hogy gyengédséget nyilváníts ki kedves cselekedetekkel, és alkalmat keress, hogy meggyőzd feleségedet szeretetedről a gyöngédség szavaival és kedves figyelmességgel. Változékony vagy érzelmeidben, és nagyon befolyásolnak a körülmények. (...) Amikor elhagyod üzletedet, hagyd ott üzleti gondjaidat, tanácsalanságodat és bosszúságaidat. Menj haza családotodhoz vidám arccal, rokonszenvvel, gyengédséggel és szeretettel. Ez sokkal jobb, mintha feleséged miatt pénzt kell kiadnod orvosra és gyógyszerre. A vidámság egészség lesz testednek, és erő lelkednek. Életetek nagyon nyomorúságos volt, amihez mindketten hozzájárultatok. Isten nem gyönyörködik boldogtalanságotokban, önuralmatok hiánya eredményezte ezt nektek.

Megengeditek, hogy érzelmeitek uraljanak benneteket. (...) Azt gondolod, a gyengéd szavak a lágyságnak és a gyengeségnek jelei, ezért szükségtelenek. Helyükbe ingerült szavak, a viszály, a küzdelem és a bíráló szavai kerülnek. (...)

Nem rendelkezzel a megelégedettség lelkületének elemeivel. (...) Állandóan aggódsz és hangulatod nyomott. Nem ápolod Isten iránti szeretetedet és szíved háláját mindazon áldásokért, amelyeket jószágos mennyei Atyád reád árasztott. Te csupán az élet kellemetlenségeit látod. A világias örület a sűrű sötétség komor felhőjébe burkol téged. Sátán ujjong feletted, mert te nyomorúságot akarsz, amikor béke és a boldogság áll rendelkezésedre.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 94–95. o.)

(Megbeszélendő kérdések házaspárok számára:

- Vajon van-e a családnak vezetője, összetartója, anyagi fenntartója? Ki tölti be ezt a feladatot? Ha a férfi nem, akkor mi a helyzet?
- Mit jelentene a gyakorlatban a családfői feladat betöltése? Hogyan segíthetne a feleség férjének ezt gyakorolni?
- Mit jelent a gyakorlatban úgy szeretni a férjnek a felségét, mint ahogy Krisztus szereti az egyházat?
- Milyen két szélsőségtől kell óvakodnia a férjnek a házasságban?)

3 Milyen felelősséggel bízta meg Isten a feleségeket a házasság szépé tételében? Mitől kell óvakodni ezen a területen is?

- „De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.” (Eféz 5, 24)
- „Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeteknek, amiképpen illik az Úrban.” (Kol 3,18)
- „Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék.” (Tit 2,4–5)

- „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.” (Eféz 5,21)
  - Otthoni elolvasásra: Péld 31,10–31
- .....
- .....
- .....

Isten eredetileg úgy teremtette meg a nőt, mint aki szívesen rendeli alá magát az erősebb, a szerető szívű, bölcsőbb férfi irányításának. A bűneset itt is komoly torzulásokat és változásokat eredményezett, két irányból is. Leginkább a férfi uralkodói magatartásának ellenhatásaként a nők többsége az egyenjogúság kivívása érdekében ugyanazokat a férfiszerepeket akarja betölteni otthonában és munkahelyén is egyaránt. Másrészt a feleség a férj családfői feladatának elhanyagolása miatt kénytelen az otthontermelés, a családfenntartás és a gyermeknevelés, a házi munka minden testi-lelki terhét magára vállalni. Az eredetileg Isten által kijelölt szerepek és feladatok felcserélése, illetve ellátásának hiánya igen komoly házassági válságokhoz is vezethetnek. Durva visszaélésekhez, elhidegüléshez, egymás munkájának, személyiségének lebecsüléséhez, semmibevételére készíthetik a házastársakat. A feleségnek meghatározó szerepe van az otthon melege, bensőségessége kialakításában. Megértő kedvességével, nőiességével megédesítheti az életet férje oldalán.

„A nő töltse be azt a tisztséget, amelyet Isten eredetileg neki szánt mint aki férjével egyenrangú. Az anya az otthon királynője, alattvalói a gyermekek. Anyasága méltóságában bölcsen kormányozza háza népét. Befolyása az otthonban mindenekfelett való legyen, szava pedig törvény. Ha keresztény, Isten befolyása alatt, tiszteletet fog parancsolni gyermekeinek. Gyakran teszik fel a kérdést: »A feleségnek ne le-

gyen saját akarata?» A Szentírás világosan kijelenti, hogy a férj a család feje. »Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeteknek.« Ha e parancs itt végződne, akkor elmondhatnánk, hogy a feleségek helyzete nem irigylésre méltó. Nagyon sok esetben ez nagyon nehéz és próbára tevő helyzet. (...) Nagyon sok férj megáll e szavaknál: »Ti asszonyok engedelmeskedjetek«, de olvassuk el ugyanennek a parancsnak végét is: »amiképpen illik az Úrban« (Kol 3,18).

Isten megkívánja, hogy az asszony mindig maga előtt tartsa Isten félelmét és dicsőségét. Teljes engedelmisséggel csak az Úr Jézus Krisztusnak tartozik, aki gyermekének vásárolta meg őt élete drága árán. Isten lelkiismeretet adott neki, amit nem lehet megsérteni büntetlenül. Egyéniségét nem lehet beleolvasztania férjébe, mert ő Krisztus megváltott tulajdona. Hiba azt gondolnia, hogy vakon, pontosan azt kell tennie minden dologban, amit férje mond, amikor tudja, hogy így cselekedve kárt munkál testének és lelkének, ami a Sátán szolgaságából lett megváltva. Van nagyobb személy, aki az asszony férje felett áll, ez az ő Megváltója, ezért férje iránti alárendeltségét úgy kell teljesítenie, amint Isten azt megparancsolta: »amiképpen illik az Úrban«.

Ha a feleség átengedi testét és értelmét férje uralmának, minden dologban engedve akaratának, akkor feláldozza lelkiismeretét, méltóságát, sőt egyéniségét is, elveszti az alkalmat a jóra való nagy befolyásra, amivel rendelkeznie kellene, hogy felemelje férjét. A feleség meglágyíthatja férje kemény természetét, megszentelő befolyását oly módon gyakorolhatná, hogy az finomítson és tisztítson. Vezeti őt, hogy komolyan törekedjen uralkodni szenvedélyén és lelkibb gondolkodásúvá legyen, hogy mindketten az isteni természet részeseivé váljanak, megmenekülve a romlottságtól, amely testi szenvedély által van a világon. A befolyás hatalma oly nagy lehet, hogy a gondolatot a magasztos és nemes témákra tereli, az alantas, érzéki szenvedély fölé, amelyeket a kegyelem által

meg nem újult szív ösztönszerűen keres. Ha a feleség úgy érzi, férje tetszésének elnyerése érdekében le kell csúsznia az ő színvonalára – mert férje szeretetének elvi alapja a testi szenvedély, amely uralja cselekedeteit –, ez Istennek nem tetsző, mert nem gyakorol megszentelő befolyást férjére. Amikor úgy érzi, tiltakozó szó nélkül engednie kell férje testi szenvedélyének, akkor nem érti meg Isten és férje iránti kötelességét.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 99., 107–108., 196. o.)

(Megbeszélendő kérdések házastársaknak:

- Meg szoktátok-e beszélni közösen, higgadtan házasságotok, családotok sorsát érintő kérdéseit, problémáit?
- Tudtok-e egy akaratra jutni minden dolog felől?
- Nem kényszeríted-e a feleségedet, saját önzésed elvtelen kiszolgálására?
- El tudod-e fogadni férjed javaslatait, tanácsait a családi élet főbb és apróbb kérdéseiben, ha az nem helytelen, nem Isten akaratával, tanácsával ellentétes?)

4 Mit tehetnek a házaspárok azért, hogy egymás üdvösségét munkálják, és ne akadályozzák?

- „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22,37–40)
- „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” (Mt 16,26)
- „Ő pedig mondta annak: Egy ember készített nagy vacsorát, és sokakat meghívott. (...) A másik pedig mondta: Feleséget vettem, és azért nem mehettek.” (Lk 14,16)

- További tanulmányozásra: Kol 3,15–17; Fil 4,6–7

.....

.....

.....

Sok házasság nem azért megy tönkre, vagy laposodik el, mert a házastársak nem szeretik egymást, hanem a baj általában mindig ott kezdődik, amikor az Istennel való személyes közösség és kapcsolat helyét más, esetleg a házastárs tölti be. Minden ember szívében van egy űr, amit csak Isten jelenléte tölthet be. Amely házasságban nem Isten és az örök érdekek állnak az első helyen – ahogy erre a Tízparancsolat szerkezete is figyelmeztet –, az egymás iránti szeretet és tisztelet, a házastárs üdvössége iránti felelősség kérdése is elhalványul, vagy teljesen eltűnik. Isten szeretetének befogadása nélkül a házastársamat sem tudom igazán, bölcsen szeretni. Az emberi szeretet vagy rideg, érzéketlen, vagy túlfűtött és elvakult. Hitvestársunk lelki jólétét első lépésben azzal munkálhatjuk leginkább, ha személyes hitéletünket komolyan vesszük. Ennek elhanyagolásával vagy könnyelműen vételével a magunk üdvössége mellett a házastársunk örök életét is veszélyeztetjük.

„A férj magatartása felesége iránt, és a feleség magatartása férje iránt előkészítheti a családot a mennyei családba való belépésre. A hitre szükség van az otthonban. Csak ez képes megakadályozni a súlyos bajokat, amelyek oly gyakran megkeserítik a házasságot. Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott lehet, ahol Krisztus uralkodik. Akkor lélek a lélekkel egyesül, és a két élet összhangba olvad egymással. (...)

Ha Istent mindenekfelett szeretik, akkor egymást is szeretni fogják az Úrban. Mindig udvariasan kezelik egymást, és egy irányba húzzák a kötelet. Kölcsönös önmegtagadásuk és önfeláldozásuk áldás lesz egymás számára. (...)

A férfiak és nők magas színvonalat érhetnek el, ha elismerik Krisztust személyes Megváltójuknak. Vigyázzatok, imádkozzatok és rendeljete alá mindent Istennek! Az a tudat, hogy az örök életetekért küzdötök, mindkettőtöket megerősít és megvigasztal. Gondolatban, szóban és cselekedetben legyetek a világ világosságai. Fegyelmezzétek magatokat az Úrban, mert szent feladatokat bízott reátok, amelyeket e fegyelmezés nélkül nem tudtok megfelelően betölteni! Jézusban való hitetek által ne csak saját lelketeket mentsetek meg, hanem másokat is igyekezzetek előszóval és példatokkal megmenteni.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 81–83. o.)

5 Hogyan valósulhat meg a házastársak között a „hármaskötél” egysége? Milyen hatással lehet ez a gyülekezeti életünkre, s az evangelizációs szolgálatainkra is?

- „Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármaskötél nem hamar szakad el.” (Préd 4,12)
- „A férfiak hasonlóképpen együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében, hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.” (1Pt 3,7)
- „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.” (Mt 18,19)
- „Egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtöle.” (Lk 10,42)

.....

.....

.....

Érdeemes elgondolkodnunk azon, vajon a házastársak hetente hány órát töltenek együtt közös igeolvasással, imádsággal? Mennyi fölösleges időt töltenek el együtt hiábavaló pletykálgatással, bevásárlókörutakkal, tévénézéssel, és csodálkozunk, hogy a házastársak egymás iránt elközömbösödnek, kiégnek, unalmassá, megszokottá, rosszabb esetben elviselhetetlenné válnak. Mennyi áldás származhatna a közös imádságból, Biblia-olvasásból, egymás gondolatainak megosztásából. Hiszen ilyenkor megoldást lehetne találni a konfliktusokra, új terveket lehetne szőni közös célok érdekében, felül lehetne vizsgálni és korrigálni saját álláspontjaikat.

(Kérdések házastársakhoz:

Mi az oka annak, hogy nagyon sok családban nem valósul meg a közös Biblia-olvasás? Eltérő lelki alkat, időhiány, érdektelenség? Milyen tapasztalataink vannak a közös imádság gyakorlása, vagy annak elhanyagolása terén?)

6 Milyen lelki felelősséget hordozzon a hívő fél nem hívő házastársáért?

- „Hasonlóképpen az asszonyok engedelmesséjének az ő férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmesséjének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeresenek, szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket...” (1Pt 3,1–2)
- „Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet, avagy mit tudod, te férfi, ha megmentheted-e a feleségedet.” (1Kor 7,16)

.....

.....

.....

„Tudom, próbáid vannak. (...) Férfjednek szüksége van arra, hogy naponta lássa a türelem és az önuralom élő példáját. Tégy meg mindent, hogy megnyerd tetszését, és ne add fel az igazság egyetlen alapelvét sem. (...) Krisztus megkívánja, hogy szolgálatunkba belevigyük egész szívünket, lelkünket, elménket és minden erőnket. Amikor megadod férjednek azt, amit kér tőled, Krisztust mutatod be neki jellemedben. Hadd lássa meg férjed, hogy benned a Szentlélek munkálkodik! Légy óvatos, megfontolt, türelmes és elnéző! Ne kényszerítsd rá az igazságot! Tedd meg feleségi kötelességedet, és azután figyeld meg, nem érinti-e szívét! Ne vond meg szeretetedet férjedtől! Minden elérhető módon igyekezz elnyerni tetszését. Ne szakítson el tőle vallásos hited! Engedelmeskedj lelkiismeretesen Istennek, és amikor csak tudod, keresd férjed tetszését!

Hadd lássa meg mindenki, szereted Jézust, és bízol benne! Mutasd meg férjednek, hívő és hitetlen barátaidnak, vágyódsz arra, hogy meglássák az igazság szépségét. De ne nyilvánítsd ki azt a kínos, szorongó aggodalmat, mely gyakran elrontja jó befolyásodat. (...) Sohase jusson férjed fülébe egyetlen szemrehányó vagy hibáztató szó. Néha nehézségeken kell keresztülmenned, de ne beszélj ezekről a próbákról. A hallgatás ékesszólás. Az elhamarkodott beszéd csak növeli boldogtalanságodat. Légy vidám és boldog! Hozz be otthonodba annyi napsugarat, amennyit csak tudsz, és zárd be ajtódat az árnyék elől! Hadd áradjanak be lelked templomába az igazság napjának ragyogó sugarai! Ekkor behozhatod családotba a keresztény élet jó illatát.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 294–295. o.)

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

Párválasztás – Felkészülés a házasságra

1 Mikor és hogyan kezdődik a fiatalok házasságra nevelése?

- „Megjelent az Úr angyala az asszonynak, és mondta neki: Íme most magtalan vagy, és nem szültél, de terhes leszel, és fiat szülsz. Azért most megóvd magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant.” (Bír 13,3–4)
- .....
- .....
- .....

Talán meglepő, de már a gyermekek megszületése előtt hatással vagyunk a magzat egészségi állapotán kívül a kicsik gondolkodására, szokásaira, jellemére. A testi-lelki öröklődés szabályai nem jelentenek itt sem kivételt. Milyen filmeket nézünk, milyen (web)lapokat olvasunk, mit engedünk meg magunknak stb., mind befolyásolja gondolkodásunkat, ami aztán előbb-utóbb az életünk tetteiben is megjelenik, így alakítva örök sorsunkat.

„Sok esetben maguk a szülők a bűnösök. Visszaéltek házassági előjogaikkal, s alantas vágyaik kielégítésére hizlalták magukban a szenvedélyeket. A szülők vétke a gyermekekre is kihat, mert az apák és anyák továbbadják jellemük romlott, érzéki vonásait.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 391. o.)

Óvjuk meg a gyermekeinket is azáltal, hogy magunkat lelki, erkölcsi tisztaságban tartjuk, és kapaszkodunk Istenünk szeretetébe.

Ugyanakkor nem csak az átörökítéssel mint pozitív vagy negatív hatással kell számolnunk, de arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a gyermekek már egészen kicsi koruktól fogva szivacs-ként isszák magukba szavainkat, jegyzik meg minden tettünket, szinte tökéletesen lemásolva életünk mindennapjait. Gondolkodjunk el azon, hogy a végidőben miként próbál minket Sátán saját táborába csábítani, akár a média, akár a körülöttünk élők vagy a társadalom egésze által. Vegyük számba, melyek azok a műsorok, cikkek, tréfás, esetleg obszcén megjegyzések, szavak, amelyeket gyermekeink is hallanak, és ha nem is látnak, de tudják, hogy mi látjuk, és sejtik mivel foglalkozunk.

„Aki az erkölcstelen jelenetekben gyönyörködik, és elnéző a bűnös gondolatokkal és érzéki pillantásokkal szemben, az a nyilvános bűnök gyalázatos voltában és szívet tépő nyomorában felismerheti annak a gonoszságnak igazi lényegét, amely szívében fészkel.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 63. o.)

A nevelés tehát önneveléssel kezdődik, a felelősség a mi kezünkben van. Családi és házasságunknak példaértékűnek kell lennie felnövekvő gyermekeink előtt. Kérjük Istenünk segítségét ennek megvalósulásához.

2

Hogyan függ össze a fiatalok Isten iránti bizalomra való nevelése és a házasságra való felkészítése?

- „Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? És egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. De néktek a fejetek hajszájai is mind számon vannak. (...) Tekintsétek meg a hollókat, hogy

nem vetnek, sem nem aratnak, kiknek nincs tárházuk, sem csűrük, és Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől?” (Lk 12,6–7.24–26)

- „És mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2,18)
- Vö. Péld 3, 5–7

.....

.....

.....

Ha gyermekeink olyan családban nőnek fel, ahol az Istenben való bizalom kézzelfogható, napi tapasztalatokban jelentkezik, akkor megtanulják, hogy mennyei Atyánk minden gondjukról-bajukról tud, számon tartja nehézségeiket, és készséggel segíti őket a számukra bonyolultnak látszó problémák megoldásában. Ilyen nehézséget jelenthet sok fiatalnak az igazi társ megtalálása. Fontos megértetni a szülőknek kamaszodó gyermekeikkel, hogy ha Isten a legalapvetőbb szükségleteinkről is folytonosan gondoskodik, és azokat személyre szabottan ismeri, úgy földi életünk egyik legfontosabb kérdésben, a párválasztás nehéz döntésében miként hagyna magunkra bennünket!

Különösen aktuális ez a kérdés napjainkban, amikor a mindennapok során annyi és olyan erejű negatív inger éri fiataljainkat ezen a téren, amelyek viharként sodorhatják el azokat is, akik egyébként sok bibliai tanítást és hiteles példát láthatnak családjuk körében.

Elsősorban tehát a szemléletmód, a hitbeli gondolkodás és példa, amivel segíthetünk gyermekeinknek ezen a területen. De ez is csak az első lépés, hiszen csak úgy tudunk ebben is javuk-

ra lenni, ha kamaszkorukban is igazán meghitt, bensőséges viszonyban vagyunk velük, és bíznak bennünk – a velük és az értük mondott imádságról nem is beszélve.

„Ha valaha szükségünk volt a Bibliára mint tanácsadóra, ha volt okunk, hogy imádságos lélekkel könyörögjünk Isten vezetéséért, ezt fokozottabban meg kell tennünk az előtt a lépés előtt, amely embereket köt össze egymással az egész életre.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 167. o.)

3 Melyek az ismerkedés, az udvarlás igei alapelvei? Hogyan segíthetjük e téren kamaszodó gyermekeinket?

- „...fel ne költsetek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, amíg akarja.” (Én 2,7)
- „...megtaláltam azt, akit az én lelkem szeret.” (Én 3,4)
- Lásd Jákób példáját: 1Móz 29,18–20

.....

.....

.....

.....

A korszellem nemcsak a fiatalok körében, de a médián keresztül is azt üzeni, hogy elsősorban az ösztönöké, a kívánságé a főszerep:

„Általában az a vélemény, hogy az érzelmeké a vezérszerep. Igen sok esetben az érzelgős szentimentalizmus veszi át a vezetést, amelynek romlás a vége. Éppen ebben a kérdésben az ifjúság kevesebb értelmességet mutat, mint bármely

más téren. (...) Elvakul a józan ész, és felborul minden helyes ítélkezés. Tanácsot vagy ellenőrzést nem tűrnek, ellenben saját útjukat akarják járni, tekintet nélkül a következményekre.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 279–280., 286. o.)

A mai korszellemmel ellentétesen Énekek éneke nem kevesebbet állít, mint hogy a tartós kapcsolat záloga egymás alapos megismerése, és ha az összhangban van két ember között, kialakul egy nagyon mély szeretet, majd szerelem. Énekek énekében Salamon így emlékezik erre vissza:

„A te neved kiöntött, drága kenet”, „Te, akit az én lelkem szeret” – különlegesen mély vonzalmat fejeznek ki ezek a szavak, nem pedig felszínes, felajzott érzelmeket. A külső szépség keltette rajongásnál és a csupán érzéki vágy okozta izgalomnál sokkal többről van szó. Ez a szeretet a lelkekig hatol, sőt onnan indul ki. Olyan áhítatos, hogy a szeretett személynek még a neve is „kiöntött, drága kenet”. Minden, ami hozzá tartozik és vele kapcsolatos, szépséges, szent, értékes. Különbséget kell tenni az ilyen jellegű vonzalom és a csupán a nemi vágy keltette, ösztönös fellángolás között. Jó feltenni a kérdést: „A lelkem szereti-e a másik lelkét? Egyáltalán ismeri-e?” Mindenki számára fontos, hogy megtanulja a különbségtételt a kétféle „szerelem” között, amelyben segíthetnek a következő sorok:

„Az igaz szerelem (...) jellegében teljesen különbözik az ösztönök által felkeltett szerelemtől. Nem erős, tüzes, fékezhetetlen szenvedély. Ellenkezőleg: nyugodt és mély a természete. A szerelem olyan szent érzés, amelyet csak kevesen ismernek igazán. Gyakran használt, de meg nem értett kifejezés. Az ösztön izzó parázslása, két fiatal egymás iránt érzett elragadtatása nem szerelem, nem érdemli meg ezt a nevet. Az igaz szerelemnek értelmi alapja van, a szeretett lény mély és alapos ismerete.” (Ellen G. White: *Levelek szerelmes fiataloknak*, 22., 27. o.)

4 Melyek azok a bibliai elvek, amelyeket szintén nagyon fontos megértetnünk gyermekeinkkel, és „lelkükre kötni”, hogy a párválasztás idején szem előtt tartásák? Mit jelent az az ígérete Istennek, hogy „hozzánk illő segítőtársat szerez”?

- „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez?” (2Kor 6,14–15)
  - Vö. 1Móz 24,2–8; 5Móz 7,1–4
- .....
- .....

Talán az egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb próbatétel sok fiatal (és felnőtt) számára, hogy hitben hozzájuk illő segítőtársal ismerkedjenek meg, és kivárják az időt, amikor Isten ilyen társal „ajándékozta” meg őket. Sajnos nem ritka, amikor úgy nőnek fel a gyermekek, hogy több rossz példát is látnak maguk körül. A fiatalok ezzel azt tanulják meg, hogy bár elvileg nem helyes az ilyen kapcsolat, illetve házasság, valójában mégiscsak van rá mód. Mi a probléma ezzel? – kérdi sok fiatal.

Meg kell értetnünk velük, hogy

- Teremtőnk mindent az érdekünkben íratott le, és nem hátrányunkra,
- a „felemás iga” kétfelé viszi a szeretetkapcsolatot, csak idő kérdése, hogy mikor,
- a nem hívő fél állandó ellenségeskedésben lesz az evangéliummal és a bennünk lévő Krisztussal,
- ha nem akarnak szomorúságban és lelki gyötrelmek között élni, akkor ne válasszanak hitetlen társat soha,
- a házasságnál nincs szorosabb emberi kötelék, és így nincs is olyan személy, aki erőteljesebben befolyásolná sorsunkat ezen a földön, és az örökkévalóság tekintetében.

A végidőben Isten és ember ellensége minden erejével azon munkálkodik, hogy meggyengítsen, az Úrtól elszakítson és lelki halálra juttasson mindannyiunkat. A leghathatósabb fegyvere, amivel a legtöbb embert el tudja érni, a párkapcsolatok általi pusztítás.

„Intelek téged a veszélytől, amíg nem késő. Szívesen hallgatsz hízelgő, kedves szavakra, és hajlandó vagy elhinni, hogy később is minden rendben lesz, de te nem ismered az indítékokat, amelyek e szép beszédek sugallják. Nem láthatod az elvetemedettség mélységeit, amelyek a szívben rejtőznek. Nem láthatsz a színfalak mögé, és nem veheted észre, milyen csapdákat állít lelkednek Sátán. Rá akar bírni, hogy olyan úton haladj, amely megkönnyíti közeledését, hogy elhelyezze a kísértés aknáit. Ne add neki a legkisebb előnyt és lehetőséget sem erre. Míg az Úristen szolgálai lelkén munkálkodik, Sátán az engedetlenség fiait használja fel. Nincs egyezsége Krisztusnak Béliállal. E kettő nem juthat összhangra soha. Hitetlennel kapcsolatba kerülni annyi, mint Sátán területére lépni. Ezzel megbántod Isten Lelkét, és eljatszod védelmét. Megengedheted-e magadnak, hogy ilyen rettenetes túlerő ellen vívd meg harcodat az örök életért?” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 275. o.)

5 Mikor láthatjuk, hogy egy fiatal érett a házasságra? Mire neveljen és figyeljen a hívő szülő?

- „Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és ő anyját, s ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.” (1Móz 2,24)

.....

.....

.....

Természetesen a testi és lelki érettségen túl Isten egy egészen gyakorlati szempontra is felhívja a házasságra készülők figyelmét: „...elhagyja a férfiú (a nő is) atyját és anyját...”

Az elhagyás nem azt jelenti, hogy valaki hátat fordít a szüleinek. De lelkileg és anyagilag önállósodott, illetve a jövődöbelijével, házastársával van immár olyan viszonyban lelkileg és anyagilag, ami biztosságot és szeretetteljes családi köteléket nyújt mindkettőjük számára. Ezért Isten törvénye ellen való, ha a szülők az új család létrejötte után is ragaszkodnak ahhoz, hogy gyerekük ezután is velük legyen a legbizalmasabb, és döntéseit mindenekelőtt velük tanácskozza meg. Gyermeük házastársának alábecsülését munkálják ezzel, akaratlanul is. A mindenben intézkedő típusú, megházasodott gyermekeik minden dolgát továbbra is tudni és irányítani akaró szülők gondolkodjanak el Isten kijelentésén, és változtassanak eljárásukon, mert másként tönkreteszik gyermekük házasságát a szüntelen segíteni és igazgatni akarással.

Mindazonáltal önállóság, felelősségtudat és döntési képesség nélkül nem szerencsés megházasodni. Ezzel együtt kell járnia az igazi ragaszkodásnak, ami a mély, tartós, boldogító szeretet jellemzője, mely a nehézségek, nézeteltérések között is megtalálja az utat a békés megoldáshoz, és minden esetben kész a megbocsátásra vagy a bocsánatkérésre, illetve a másikhöz való alkalmazkodásra, az önmehtagadás állandó gyakorlására. Hiszen, ha „két ember többé nem kettő, hanem egy test” (Mt 19,6), akkor az *én* érdekem átalakul a *mi* érdekünké, és a *saját* szempontjaim helyett, a *közös* szempontok lesznek fontosak. Ilyen szoros „összeköttetésben” a testi érintkezés is áldás lesz, a szeretet egyik kifejezési formája. Minderől őszintén és maradandóan beszélgetni akkor tudunk gyermekeinkkel, ha igazán bizalmas viszonyban vagyunk velük, ha bátran mernek kérdezni, és elmondani gondolataikat, küzdelmeiket.

„A szülők sohase feledkezzenek meg arról, hogy felelősek gyermekeik jövődö boldogságáért. Apák és anyák érzézik azt, hogy kötelességük gyermekeik érzelmeit, ragaszkodását

irányítani, hogy szeretetüket megfelelő, arra érdemes élet társnak adják. Érezzék kötelességüknek, hogy Isten kegyelmének segítségével saját tanításuk és példájuk által formálják gyermekeik jellemét már legifjabb éveiktől fogva, hogy tiszták és nemesek legyenek, és csak az igazat és jót keressék. Hasonló a hasonlónak örül, hasonlók megbecsülik egymást. Korán plántáljátok az igazság, tisztaság és jóság szeretetét a lelkükbe, és akkor az ifjak azoknak társaságát fogják keresni, akik ilyen jellemtulajdonságokkal rendelkeznek.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 292. o.)

6 Miért óv Isten mindenkit az elhamarkodott házassági fogadalomtól?

- „Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és anyját, s ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy, hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.” (Mt 19,5–6)
- „A férfiak hasonlóképpen együtt lakjanak értelmes módon a feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében, hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.” (1Pt 3,7)
- „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért.” (Eféz 5,25)

.....

.....

.....

Ez is olyan területe az életnek, melyről a Bibliának gyökeresen más véleménye és tanítása van, mint a bevett, általános gyakorlat. Erre szintén alaposan fel kell készítenünk az ifjú nemzedéket,

mert a környezetükből érkező hatások arra sodornák őket, hogy a házastársra úgy gondoljanak, mint egy használati tárgyra, amely ha elromlik, kidobjuk és veszünk helyette újat. Jézus szavai egyértelműek: Isten munkáját rombolja le az, aki ilyen lépésre szánja el magát. Persze ez a pusztítás nem itt kezdődik, hanem már jóval hamarabb. Mindenesetre gyermekeink elméjében ott kell élnie a gondolatnak, hogy akivel házasságot kötnek, azzal nemcsak az evilági nehézségek közepette kell megtalálniuk a megoldást, de örök időken át együtt lesznek.

„Az embereknek nem áll szabadságukban, hogy a törvény mércéjét önmaguk számára állítsák fel, hogy így kikerüljék Isten törvényét, és saját hajlamaiknak kedvezzenek. Az igazság Isten által felállított magas erkölcsi színvonalához kell mérniük magukat. (...) Isten csak egy okot jelölt meg, amiért a feleség elhagyhatja férjét, vagy a férj feleségét, és ez a házasságtörés.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Válás c. feje.)

A gyülekezet felelőssége ezen a területen is óriási. Nem mind-egy, hogy mit látnak a gyermekek. A szeretetteljes, de egyenes és következetes viszonyulás a válásokhoz megtanítja őket arra, hogy vegyék nagyon komolyan ezt a kérdést, mert Teremtőnknek világos kinyilatkoztatásai vannak erről. Lelketlenségről, megcsalásról, kegyetlenségről és csalárdságról beszél a Szentírás, és nekünk is erről kell szólni gyermekeinknek (Mal 2,14–16). Elmondhatjuk nekik, hogy a válást nem pusztán azért ellenzi Isten, mert ellene és egymás elleni vétekekkel és nagy lelki fájdalommal jár, de azért is, mert a legtöbb esetben nem jelent megoldást a felmerült problémákra, hiszen éppen azok elől menekülve hoz az ember ilyen döntést, amiben változnia kellene. Valójában tehát a jellemünk formálásában akadályozzuk mennyei Atyánkat ilyenkor, aki éppen az önmegtagadásra, önzetlenségre, alázatra, szelídségre, vagyis a krisztusi szeretetre kívánna tanítani bennünket. Hiszen ez a házasság egyik legfontosabb rendeltetése: megtanulni úgy sze-

retni a másikat, ahogy Krisztus szereti az egyházat; úgy adni a másikért önmagamat, ahogy Jézus tette, teszi értünk; úgy engedelmeskedni egymásnak, ahogy Ő engedelmeskedett az Atyának. Ez mindannyiunk számára egy egész életen át tartó nemes küzdelem, amire gyermekeinket is fel kell készítenünk. Ehhez Isten minden segítséget megad azoknak, akik ezt igénylik és kérik tőle.

„Az ifjúság a szülői otthonban készülhet fel, kötelességeinek hűséges teljesítése által, saját otthonának vezetésére. Gyakoroljanak önmegtagadást és legyenek jószágosak, előzékenyek, udvariasak, keresztényi szeretetben. Így megmarad a szívben a szeretet, és akik ilyen otthonból kelnek útra, hogy saját családjukat vezessék, tudni fogják, hogyan biztosítsák élettársuk boldogságát. A házasság ahelyett, hogy a szerelemnek véget vetne, így lesz annak úgyszólván a kezdete.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 292.o.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Miért óv Isten Igéje a „felemás” házasságtól?

1 Milyen mondanivalót rejt a szemléletes „felemás iga” kifejezés? Mi mindenre vonatkozik a felemás igától való óvás?

- „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetség van igazságnak és hamisságnak? Avagy mi közössége a világoosságnak a sötétiséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Avagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint Isten mondta: lakozom bennük és közöttük járok, leszek nékik Istenük, és ők az én népem lesznek [3Móz 26,12]. Azért menjetek ki közülük, szakadjatok el, ezt mondja az Úr, tisztátalant ne illessetek, és én magamhoz fogadlak titeket. Leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, ezt mondja a mindenható Úr.” (2Kor 6,14–18)
- .....
- .....
- .....

Az iga okos szerszám, mert a párban befogott igavonó állatoknak segít megosztva húzni a terhet. De ha az igába kétféle állatot fognak be, akiknek más a testi felépítésük és a teherbírásuk, akkor nem könnyít, hanem nagyon is kellemetlenné, terhessé válik az iga. Az ószövetségi törvények között volt ilyen tiltás: „Ne szánts ökrön és számaron együtt”, „barmodat másféle állattal ne

párosítsd” (5Móz 22,10; 3Móz 19,19). Pál apostol bizonyára erre visszautalva szól felemás igáról, ami akkor jön létre, amikor a hívő és a hitetlen olyasmiben vállal közösséget, ami igaként fogja közre őket, együtt kell vinniük, húzniuk valamit, össze vannak kötve egy adott társulásban.

„Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel. Ez nem csak a házasságra vonatkozik. Csak csapdának bizonyul bármiféle bizalmas kapcsolat és társulás azokkal, akik nem szeretik Istent vagy az igazságot.” (Ellen G. White: *Bizonyásgtételek*, 5. köt., 13. o.)

Az idézett ige tanúsítja, hogy Isten határozott tilalommal óv a felemás igától. Ezt minden kereszténynek komolyan kell venni. Vonatkozik a tilalom nem hívőkkel közös üzleti vállalkozásra, közös tulajdonra stb., valamint a hívő és nem hívő fél közötti házasságra is. Az óvás nyilvánvalóan nem a világgal való összes kapcsolat megszüntetésére vonatkozik, de minden olyan kapcsolatra, amely túl szorosan, elkötelezően összekapcsol nem hívő gondolkozású emberrel, továbbá minden olyan kapcsolatra, amelynek a révén romlott, tisztátalan befolyásnak tenné ki magát a hívő ember. Emellett az óvás mellett magától értetődően érvényesek Jézusnak ezek a kijelentései: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. (...) Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” (Jn 17,15.18)

„Sok hitvalló keresztényt találóan jelképez a földön kúszó szőlő, amely a földön heverő minden gyökerre és szemétre ráfonja kocsányait. Ezeknek szól az üzenet: »Menjetez ki közülük, szakadjatok el tőlük! Tisztátalant ne illessetek, és én magamhoz fogadlak titeket. Leszek néktek atyátok, és ti fiaimmá és leányaimmá lesztek, ezt mondja a mindenható Úr.« A feltételeknek eleget kell tennünk, ha Isten áldására és

megtiszteltetésére vágyunk. El kell szakadnunk a világtól, nem szabad olyat érintenünk, amely kiölné Isten iránti szeretetünket. (...) Krisztus (...) az ember lelkére akarja kötni, hogy ha romlottal egyesül, maga is romlottá válik.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1900. január 2.)

2 Miért érvényes erős hangsúllyal a „felemás igától” való óvás a házasságra vonatkozóan?

- „Elhagyja a férfi atyját, anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy, hogy többé nem kettő, hanem egy test.” (Mt 19,4–6)
  - „Vajon járhatnak-e ketten együtt, ha nem egyeznek meg egymással?” (Ámós 3,3)
- .....
- .....
- .....

A házasság a legszorosabb kötelék, itt valóban egy igát vesznek magukra a házasfelek. Ezentúl együtt kell húzniuk, vinniük minden terhet. Olyannyira, hogy „többé nem kettő, hanem egy test” – mondta Jézus. Ennyire szoros kapcsolatban végeláthatatlan lelki kárral, szenvedéssel jár, sőt akár tragédiát vonhat maga után, ha két – hitbeli szempontból nem azonosan gondolkodó, érző – ember fogja magát egyazon igába. Nemcsak az a veszély áll fenn, hogy a hívő fél – nem hívő társához alkalmazkodva – fokozatosan elgyengül hitében, hanem a házasság sem lehet igazi, mert nem tudnak valóban eggyé válni a házasfelek.

Aki nem hívővel is házasságot köt, inkább, mint hogy egyedül maradjon, mert nagyon vágyik a házasságra, nem csak hitbeli vo-

natkozásban szenved kárt. A házassággal kapcsolatos vágya, reménysege sem teljesülhet be, mert amennyiben megtartja hitét, mindig fájdalmas lesz számára a hiányérzet, hogy éppen arról, ami a legszentebb, legfontosabb, nem beszélhet fenntartás nélkül azzal, akivel összekötötte az életét. Ennélfogva nem alakulhat ki közöttük teljes megértés, maradéktalan lelki egység. Megszívlelendő óvásokat idézünk az alábbiakban:

„Sokan, akik vallják, hogy szeretik és félik Istent, inkább saját hajlamaikat követik, mint a végtelen bölcsesség tanácsát. Ha a Biblia homályos, bizonytalan megvilágításban hagyná a kérdéseket, akkor megbocsátható lenne az eljárás, amit sok fiatal követ. (...) Azonban a Szentírás követelményei nem félparancsok. (...) Isten népe sohase merészkedjen tiltott területre! Isten tiltja a hívők és hitetlenek közötti házasságot.

Sok hitvalló keresztény Salamonhoz hasonlóan azt gondolja, hogy összeházasodhat a hitelennel, mert ő majd jó befolyással lesz rá. (...) Ám nagyon gyakran törbe ejtik, és legyőzik őket. (...) Egyik téves lépés követi a másikat, míg végül oda jutnak, ahol már nem remélhetik, hogy letörhetik az őket megkötöző láncokat. (...) [Sokszor] attól a pillanattól fogva, hogy fogadalmat tettek az oltárnál, megkezdődik a lelki hanyatlás. Keresztény buzgalmuk lecsökken, egyik erősségük a másik után dől le. (...) [Gyakran] a menyegzői ünnepségen is a világ szelleme győz a lelkiismeret, a hit és az igazság felett.

Lehet, hogy a hitetlen fél eleinte nem mutat ellenállást az új helyzetben, de ha figyelemre és megfontolásra ajánlják neki a Biblia igazságait, azonnal feltámad az ellenállása: »Összeházasodtunk, tudva, hogy az voltam, aki vagyok, kérek, ne zavarj!« (...) Egy ideig [a hívő fél] igyekszik keresztény életre, azonban minden küzdelme a szemben álló oldal állandó befolyása ellen kell hogy irányuljon. Valamikor ki-

váltság és öröm volt számára, ha hitéről és reménységéről beszélhetett, de most már nem akarja említeni sem, tudva, hogy az, akivel összekötötte sorsát, nem mutat érdeklődést iránta.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 55–59. o.)

3 Mit jelentenek ezek a kifejezések: „házasságot kötni az Úrban”, avagy „Krisztus ellenére”?

- „Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, csakhogy az Úrban.” (1Kor 7,39)
  - „A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellőzd, mert ha gerjedeznek, Krisztus ellenére férjhez akarnak menni. Ezek ítélete megvan, mivelhogy az első hitet megvetették.” (1Tim 5,11–12)
- .....
- .....
- .....

Bármely életkorban köt valaki házasságot, nem szabad elfeledkeznie erről a kíváncságról: „csakhogy az Úrban”. Lelkiismeretes, hívő keresztény mindenképpen igényli Isten jóváhagyását élete oly fontos lépéséhez, mint a házasságkötés. Istennel való szövetségkötése már megtörtént, ezért nem köthet olyan újabb szövetséget, amely ezzel a szövetséggel ellentétes volna. Nagy merészség „Krisztus ellenére” házasságot kötni, ami az Írás szerint „az első hit megvetésével” egyenértékű. Szívlelje meg hát mindenki az alábbi óvásokat:

„Az örök élet ösvénye meredek és göröngyös. Ne végy magadra felesleges terhet, hogy visszatartsd előre haladá-

sodban. (...) A szív emberi szeretet után sóvárog, azonban ez a szeretet nem elég erős, elég tiszta, vagy elég értékes ahhoz, hogy Jézus szeretetének a helyét pótolja. (...) Ha nem akarsz olyan otthont, ahonnét sohasem tűnnek el az árnyak, akkor ne egyesülj az Úr ellenségével! (...) Csak Krisztusban lehet biztonsággal házasságot kötni. Az emberi szeretetnek az isteni szeretetből merítve kell a legszorosabb köteléket fonnia.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 59–60. o.)

4 Hogyan gondolkozzanak tehát azok, akik társra vágnak (legyen szó akár fiatalokról, akár érettebb korúakról), de hívő társat mindeddig nem találtak? Mit tegyenek, ha nem hívő próbálja megnyerni barátságukat, és ők is szimpátiát éreznek iránta?

- „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodj! [Akkor] minden utadban megismered, akkor Ő igazgatja a te útjaidat.” (Péld 3,5–6)
- „Mint világhosszúknak fiai, úgy járjatok. (...) Meggondolva, mi legyen kedves az Úrnak.” (Eféz 5,8–10)
- „Ne kívánd szépségét a szívedben, meg ne fogjon téged szemöldökeivel! (...) Vehet-e valaki tüzet a keblébe, hogy ruhái meg ne égnének? Vagy járhat-e valaki eleven szénen, hogy lábai meg ne égnének?” (Péld 6,25–28)

„Semmi sem fontosabb az életben, minthogy felfedezzük és megvalósítsuk Isten akaratát. Amikor keressük, nagyon fontos, hogy különbséget tegyünk Isten »általános« és »egyénre« szabott

akarata között. (...) Általános akaratát megtalálhatjuk a Szentírásban, Isten népe számára Isten Igéje nyilatkoztatta ki Isten akaratát. Egyénre szabott akaratát azonban hiába keressük a Bibliában. Vannak általános elvek a Szentírásban, amelyek alapján elindulhatunk, de a részletes döntéseket csak azután hozhatjuk meg, hogy alaposan gondolkodtunk, imádkoztunk, és kikértük érett, tapasztalt hívők tanácsát.” (John Stott: *Az efézusi levél*, Bp., Harmat Kiadó, 1994, 172. o.)

Fontos, hogy a hívő ember, miközben még Isten akaratát keresi, ne engedje elszabadulni az érzelmeit. Tudatosan fogja vissza ezeket, mert a Példabeszédek könyve 6. fejezetéből idézett ige szerint nem számíthatja el magát. Ne gondolja, hogy a hitbeli megfontolás erősebb lesz nála az érzelmeknél, ha azokat beindulni hagyja, mielőtt megbizonyosodna arról, hogy Isten tud-e megtérést, újjászületést munkálkodni abban a személyben, aki hozzá közeledik. Ha Isten neki szánta, ha ő eszköz lehet az illető Istenhez vezetésében, akkor Isten biztosan vonzani fogja az adott személyt. Igen fontos azonban a sorrend! Ne engedje kialakulni az érzelmi kötődést, ne vállaljon elköteleződést, mielőtt megbizonyosodna arról, hogy a társjelöltet Isten hitre tudja vezetni, és valóban neki szánta őt. Íme egy gyakorlatias tanács:

„Mit kell tennie minden hívő kereszténynek, amikor próbára tevő helyzetbe kerül? (...) Jelentse ki nyíltan, követésre méltó szilárdsággal: »Lelkiismeretes keresztény vagyok. (...) Hitünk és alapelveink olyanok, hogy ellenkező irányba vezetnek, ezért nem lehetnénk boldogok együtt. (...) Ha nem látsz vonzerőt az igazságban, akkor a világot fogod szeretni, amit én nem szeretek. Isten dolgait kívánom szeretni, amelyeket te nem tudsz szeretni. (...) Ezért úgy érzed, elhanyagollak téged a vallási kötelezettségeim kedvéért. Nem leszel boldog, féltékeny leszel azokra az érzelmeimre, amelyeket Istennek adok, így egyedül fogok állni vallásos hitemben. Ha nézeted meg-

változik, ha megszereted Megváltómat, akkor megújíthatjuk a kapcsolatunkat.« Így a hívő áldozatot vállal Krisztusért, amit lelkiismerete helyesel, és megmutatja, hogy az örök életet sokkal többre értékeli, semhogy megkockáztatná annak elvesztését. Érti, hogy jobb, ha házasság nélkül marad, minthogy érdekeit egy életre összekösse olyan emberrel, aki inkább a világot választja, mint Jézust, és aki eltértené őt Krisztus keresztyétől.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 60. o.)

5 Mit tegyenek viszont azok, akik már házások voltak, mikor megtértek, és a házastársuk nem hívő?

- „Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: ha valamely atyának hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek. (...) Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet, vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet? (...) Ki-ki amiben elhívott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt!” (1Kor 7,12–24)
- „Az asszonyok engedelmesek legyenek férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az Igének, feleségük magaviselete által Ige nélkül is megnyeressenek, szemlélve a ti istenfélelemben való feddhetetlen életeteket.” (1Pt 3,1–2)

.....

.....

.....

A nem hívő fél azzal a döntésével, hogy időközben hívővé lett társával akar maradni, nyitottságot fejez ki arra, hogy az isteni kegyelem munkálkodjék érte, a hívő házastárs imáit meghallgatva. Döntése önmagában még nem biztosíték arra, hogy meg fog térni, de a lehetőség adott, és házasságuk szentnek tekintett Isten előtt. Hasonlóképpen a gyermekek is Isten intenzív munkálkodásának a hatókörében lesznek, Isten oltalma rájuk is kiterjed a hívő anya vagy apa révén.

„Aki még megtéretlen korában lépett házasságra, azt megtérése még inkább társa iránti hűségre kötelezi, bármennyire különbözik is vallási meggyőződésük. Isten kívánalmait azonban minden földi kapcsolat fölé kell helyezni, még akkor is, ha annak próba és üldözés a következménye. Lehet, hogy ez a hűség, ha szeretettel és szelídséggel párosul, megtéréshez vezet a hitetlen társat.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 61. o.)

„Férjednek szüksége van arra, hogy naponta lássa a türelmet és az önuralom élő példáját. Tégy meg mindent, hogy megnyerd tetszést, ugyanakkor ne add fel az igazság egyetlen alapelvét sem! (...) Légy óvatos, megfontolt, türelmes és elnéző! Ne kényszerítsd rá az igazságot! (...) Ne vond meg szeretetedet a férjedtől! Ne szakítson el tőle vallásos hited! Engedelmeskedj lelkiismeretesen Istennek, és amiben csak tudod, keresd férjed tetszését. (...) Sose jusson férjed fülébe egyetlen szemrehányó vagy hibáztató szó. (...) Tudom, szomorúság számodra, hogy egyedül állsz az Ige mellett. (...) Légy vidám! Ne feledd, van vigasztalód, a Szentlélek, akit Jézus küldött. (...) Akármennyire is bosszant férjed, és keményen is ellenkezik veled, neked következetes, hűséges keresztényi állhatatosságot kell mutatnod. Akkor bármit mond is, szíve mélyén csak tisztelhet téged, amennyiben érző, »hússzíve« van. (...) Előre kell haladnod akár egyedül is. Helyesen kell felhasználnod alkalmaidat, menj el az összejő-

vetelekre, hogy elnyerd mindazt a lelkierőt, amire az elkövetkezendő időben szükséged lesz. (...) Ne csüggedj, ha családodnak csak egy részét tudod megmenteni, az is sokkal jobb, mintha mindnyájukat elveszítenéd.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 294–297. o.)

„Beszéd nélkül beszélni, ige nélkül ígét hirdetni, helyes életmód által evangelizálni. (...) Az istenfélelemre való buzdítás helyett az istenfélelemből fakadó élet, a tisztaságról szóló mondatok helyett maga a tiszta, helyes életmód a megnyerés eszköze. (...) Az az élet, amelyből erő árad, az az élet, amely több, mint ami magától telik az emberből, felkelti az emberek érdeklődését. A keresztény életmódnak rendkívül nagy jelentősége van.” (Lenkeyné Semsey Klára: *Péter első levele. Egyetemi jegyzet*, Debrecen, 1998, 103. o.)

6 Hogyan gondolkozzanak azok, akik házasságra vágytak volna, de nem találtak hozzájuk illő, hívő társat? Milyen előnye és boldogsága lehet az egyedülálló életformának is?

- „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki öbenne bízik. (...) Mert akik őt félik, nincs fogyatkozásuk.” (Zsolt 34,9–10)
- „Aki házasság nélkül van, arra visel gondot, ami az Úré, mi módon kedveskedhessék az Úrnak.” (1Kor 7,32)
- „Azoknak, akik (...) ragaszkodnak szövetségemhez, adok házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, amely jobb, mint a fiakban és leányokban élő név, örök nevet adok nekik, amely soha el nem vész.” (Ésa 56,4–5)

.....

.....

.....

„Akik az Urat félik, nincs fogyatkozásuk” – ez azokra vonatkozóan is igaz, akik egyedül maradnak, akik házastárs nélkül, egyedül élik le az életüket. Ne hasonlítsák össze magukat másokkal, ne érezzék magukat vesztesnek, hanem keressék, hogy Isten milyen jó cselekedeteket készített el személyesen az ő számukra (Eféz 2,10). Legyenek bizonyosak abban, hogy teljes életet élhetnek egyedülállóként is. Isten gondviselése útjait nem mindig és nem teljesen értjük meg ebben az életben, sok minden csak az örök életben tárul fel előttünk. Minden okunk megvan azonban arra, hogy feltétlenül bízzunk Istenben. Gondoljon mindenki a Hegyi beszéd nyolc boldogmondására. A boldogság ennyi forrása nyitott azok számára is, akik nem élnek házasságban. Egy bizonyos: a „nem jó az embernek egyedül lenni” minden emberre vonatkozóan érvényes, akár házasságban él, akár nem. Ezért ne zárkózzanak magukba, bővelkedjenek a szíves, társas kapcsolatokban, amelyeket hívő és nem hívő környezetükkel is ápolnak.

Isten kegyelmi ajándékot adhat ehhez az életformához. (Lásd Pál vagy Anna prófétaasszony példáját, vö. 1Kor 7,7; Lk 2,36–37.) Jézus is szólt erről jelképes beszéddel: Mt 19,11–12. Az az ígélet, amit Isten az eunuchoknak adott az ókorban – akiket emberek fosztottak meg attól, hogy házasságban éljenek (Ésa 56,3–5) –, azokra is érvényes, akiknek az élete egyszerűen úgy alakult, hogy nem találtak hozzájuk illő társat. Ha Isten gondviselésébe vetett feltétlen bizalommal vidám és jó szívvel fogadják az egyedülálló életformát, meg fogják találni annak előnyeit, lehetőségeit, és ki teljesedő, boldog életet tudnak élni.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

A házastársi szeretet hűséges „betöltése”

1 Mit tanít a Biblia a hűségről? Mit tesznek a házastársak akkor, amikor megesküsznek arra, hogy örökre szeretni fogják egymást?

- „A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá, de hű embert, azt ki találhat?” (Péld 20,6)
  - „Köszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes ő!” (5Móz 32,4)
  - „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5,22)
  - „Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra, mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem, lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégis megvetnék azt.” (Én 8,6–7)
- .....
- .....
- .....

A Biblia szerint a hűség nem tartozik az ember természetes tulajdonságai közé. Ellenkezőleg: született természetünknel fogva szívünk állhatatlan (1Móz 49,4), hűtlen (Ésa 59,14–15), csalárd

(Jer 17,9). A szeretet Isten jellemében nyilatkozik meg a legcsodálatosabban. Minden szeretetszövetség – Isten és ember, ember és ember között – egyben a hűség próbája is. Házastársunk iránti hűségünk csak az Isten iránti hűségünk növekedésével valósulhat meg.

„A házassági esküt a modern kor embere általában nem is eskünek, inkább csak amolyan szép népszokásnak, az élet apró szerartartásai egyikének tekinti, amelyet alighanem jobb megtartani, mint mellőzni. Még ha éreznek is valamilyen áhítatfélét, annak is több köze van az érvényes jog kötelező tudomásulvételéhez és a pillanat kiváltotta érzelemhez, mint bármiféle természetfölöttiséghez. A legtöbb ember életében jó esetben ez az egyetlen alkalom, amikor valódi esküt tesz, és a hitvestársak soha többé nem ejtenek ki szent szavakat. Elmondásuk körülbelül 30 másodpercig tart, de a megtartáshoz egy élet munkája szükséges. (...) Fogadalmat tenni hitbeli cselekedet. Ha az emberek eredendően hűséges természetűek volnának, nem kellene esküdniük. De mert az emberek nem születnek sem hűségesnek, sem becsületesnek, sem szerető szívűnek, oda kell állniuk, és ki kell jelenteniük, hogy azok lesznek.” (Mike Mason: *A házasság misztériuma*, 101., 105., 106. o.)

2 Mit jelent a házastársi szeretet gyakorlása és elmélyítése a hétköznapiakban?

- „Mint a lilium a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok közt. Mint az almafa az erdő fái közt, olyan az én szerelmesem az ifjak közt. Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni...” (Én 2,2–3)
- .....
- .....
- .....

„Isten szeretete után minden házasságban élő számára az »egy szükséges dolog« a maga házassága, ön maga szerető odaszánása a társának. Ennél a világon semmi nem lehet fontosabb. Sem a gyerekek, sem a munka, sem más barátságok, de még a keresztény szolgálat sem. Amilyen magától értetődőnek hangzik, olyan rettenetesen nehéz lehet ezt mindig szem előtt tartani. Mert ez végtére is körülbelül annyit jelent, hogy ha az ember sikeresnek akarja tudni a házasságát, akkor nem csupán azt kell szüntelenül megtagadnia, ami rossz és önző. (...) Sokszor mindenféle jó és egészséges dolgot is fel kell adni, vagy háttérbe kell szorítani a házasság támasztotta követelmények miatt. (...) Ezzel nem azt mondjuk, hogy a házasság szűk befelé forduló klikk, egymást kölcsönösen csodáló kéttagú társaság, „páros önzés”, melyben a tagoknak minden rendelkezésére álló energiájukkal egyetlen embert kell szeretniük. Ellenkezőleg: a fogadalom melyet egy bizonyos személy szeretésére tettünk, arra való, hogy színültig megteljünk, hogy megtanuljunk, hol vannak a szeretet igazi mélységei, és így szabaddá váljunk arra, hogy sokkal több szeretet legyen bennünk mások iránt, mint korábban. Valójában nem az otthonunkban lakozó szeretet, sokkal inkább annak hiánya emészti fel időnket és energiánkat.” (Mike Mason: *A házasság misztériuma*, 107–108., 110., 111. o.)

„Emlékezzetek arra, nem abban áll a boldogság, hogy visszavonuljatok magatokba és megelégedjete azzal, hogy a szeretetet egymásra árasszátok. Ragadjatok meg minden alkalmat környezetetek boldogságáért! Emlékezzetek rá, hogy valódi öröm csak az önzetlen szolgálatban található.” (Ellen G. White: *A gyógyítás szolgálata*, Az otthon alapítói c. fej.)

Abban a házasságban, ahol a szeretet a maga teljességében nyilatkozhat meg, ott mindkét fél számára természetessé válik környezetük, mások gyakorlati szolgálata. Egymás iránti szeretetük nem megkötöz, hanem inkább felszabadítja őket felebarátaik aktív, őszinte szeretetére.

3 Mire kell ügyelniük a házastársaknak egymás iránti kapcsolatukban? Mi okozhatja legtöbbször a szeretet „meghidegülését” a házasságban?

- „Ti férfiak, szeressétek a feleségeket, és ne legyetek irántuk keserű kedvűek.” (Kol 3,19)
  - „Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat, akik a szőlőket elpusztítják, mert a mi szőlőink virágban vannak.” (Én 2,15)
- .....
- .....
- .....

Mi vezethet a keserű kedv kialakulásához a házasságban? Sokan a legforróbb szerelem és legmegfontoltabb döntés után is a „mézeshetek” elmúta és a hétköznapiok kisebb megpróbáltatásai közben elkeserednek társuk jellembeli gyengeségei és fogyatékoságai láttán. Kialakul a csalódottság, a lehangoltság érzése, s ahelyett, hogy szeretettel küzdenének társuk és a saját változásukért, az önsajnálattal mélabújának adnak helyet szívükben. Ennek elkerüléséhez, vagy ha már kialakult, legyőzéséhez adnak segítséget a következő ihletett tanácsok:

„Szeretet és kölcsönös béketűrés gyakorlása nélkül semmilyen földi hatalom nem tudja megtartani a keresztény frigyet a férfit és a nőt. Bármilyen óvatosan és bölcsen lépnek is házasságra, mégis kevés házaspár lett tökéletesen egyé akkor, amikor házassági szövetséget kötött egymással. A valóságos egyesülés a későbbi évek munkája a házasságban. Az élet a maga terheivel, nyugtalanságaival és gondjaival az új házaspár elé lép, akkor tanulják megismerni egymás jellemét úgy, ahogy az lehetetlen volt korábbi kapcsolatukban. Nagyon kritikus idő ez számukra. Attól

függ egész jövődő életük boldogsága és hasznavehetősége, hogy ilyenkor a helyes utat választják, vagy nem. Sokszor felfedeznek egymásban eddig nem is gyanított gyengeségeket és fogyatékoságokat, de azok a szívek, amelyeket a szeretet kötött egybe, észrevesznek addig nem látott nagyszerű értékeket is. Igyekezzen mindenki inkább e nagyszerű tulajdonságokat, mint a fogyatkozásokat felfedezni a másokban.

Bár jöhetnek zavarok, nehézségek és csüggedések, se a nő, se a férfi ne táplálja azt a gondolatot, hogy egybekelésük hiba és csalódás volt. Határozzátok el, hogy mindenné lesztek egymás számára, amennyire csak lehet. Tanúsítsátok egymás iránt ugyanazt a figyelmességet, mint kezdetben: minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben. Gondolkozzatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát. Kölcsönösen szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz. Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni, hanem a szeretet a házassággal kezdődik igazán. Az őszinte barátság melege a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.

A házásélet folyamán a férj vagy a feleség sokszor úgy viselkedik, mint a nevetlen elrontott gyermekek. A férfi sokszor így akarja, a feleség pedig úgy, és egyik sem hajlandó engedni. Ha sokáig így megy, a következmény csak boldogtalanság lehet. Nincs semmi kilátás a tartós boldogságra ott, ahol a házasfelek úgy cselekszenek, ahogy szeszélyeik irányítják őket. Az önfejűség megnyilatkozása megsemmisíti az otthon békességét és boldogságát. Ne engedjétek, hogy házasságotok állandó civakodás legyen. Ha így tesztek, mindketten boldogtalanná lesztek. Legyetek kedvesek a beszédben, gyengédek a tettben, és adjátok fel saját kívánásokat. Egyikőtök se törekedjen uralkodásra. Mindenki inkább adjon, mint követeljen szeretetet.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Boldog, sikeres társas kapcsolat c. fejelet)

4 Milyen leplezett és nyílt kísértésekkel próbálja Sátán tönkretenni a sokszor amúgy is meggyengült házasságokat?

- „Színmézet csepeg az idegen asszony ajka, és simább az olajnál az ő ínye.” (Péld 5,3)
- „Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvének hízelkedésétől. Ne kívánd az ő szépségét szívedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel. (...) Vehet-e valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? Vagy járhat-e valaki elevenszéken, hogy lábai meg ne égnének? Így van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez.” (Péld 6,24–29)
- „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.” (Mt 5,27–28)

.....

.....

.....

Egy olyan házasságban, ahol a házassági szövetség meglazult, ahol a felek a másik hibáját, bűneit, gyengeségeit nem képesek hitben, szeretetben elhordozni, ott Sátán kívülről jövő kísértésével kedvező táptalajt talál. Ha a feleség vagy a férj nem kap elég megértést vagy megbecsülést, szeretetet házastársától, akkor az „idegen hízelkedései” előbb-utóbb utat találnak az „örizetlen” szívhez. Sátán az érzelmek finoman szőtt hálójával képes a házastársakat még jobban elidegeníteni egymástól úgy, hogy a megcsalott fél egykori választását, egész addigi házasságát kudarcnak, élete nagy csalódásának látja, míg a kívülről jövő, betolakodó idegent – akár Istentől jövő – igazinak véli. Ez persze a valóságban csak egy megkísértett ember eltorzult, elvakult optikája lehet. Hi-

szen sokszor az a bizonyos harmadik sem külsőségeiben, sem jellemében nem érhet fel azzal, aki eddig kitartott házastársa mellett. A hűség vagy hűtlenség küzdelme ebben a kísértésben válhat csak igazán kiélezetté, bármennyi hibát is követtek el egymás ellen a házastársak. A harc kimenetelét az fogja eldönteni, hogy a józan belátás, a lelkiismeret szava képes-e győzni az érzelmi megkötöttségek és az önző kívánságok felett.

„Sátán jól ismeri az emberi szív anyagát, amellyel munkálkodik. Ismeri minden jellem legkönnyebben sebezhető pontját, mert gonosz igyekezettel ezt tanulmányozta évezredek óta, s egymást követő nemzedékeken át azon dolgozott, hogy legyőzze a legerősebb embereket. Minden korban voltak jellemroncsok, melyek az érzéki engedékenység szikláin hajótörést szenvedtek. (...)

Szomorú szívvel írom, hogy korunk férjezett és hajadon nőit nagyon gyakran nem jellemzi a szükséges tartózkodó magatartás. Kacéran viselkednek. Felkeltik a nőtlen és nős férfiak figyelmét, s törbe ejtik azokat, akiknek gyenge az erkölcsi erejük. A kihívó magatartás eltompítja az emberek erkölcsi érzékét, és elvakítja értelmüket, úgy, hogy a bűn már nem látszik bűnnek. Olyan gondolatok támadnak bennük, amelyek nem ébrednének fel, ha a nő szerényen és ilendően viselkedik. Lehet, hogy nem volt törvénytelen célja vagy indítéka, mégis felbátorította a megkísértett férfiakat, akiknek szükségük van minden segítségre, amit azoktól kaphatnak, akikkel kapcsolatban állnak. Sok gonoszság elkerülhető lenne, ha a nők körültekintőek, tartózkodóak lennének, nem fogadnák el mások helytelen figyelmét, hanem megőriznék magas erkölcsi színvonalukat és méltóságukat. (...)

Bárcsak a nők magasra emelnék az erkölcsi mércét, és Krisztus munkásaivá válnának, akkor kevesebb veszély támadna a befolyásuk által. De a közöny jelenlegi érzetével –

az otthoni felelősségeket és Isten elvárásait illetően – befolyásuk gyakran rossz irányú, erejük eltörpül, és munkájuk nem viseli magán az isteni pecsétet.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 277., 281–282. o.)

5 Hogyan őrizkedjenek a házastársak minden kívülről jövő tisztességtelen közeledés és könnyelmű bizalmaskodás ellen? Mit tehet a házaspár a megkísértett házastársáért?

- „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)
  - „Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól. Mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól, mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.” (Mt 5,29–30; vö. Jób 31,1)
  - „És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! (...) Őrizzétek meg azért a ti lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és azt, aki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őrizzétek meg azért lelketeket, és ne csalárdkodjatok!” (Mal 2,14–16)
  - „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok...” (Jak 5,16)
- .....
- .....
- .....

„Azok a férfiak, akik Isten munkáját végzik és akiknek szívében maradandóan Krisztus lakozik, nem teszik lejjebb az erkölcsi mércét, inkább felemelik. Nem találnak örömet a nők hízelgésében, becézgetésében. A nőtlen és a nős férfiak is így szóljanak: »Tartsd távol magad tőlem! Sohasem adok alkalmat arra, hogy jó híremet rossz nyelvek a szájukra vegyék. Nevem becsesebb és értékesebb minden ezüsthöz és aranyhoz. Hadd őrizzem meg azt tisztán! Ha az emberek vádolják e nevet, nem azért teszik, mert alkalmat adtam rá, hanem ugyanabból az okból, amiért gonoszt szóltak Krisztusról, mert gyűlölték jelleme tisztaságát és szentségét, mivel állandó feddés volt számukra.« (...)

A férjnek és édesapának mily gondosan kell megtartania házassági fogadalma iránti hűségét. Jellemének mily körültekintőnek kell lennie, nehogy olyan gondolatokat ébresszen fiatal leányokban sőt férjes asszonyokban, amelyek nincsenek összhangban a magasztos, szent mércével, Isten parancsolataival!

Azok a parancsolatok, amelyeket Krisztus mutat, rendkívül messze hatóak, mert elérik még a szív gondolatait, szándékait és céljait is. E tekintetben sokan bűnösök. Szívük gondolatai nem olyan tiszta, szent jelleműek, mint amit Isten megkíván. Bármennyire magasztos az elhivatásuk, bármennyire tehetségesek, Isten számon tartja bűneiket és inkább megérdemlik haragját, mint azok, akiknek kevesebb tehetségük, világosságuk, befolyásuk van.

Utasítást kaptam, hogy mondjam meg a nős férfiaknak: feleségeketek mint gyermekeitek anyját megilleti a tisztelet és a szeretet. Méltassátok őt figyelmetekre, és gondolatban készítsétek terveket, hogy boldoggá tegyétek őt!

Mennyi életet keserítenek meg azáltal, hogy lerombolják azokat a falakat, amelyek minden család magánéletét magába zárja, amelyeknek célja, hogy megőrizzék az ott-

hon tisztaságát és szentségét. A feleség egy harmadik személyt is bizalmába fogad, és mint különleges barát előtt, feltárja a család titkos dolgait. Ez Sátán csalása, hogy elidegenítse egymástól a férj és a feleség szívét. Bárcsak megszűnne ez! Mennyi bajtól menekülnének meg e világban! Zárjátok szívetekbe egymás hibáinak ismeretét! Egyedül csak Istennek mondjátok el a gondjaitokat! Ő helyes tanácsot és biztos vigaszt ad nektek, amely tiszta és nincs benne keserűség.

Amikor egy házasság szent köreibe egy idegen lép be, ez az ártatlan fél számára is komoly megpróbáltatást, kísértést jelent. Mit tehet ebben a helyzetben? Bizonyára elsőként azon kell elgondolkoznia, hogyan juthatott házastársa ebbe a helyzetbe: mit ronthatott el, hol lazulhatott meg közöttünk a szeretet köteléke, mivel adhattam okot házastársamnak arra, hogy másnál keresse a boldogságát? A szenvedő házastárs ekkor a vádaskodó féltékenység helyett a féltő szeretet gyakorlásával az isteni szeretet hitbéli magatartásával küzdjön hitvestársáért, hogy a másik felfogja és belássa helytelen útját, és visszatérésre, megújuló viszonzszeretetre vezethesse őt maga iránt. (...)

A házassággal kapcsolatos elgondolásaitok tévesek. A házassági fogadalmat csak a házasság megsértése törheti vagy semmisítheti meg.

Veszélyes időben élünk, amikor semmilyen más biztosítékunk nincs a Jézus Krisztusban való szilárd, megingathatatlan hiten kívül. Nincs olyan szív, amely ne tudna elidegenedni Istentől Sátán csalásai által, kivéve, ha imában örökdik. (...)

Isten csupán egyetlen indokot ismer el, amiért a feleség elhagyhatja férjét, vagy a férj a feleségét, ez pedig a házasságtörés. Ezt az okot imádságosan fontoljuk meg.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 283–286., 289. o.; további tanulmányozásra: *Válások; A házasságtörés, válás és gyülekezeti tagság* c. fejj.)

6 Mit tanácsol a Biblia azoknak, akik úgy érzik, házasságukban kölcsönösen sok mindent elrontottak, s boldogtalannak, reménytelennek és helyrehozhatatlannak látják helyzetüket?

- „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” (Rm 8,28)
- „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízál benne, majd ő teljesíti.” (Zsolt 37,5)
- További tanulmányozásra: 1Kor 13,10; Jn 4,14–16; Ap csel 16,31; Ésa 57,15.18–19

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nincs annál lehangolóbb tapasztalat, mint amikor egykori szerelmespárok napi szinten „hadat viselnek” egymás ellen. Sok házastárs több házasságban eltöltött év, évtized után sem tudta elfogadni társa gyengeségeit, és saját boldogsága utáni vágyából, karrierjéből, akaratából egy jottányit sem képes feladni – akár társa megnyomorítása árán is –, csak a maga érdekeit, önzését hajszolja.

Sok házasság már egy kezdeti rossz döntés, választás által csírájában hordozza a jövő megpróbáltatásait. Isten ennek ellenére – ha a házastársak igaz hitre jutnak – hatalmas áldások forrásává teheti kapcsolatukat a szeretetben való összecsiszolódlás által. A Gondviselő a helytelen, a hitben nem igazán át-

gondolt döntésünket is örök üdvösségünk szempontjából javunkra fordíthatja (Rm 8,28).

Ha a házastársak hitben megerősödnek, vagy legalább az egyikük erős lesz, akkor a családi élettel és házassággal együtt járó nehézségeket és terheket Isten könnyűvé – ha felhőtlenül boldoggá nem is, de „elhordozhatóvá” – teheti számukra.

„Mindkettőtöknek megtérésre van szüksége. Egyikőtök sem fogja fel az Isten iránti engedelmesség jelentőségének igazi eszményét. Tanulmányozzátok e szavakat: »Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.« (Mt 12,30) Őszintén remélem, hogy Istennek mindketten hű gyermekei lesztek, olyan szolgák, akikre felelősséget bízhat. Akkor béke, bizalom és hit tölti be szíveteket.

Igen, mindketten boldogok lehetek, szilárd keresztények. Ápoljátok az éles felfogóképességet, hogy megtudjátok, hogyan válasszátok a jót, és utasítsátok el a gonoszt! Tanulmányozzátok Istennek Igéjét! Az Úr Jézus azt akarja, hogy üdvözüljete. Ő csodálatosan megőrzött téged, Testvérem, hogy életed hasznos lehessen. Lehetőleg vigyél be minden jó cselekedetet életedbe.

Ha nem vágyódtok komolyan arra, hogy Isten gyermekei legyetek, nem értitek meg világosan, hogyan segítsenek egymásnak. Legyetek egymáshoz mindig gyengédek és figyelmesek! Hagyjatok fel saját kívánságaitokkal és szándékaitokkal, hogy egymást boldoggá tegyétek!

Napról napra előre haladhattok az önismeretben. Napról napra jobban megtanulhatjátok, hogyan erősíthetitek jellemetek gyenge pontjait. Az Úr Jézus lesz világosságotok, erőtök és örömtök koronája, mert akaratotokat alárendelitek akaratának. (...)

Mindketten boldogok lesztek, ha megpróbáltok örömet szerezni egymásnak. Tartsátok zárva lelketek ablakait a föld felé, és tárjátok ki azokat a menny felé!

A férfiak és nők magas erkölcsi színvonalat érhetnek el, ha elismerik Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak. Vigyázzatok, imádkozzatok és rendeljétek alá mindent Istennek! Az a tudat, hogy az örök életetekért küzdötök, mindkettőtöket megerősít és megvigasztal. Gondolatban, szóban és cselekedetben legyetek a világ világosságai.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 82–83. o.)

---

*Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt
- a mozgássérültek segítségét, táborozását - támogatja.*

Gyógyulhatnak-e a megromlott házasságok?

Szomorú valóság, hogy a világunkban tapasztalható romlás ránk is hatással van, a szeretet meghidegülése, a viszályok, közösségek széthullása tapasztalható mindenütt. A házasság intézményét számtalan támadás éri. Legfőbb irányadónk e tekintetben is Isten Igéje, tanácsainak követése által helyreállíthatók a tönkrement házasságok is.

1 Hogyan jelentkezhethet a házasság kötelékében is az a szomorú jelenség, amire Krisztus figyelmezteti egyházát? Ha ezt tapasztaljuk, van-e megoldás?

- „Az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2,4)
  - „A szeretet hosszútűrő, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik illetlenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.” (1Kor 13,4–8)
- .....
- .....
- .....

A házasság kezdeti évei után a mindennapi gondok, súrlódások és egyéb megterhelő körülmények hatására könnyen bekövetkezhet a szeretet meghidegülése. Sokan már ekkor feladják a reményt, hogy még helyreállítható a meghitt házastársi kapcsolat. Pedig csak az igei tanácsok követésére lenne szükség, amelyek által megújulhat még a rég kihűlt szeretet is. Ha mégis nehézségekbe ütközik a házaspár a kapcsolat rendezése során, érdemes lelkigondozói segítséget kérni, akár párterápián is részt venni, és nem szabad könnyen feladni a küzdelmet.

„Határozzátok el, hogy mindaz lesztek egymás számára, ami csak lehetséges! Ha nehézségek, problémák és csüggesztő körülmények támadnak is, se a férj, se a feleség ne adjon helyt annak a gondolatnak, hogy házasságuk tévedés vagy csalódás! Folytassátok a korábbi figyelmességeket; minden módon bátorítsátok egymást az élet harcaiban! Legyen gondotok egymás boldogságának elősegítésére!

Uralkodjon köztetek kölcsönös szeretet és türelem. Az a tudat, hogy a másik megbecsül, csodálatosan hat és nagy megnyugvást ad. Isten kegyelmének megnyilatkozása sokkal szorosabban kötheti össze az egymástól elhidegült, közönyös szíveket, mint bármely más földi kötelék.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A család alapítói c. fej.)

Idézünk még néhány személyes bizonyosságtételt, amelyek általános érvényű tanácsokat is tartalmaznak:

„Magad nem lévén boldog, másokat is elmulasztasz boldogítani. Nem ápolod a szeretetet és gyöngédséget. Feleséged egész házasesetében a szeretet hiányától szenved. Házasságotok nagyon hasonlít a sivatagra. Alig néhány üde foltra lehet visszatekinteni hálás emlékezéssel. Holott ennek nem kellene így lennie. Szeretet nem létezhet anélkül, hogy fel ne fedje magát látható cselekedetekkel, mint a tűz sem éghet tü-

zelő nélkül. Te, C. testvér, rangodon alulinak érezted szeretetteljes cselekedetekkel gyöngédséget tanúsítani, s keresni az alkalmat, hogy gyöngéd szavakkal, nyájas magaviselettel bizonyítsd feleséged iránti szeretetedet. Érzelmeid változékonyak. A külső körülmények erősen hatnak rájuk. Nem tartod helytelennek, Isten előtt nem tetszőnek megengedned, hogy a világ teljesen kitöltse gondolataidat, majd világi aggodalmaidat behozni a családba, így a családi körbe engedni az ellenséget. Könnyű számodra így kitárnod az ajtót, de közel sem olyan könnyű bezárnod. Ha már egyszer behoztad, nehéz lesz kiűznöd az ellenséget.

Amikor elhagyod üzletedet, hagyd ott aggodalmaidat s gondjaidat is. Jöjj családbodba derűs arccal, gyöngéden, szeretettel. Ez hathatósabb lesz, mint feleséged számára gyógyszerekre és orvosokra költened a pénzt. Egészség lesz ez a test, és erő a lélek számára. Nagyon boldogtalan az életed, amihez mindketten hozzájárultatok. Isten nincs megelégedve boldogtalanságotokkal. Magatok hoztátok ezt saját magatokra, az önuralom hiányával.” (Ellen G. White: *Bizonyásgátételek*, 1. köt., Szeretet a családi körben c. fejj.)

„M. testvér, nem törekszel megnyerni feleséged bizalmát. Nem vagy előzékeny hozzá, és nem tanúsítasz szeretetteljes tiszteletet iránta. Néha ugyan kimutatod szeretetedet, de ez csak önző szeretet. A szeretet nem elv benned. Nem mélyre nyúló, mindent mozgató erő. Nem önzetlen. Nem olyan, mely arra ösztönözne, hogy mindig figyelmes legyél, hogy ne rohannál el otthonról, hanem feleségeddel maradj, amennyit tudsz, bebizonyítva neki, hogy jobban kedveled őt bárki más társaságánál. Eddig csak szórakozásoddal törődtél, őt meg otthon hagytad magában, gyakran szomorúan. Már akkor így viselkedtél, mikor ide költöztetek, itt pedig folytattad, bár az alkalom vagy ürügy hiánya miatt kevésbé. Feleséged el nem árulná, hogy észrevette hiányosságaidat, mert fél tőled. Ha

igazán szeretnéd, úgy, amint elvárja, akkor szeretetedre visszahangot találtál volna. Nagyon hűvös és merev vagy hozzá. Olykor kimutatod szeretetedet, mégsem támasztasz viszontszeretetet, mert nem vagy hozzá előzékeny és figyelmes. Nem tanúsítottál szeretetet iránta – nem gondoltál boldogságával. Sokszor megengedettnek tartod, hogy szórakozásod után csellengj, tekintet nélkül arra, hogy feleségednek mihez lenne kedve, tekintet nélkül boldogságára.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., Az igaz szeretet a családi körben c. fej.)

2 Mi az az alapvető dolog, amit feltétlenül meg kell tanulni, amikor a házastársak az együttélés során szembesülnek különbözőségükkel? Feltétlenül az a cél, hogy megváltoztassuk a másikat?

- „Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Rm 15,7)
  - „Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekezzvén megtartani a Lélek egységét a békesség kötelében.” (Efész 4,3–3)
- .....
- .....
- .....

Természetes dolog, hogy különbözőek vagyunk, hiszen más mindenkinek a háttere, neveltetése, öröklött vérmérséklete, vannak kialakult szokásai. Bizonyos dolgokban lehet és szükséges is változtatni, hogy összhang legyen a családban, de vannak olyan különbségek, amelyek megmaradnak, egész életen keresztül. Ezeket meg kell tanulnunk elfogadni, és alkalmazkodni az adott helyzetben. Hacsak nem egyértelműen helytelen vagy bűnös szokást

követ a társunk, csupán különbözőségünkől ered, ne akarjuk mindenáron megváltoztatni a másikat – inkább hordozzuk el türelmesen egymást.

„Akik nem hajlandók alkalmazkodni egymás természetéhez, hogy elkerüljék a kellemetlen nézeteltéréseket és viszályokat, ne tegyék meg ezt a lépést (a házasságkötést). Azonban az utolsó idők csábító töreinek egyike ez, amelyben ezek mennek tönkre ez élet és az eljövendő élet számára.

Lelkületed helytelen. Amikor elfoglalsz egy álláspontot, nem mérleveled jól a dolgot és nem fontolod meg, mi lesz nézeted állításának a hatása, és független módon beleszövöd azt imáidba, beszélgetésedbe, holott tudod, hogy feleséged nincs veled azonos nézeten. Ahelyett, hogy tisztelnéd feleséged érzelmeit, és úriemberként kedvesen kerülnéd azokat a témákat, amelyekről tudod, hogy más nézeten vagy, továbbra is a vitás pontoknál időzöl és makacsul hangoztatod nézetedet, tekintet nélkül a körülötted levőkre. Úgy érzed, másoknak nincs joguk másképpen látni a dolgokat, csak úgy, ahogy te látod. Ezek a gyümölcsök nem a kereszténység fáján teremnek.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Kölcsönös kötelezettségek c. fejelet)

3 A bántó, indulatos megnyilvánulások is megronthatják a házasság légkörét, és megoldhatják a szeretetet. Milyen tanácsokat kövessünk annak érdekében, hogy ez a feszült légkör megváltozhasson?

- „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltság napjára. Minden mérgeesség, fölgerjedés, harag, lárma és ká-

romkodás kivettessék közületek minden gonosszággal együtt. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” (Eféz 4,29–32)

- „Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon.” (Eféz 4,26)
- „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését, a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.” (Péld 15,1)

.....

.....

.....

„A bosszúságoknak, szívfájdalmaknak és izgalmaknak – amelyek életünket megkeserítik – legnagyobb részét a szabadjára engedett indulatok okozzák. Egyetlen pillanat alatt heves, szenvedélyes, meggondolatlan szavak olyan bajt okozhatnak, amit egy egész élet bűnbánata sem tud többé meg nem történtté tenni. Megtört szívek, elidegenített barátok, hajótörést szenvedett életek sorát okozták hirtelen, meggondolatlanul kiejtett bántó szavak, amelyekkel éppen azokat illetjük, akik segítséget és gyógyulást várnak tőlünk.

A túlfeszített munka is gyakran lehet okozója annak, hogy elveszítjük önuralmunkat. De az Úr sohasem kényszerít senkit sietős, bonyolult munkára. Sokan olyan súlyos terheket vesznek magukra, amelyeket a könyörületes mennyei Atya nem nekik szánt. Az Úr senkit sem kötelez eszeveszett hajszára. Isten azt kívánja, hogy tudatára ébredjünk: nem dicsőítjük Őt, ha túlterheljük magunkat, ha szívünk és agyunk kifárad, s ingerült, bösz szidalmakat szórunk egymásra. Csak azokat a felelőségeket vegyük magunkra, amelyeket az Úr szabott ránk, és Benne bízva

legyen szívünk tiszta, nyugodt és nyájas. A hallgatásban csodálatos erő rejlik. Ha türelmetlen szavakat intéznek hozzád, ne viszonzod. A felelés úgy hat a haragvóra, mint az ostor, s dühöngésig felkorbácsolja az indulatokat. A hallgatás azonban lefegyverzi a haragot. A keresztény zabolázza meg nyelvét, és határozza el szilárdan, hogy tartózkodni fog a haragos és türelmetlen szavaktól. A féken tartott nyelv a türelem legdiadalmasabb próbatétele.

A saját erejével senki sem uralkodhat indulatain. Az önuralmat csak Krisztus által szerezhethetjük meg. Az Ő ereje által vagyunk képesek gondolatainkat és szavainkat Isten akaratára alárendelni. Krisztus vallása alárendeli az indulatokat a józan észnek, és fegyelmezi a nyelvet. A heves indulat lecsillapodik és a szív megtelik türelemmel és jósággal. (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, Önuralom c. fejelet)

4 Rangviták a házasságban: ki irányít, ki a „nagyobb”? Az Ige tanítása szerint működhet-e parancsuralom bármilyen hívő közösségben? Vonatkozhatnak-e a házasságra is ezek az elvek?

- „Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjétek a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5,3–5)
- „...aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a szolgátok. És aki közöttetek első akar lenni, legyen a szolgátok. Valamint az ember Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.” (Mt 20,26–28)
- „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.” (Efész 5,21)

.....

.....

.....

Bár a házasságban különböző a férj és a feleség szerepe, ám ez nem jelent alá- vagy fölérendeltséget. A vezetés vagy irányítás nem a másikon való uralkodás, ez már az eltorzult emberi természet következménye. A házasság éppen ezért nagyon jó lehetőség a kereszténység gyakorlati megvalósítására, az önző emberi természet legyőzésére, a szolgálat és alázat megvalósítására. Az alábbi bizonyágtételek sok hasznos tanácsot tartalmaznak arra nézve, hogyan válhatunk vetélytársak helyett segítőtársakká.

„Egyikőtök se törekedjen uralkodásra. Ebben a tekintetben az Úr lefektette irányadó elvét. A férj szeresse gyöngéden a feleségét, amint Krisztus gondját viseli az egyháznak. A feleség pedig tisztelje és szeresse férjét. Mindketten gyakorolják a szívjóság lelkületét. Tökéljék el, hogy sohasem szomorítják vagy bántják meg egymást.

Mindkettőtöknek erős az akaratereje. Ezt az erőt nagy áldássá vagy átokká tehetitek egymásnak, vagy akikkel érintkeztek. Ne igyekezzetek egymásra kényszeríteni akaratotokat, mert ezzel eljártsszátok egymás szeretetét. Az önfejűség megnyilvánulásai elpusztítják az otthon békéjét és boldogságát. Ne tegyétek házaseteteket a vetélkedés életévé. Ha ezt teszitek, mindketten boldogtalanok lesztek. Beszédeitek legyen szívélyes, tetteitek gyöngédek. Mondjatok le egyéni kívánságaitokról.

Testvérem, légy jóságos, türelmes, hosszútűrő. Ne feledd, feleséged férjül fogadott el, nem azért, hogy uralkodj rajta, hanem hogy a segítségére légy. Ne legyél lehengerlő. Soha ne vezess be parancsuralmat. Ne használd fel erős akaratodat,

hogy kívánságaid teljesítésére kényszerítsd feleségedet. Ne feledd, hogy neki is van akarata. S ő is kedve szerint szeretne tenni, ugyanúgy, mint te. Azt se felejtsd el, hogy széles körű tapasztalataiddal előnyösebb helyzetben vagy. Légy méltányos és előzékeny. »A felülről való bölcsesség először is önzetlen, azután békeszerető, szerény, engedelkeny, irgalommal és jósággal teljes.« (Jak 3,17) Egy győzelmet feltétlenül el kell érnetek mindkettőtöknek. Ez a győzelem csökönyös akaratotok legyőzése. Ebben a küzdelemben csakis Krisztus segítségével diadalmaskodhattok. Küzdhetek keményen és hosszsan, hogy éneteket megfékezzétek, de ha fölülről nem érkezik segítség, elbuktok e harcban. Krisztus kegyelméből győzelmet arathattok énetek és önzésetek fölött.» (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 7. köt., A házassélet felelősségei c. fej.)

5 Hogyan ronthatja meg a kapcsolatokat a bizalmatlanság, az ok nélküli féltékenykedés, a másik kisajátítása?

- „A balgatag dolognak gondolása bűn, és a rágalmozó az ember előtt útálatos.” (Péld 24,9)
- „Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket. Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy.” (Péld 31,10–11)

A házasság bizalmi kapcsolat, amely könnyen sérül, ha ok nélküli gyanúsítgatásnak, rosszindulatú feltételezésnek ad helyet bármelyik fél. Akik állandóan együtt vannak, a feleség vagy férj sehová nem mehet egyedül, nem lehet más társasága, talán külső szemlélő számára ideális párnak tűnik. De a háttérben sokszor a túlzott féltékenység, bizalmatlanság hú-

zódik meg, ez pedig megmérgezhetheti az otthoni légkört. Ezt a helyzetet is orvosolni lehet és szükséges is, megtanulva azt, hogy a szeretet nem rabbá, hanem szabaddá teszi a másik felet. A bizalom pedig sokkal inkább táplálja a hűséget, mint az állandó ellenőrzés. Az alábbi idézet arra is rámutat, hogy saját magát és környezetét is boldogtalanná teszi, aki nem győzi le gyanakvó természetét:

„Amit D. testvérnő felismerésnek vélt, jórészt féltékenységgel volt. Hajlott rá, hogy mindent féltékeny szemmel lásson, gyanakvó legyen, gonosz gondoljon, s csaknem mindenki iránt bizalmatlan legyen. Ez boldogtalan életet terem. Keseredettséget és kételkedést ott, ahol hitnek és bizalomnak kellene lennie. Boldogtalan jellemvonásai sötét vágányokra terelik gondolatait, belemerül gonosz előérzetébe, míg mellőzést, elhanyagolást, sértést képzel oda, ahol ez nincs is. (...) Ezeket a szerencsétlen jellemvonásokat és erős, konok akaratot feltétlenül helyesbíteni kell, s jóra változtatni, másként végül mindkettőtök hite hajótörést szenved.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., A felfogás kihatása c. fejelet)

6 A legsúlyosabb esetben, az egyik fél hűtlensége esetén is lehetséges még a házasság helyreállítása és gyógyítása?

- „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55,7)
- „Elfedezi a vétket, aki keresi a szeretetet; aki pedig ismét előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is.” (Préd 17,9)

Bár az Ige szerint a házasságtörés okot és jogot adhat a vétlen félnek az elválásra, ennek nem feltétlenül kell bekövetkeznie. Ha a vétkes fél belátja és őszintén megbánja bűnét, s megújítja házastársa iránti szeretetét, hűségét, akkor lehetséges a helyreállítás még ilyen esetben is.

Egy ilyen súlyos sérülés gyógyulásához, a bizalom megerősödéséhez azonban időre van szükség és az eddiginél több szeretetre. De Istentől származó igazi megbocsátó lelkületet kell tanúsítania a megcsalt házastársnak, hogy a későbbiekben ne mérgezze meg kapcsolatukat ez a törés, hanem inkább megerősödjenek az egymás iránti hűségükben.

Az e heti adomány az ifjúsági osztály munkáját támogatja.

Igei kijelentések a válásra és az újraraházasodásra vonatkozóan

1 Hogyan gondolkozzon a hívő ember a házasságról, mi-
nek tekintse a házasságot?

- „Az Úr tett bizonysgot közted és ifjúságod felesége között, akit megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged!” (Mal 2,14)
- „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és asszonnyá teremtette őket? Ezt mondta: Elhagyja a férfi atyját, anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy, hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa!” (Mt 19,4–6)
- „Férfiak, szeressétek a feleségeteket, amiképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy azt megszentelje!” (Eféz 5,25–26)

.....

.....

.....

Isten szövetségestársnak nevezi a házaseleket. A házasság szövetség, a legbizalmasabb szövetség, éppen ezért a szövetségi hűség törvénye vonatkozik rá. Jézus kijelentette, hogy a házassá-

got Isten szerkesztette egybe, és hogy a házastársak többé nem két különálló ember, hanem „egy test”, egy férfi és egy nő egységet alkotó közössége. A házassági szövetség méltóságát és szentségét Isten azzal fejezi ki, hogy Krisztus és a hívő ember, illetve Krisztus és hívő egyháza közötti szeretetszövetséggel állítja párhuzamba.

2 Meddig érvényes a házasság szövetségi köteléke?

- „A férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól. Azért tehát férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy, ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy, hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy.” (Rm 7,2–3)
- „Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, csakhogy az Úrban.” (1Kor 7,39)
- „Mondták [a tanítványok Jézusnak]: Miért rendelte Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? Mondta nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg néktek, hogy feleségeitek elbocsássátok, de kezdettől fogva nem így volt. Mondom pedig nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – hacsak nem paráznaság miatt –, és mást vesz el, házasságtörő, és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. Mondták néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni. Ő pedig mondta nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott.” (Mt 19,7–11)
- „Jézus mondta nékik: Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét, és mással kel egybe, házasságtörést követ el.” (Mk 10,11–12)

A házasság egész életre szóló szeretetszövetség. Isten erkölcsi törvényének az erejével kapcsolja egymáshoz a házasfeleket, akik szövetséget kötöttek egymással. A házasság törvénye alól csak a halál teszi szabaddá az életben maradt házastársat. Szomorú és tragikus a másik lehetőség: bűnnel, paráznasággal, hűtlenséggel lehet még összetörni a házassági szövetséget. Ez esetben viselni kell ennek a felelősségét Isten előtt, és a következményeit is.

„A házassági fogalmat csak a házasság megsértése törheti vagy semmisítheti meg. (...) Isten csak egy indokot ismer, amiért a feleség elhagyhatja férjét, vagy a férj feleségét, ez pedig a házasságtörés. Egy nő elválhat férjétől törvényesen az ország törvényei alapján, ám Isten szemében még sincs elválasztva a magasabb törvény szerint. Csak egy bűn van, a házasságtörés, amikor felszabadulhatnak házassági fogadalmuk alól. Az ország törvénye kimondhatja a válást, azonban a Biblia világoosságában, Isten törvénye szerint, ők még mindig férj és feleség. Láttam, hogy X testvérnőnek nincs joga máshoz férjhez menni, de ő vagy más asszony a törvény alapján elválhat, ha férje házasságtörő lett, ez esetben szabadon férjhez mehet ahhoz, akit választ.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 289., 291. o.)

Egy eset, amikor az újrَاهázasodás a fentiek értelmében jogosult volt:

„J. minden tőle telhetőt megtett felesége megsegítésére, és minden lehetséges módon megpróbálta maga mellett tartani. Többet már nem tehetett volna. (...) Nem J. bocsátotta el a feleségét. Elhagyta férjét, és hozzáment egy másik férfihez. Amikor K. elvált J.-től, a férfi sokat szenvedett, és csak az-

után házasodott újra, miután az asszony férjhez ment. (...) Semmi olyat nem látok a Szentírásban, ami megtiltaná J. számára, hogy újraházasodjék az Úrban.” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, II. köt., 320–321. o.)

Egy testvérnőnek írta Ellen G. White olyan esetben, amikor az újraházasodás nem volt jogosult:

„Nincs erkölcsi jogalapod ahhoz, hogy hozzámenj L.-hez, és neki sem, hogy elvegyen téged. L. sok gondot okozott feleségének, majd elhagyta őt, holott esküt tett neki Istene előtt, hogy szeretni és becsülni fogja, amíg csak élnek. Mielőtt az asszony elvált volna tőle, amikor még törvényes felesége volt, elhagyta őt három évre, majd elhagyta szívében és udvarolni kezdett neked. Az ügy többnyire úgy zajlott közted és egy házas férfi között, hogy közben őt a törvény feleségéhez kötötte. (...) A legkisebb engedményt sem látom a Bibliában ahhoz, hogy megházasodjatok, noha a feleség már elvált L.-től. A feleségének okozott gondok miatt többnyire saját viselkedése hozta ezt az eredményt, és a helyzetet nem látom kedvezőbbnek azáltal, hogy törvényes jogotok van összeköt-ni érdekeiteket egymással.” (*Szemelvények...*, II. köt., 321. o.)

Az ószövetségi törvény testi leszármazás szerinti népnek adott, amelyen belül csak a hívő maradék volt újjászületett, megtért. A többség megmaradt a bűneset után törvényszerűen érvényesülő „keményszívűségben”. Ehhez képest adott nekik Isten az egész nép számára érvényes törvényt. Válólevélre vonatkozó rendelkezésével nem megkönnyíteni és legalizálni akarta a válást, hanem csupán enyhítette a keményszívűség folytán elbocsátott feleségek kiszolgáltatott helyzetét, bizonyos védelmet nyújtott nekik ezáltal. Az újszövetség ezzel szemben egyénenkénti, önkéntes szövetségkötés. Ebbe a kötelékbe azok lépnek, akik elfogadják és óhajtják, hogy Isten „elméjükbe” és „szívükbe” írja törvé-

nyét (Zsid 10,16). Akik Krisztussal szövetséget kötnek, azok kérik és igénylik, hogy Isten „köszív” helyett „hússzívet” adjon nekik (Ezék 36,26–27). Aki Krisztus tanítványává lett, és szövetséget kötött vele a szent keresztség által, semmiképpen nem alkalmazhatja magára az ószövetségi rendelkezés szerinti „megengedést”. Jézus egyértelmű útmutatása az újszövetségi hívők számára így hangzik: „Amit Isten egybeszerkesztett, ember szét ne válassza!” Az egybeszerkesztés természetesen magára a házasság intézményére vonatkozik, amint ez Jézus kijelentése alapján nyilvánvaló is, nem pedig az egyes házasságokra. A házasság szövetségének a törvénye akkor is szent és érvényes, ha egyesek elharmarkodottan, meggondolatlanul, netán Isten óvása, tanácsa ellenére léptek ebbe a szövetségi kötelékbe.

Még Jézus tanítványai is megijedtek a házassági szövetség törvényének komolyságától, és azt gondolták, talán jobb meg sem házasodni. Jézus azonban rámutatott, hogy természetesen csak azok tudják elfogadni és megtartani Isten törvényét, akiknek „adott”. Nem lehet számon kérni a nem hívő embereken. A hívő embernek viszont megadatik a szükséges kegyelem ahhoz, hogy Isten erkölcsi törvénye, az egyetemes szeretettörvény kívánalma szerint élje meg ezt a szövetséget, és tartson ki benne hűséggel, akár nehézségek, küzdelmek vagy kísértések ellenében is.

3 Ok lehet-e a válásra a boldogság teljességének hiánya, és a keresett boldogság lehetőségének a megcsillanása egy új társ oldalán?

- „Ezt is cselekszitek: betöltitek az Úr oltárát könnyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet kezetekből. Ezt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége között, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! Nem tett ilyet egy sem, akinek még volt lelke.

(...) **Őrizétek meg azért lelketeket, és ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráel Istene, és azt, aki ruhájára kegyetlenséget borít, mondja a Seregek Ura. Őrizétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok!**” (Mal 2,13–16)

- **„Ha pedig a jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól, mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehehénára vettessék. És ha a jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól. Mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehehénára vettessék.”** (Mt 5,29–30)
- .....
- .....
- .....

Nem lehet boldogságot keresni egy új társ oldalán úgy, hogy lelki kárt, szenvedést ne okozzon az, aki társa megbántása, boldogtalansága árán is keresztülviszi a válást az új kapcsolat érdekében. Csakis úgy lehet ezt megvalósítani, hogy a válást kezdeményező fél „kegyetlenséget borít ruhájára”. Ez pedig olyannyira elmentés Isten szerető, együtt érző lényével, hogy Ő „gyűlöli” ezt a magatartást. Valójában ez a hit megtagadása, mert a hívő arra kötött szövetséget Istennel, hogy az önzés törvénye helyett a szeretet törvényét követi. A válással viszont az önzését szolgálja ki, mert a maga boldogságát keresi minden áron, akár a másik fél tönkretétele árán is.

Amikor Isten azt tanácsolja, hogy az ember eleve vágja el a kísértés útját – határozottan és egyértelműen, a kezdet kezdetén –, akkor azért mondja ezt, mert tudja, hogy az érintettnek ez lesz „jobb”. Sátán úgy felkavarhatja benne a boldogságvágyat, olyan erős lehet a kísértés, hogy elvágni ennek az útját oly nehéznek

tűnhet, mint a jobb szemet kivájni, vagy a jobb kezet levágni, saját elhatározással. Isten tudja, milyen nehéz próba lehet egy ember számára ezt tenni, azért használ ennyire éles hasonlatot. Mégis azt mondja, *jobb* a hívő számára visszautasítani a kísértést, földi életét érintően is, és különösképpen azért, hogy ne kockáztassa az örök élet elvesztését. Ellen G. White írta egy testvérnőnek:

„Megdöbrentő, hogy egy pillanatra is szóba álltal azzal a gondolattal, hogy egy (...) házas férfi iránt mutasd ki szeretetedet. (...) Mindketten áthágtátok a törvényt, már a pusztta gondolattal is, hogy összeházasondhattok. Már az első felvetődésekor vissza kellett volna utasítani a gondolatot.” (14. levél, 1895)

4 Mi a helyzet akkor, ha házasságtörés ugyan nem kísért, de súlyos összeférhetelenség alakul ki, ezért vagy az egyik, vagy a másik fél, vagy mindkettő elviselhetetlennek érzi az együttélést? Továbbá mi a helyzet akkor, ha csak az egyik fél akar minden áron elválni, a másik fél pedig sehogy sem tudja visszatartani?

- „Akik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne válják. Hogyha pedig elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével, és a férj se bocsássa el a feleségét!” (1Kor 7,10–11)

.....

.....

.....

A fizikai életet, vagy a pszichikai épséget veszélyeztető végletes esetekben elfogadhatóvá válhat az átmeneti vagy tartós

különélés, de nem az elválás és az újrահázasodás. Ellen White egy ilyen esetben írta egyik testvérnőnek:

„Nem tanácsolhatom neked, hogy visszatérj D.-hez, ha nem látsz benne határozott változást. (...) Ha ragaszkodik korábbi nézeteihez, a jövő nem lesz számodra jobb a múltnál. D. nem tudja, hogyan kell bánni a feleséggel. (...) Veszélyes volna számodra, hogy ismét parancsai alá rendeld magad. Remélem, megváltozik. (...) Az Úr megérti minden érzésedet. Légy jó reménységgel az Úrban! Ő nem hagy el, és nem hagy cserben téged. Őszintén együtt érzek veled.” (*Boldog otthon*, 291. o.)

A következőket egy testvérnek írta Ellen G. White: „Nem tudom, mit lehetne még tenned, ezért azt gondolom, az egyedüli, amit tehetsz, hogy engedd el a feleségedet. Ha ő elhatározta, hogy nem él veled, a legnyomorultabbak volnátok, ha megkísérelnétek ezt. Mivel ő teljesen és határozottan ezt akarja, vállald kereszteted és légy férfi!” (*Boldog otthon*, 291. o.)

Egy különélő házaspárnak Ellen White ezt írta: „Testvéreim, jó ideje nem éltek együtt. Nem jutottatok volna idáig, ha mindketten türelmet, kedvességet és elnézést tanúsítottatok volna egymás iránt. (...) Forduljatok Krisztushoz segítségért! Bánjátok meg Isten előtt elmúlt életeteket! (...) Forrjátok eggyé újra mint férj és feleség!” (*Boldog otthon*, 290. o.)

5 Mi történik akkor, ha hitbéli összeférhetetlenség miatt merül fel az elválás szándéka?

- „Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt, és amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt! (...) Ha pedig a hitetlen elválík, ám

válják el, nem vettetett szolgaság alá a keresztény férfiú vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket Isten. Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet, vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet?” (1Kor 7,12–16)

.....

.....

.....

1Kor 7,15 helyes értelmezése gyakran vitatott. Választ kell találni ugyanis ilyen kérdésekre: „Szélsőséges esetekben, amikor már minden lehetséges utat végigjártak, elképzelhető, hogy két össze nem illő ember tartósan különváljon egymástól. De vajon azt jelenti-e ez a kifejezés (»nincs szolgaság alá vetve«), hogy engedélyezhető a különválástól megkülönböztetett elválás? Azaz szabaddá válik-e az ember a házassági eskü alól is?” (David Prior: *Pál első levele a korinthusiakhoz*, Harmat Kiadó, 1995, 136. o.)

A generálkonferencia által kiadott Biblia-kommentárban a következő olvasható a „nem vettetett szolgaság alá” részlet értelmezésénél:

„Ha a nem keresztény házastárs nem akar együtt maradni a keresztény féllal, a kereszténynek nem kell azt éreznie, hogy arra van kötelezve: mindenáron tartsa fenn a házasságot. Hiszen a nem hívő társat, aki el akarja hagyni, nem tudja megakadályozni abban, hogy ezt tegye. A keresztény nincs az alá a kötelesség alá rekesztve, hogy megpróbáljon együtt élni a hitelenné vált társsal, az utóbbi akarata ellenére is.

A keresztény komolyan küzdjön azért, hogy békességben tudjon élni nem hívő társával anélkül, hogy megalkudna hitelveivel. (...) A kereszténység a békesség vallása. Törekedjünk megelőzni és elkerülni a vitát és az egyenetlenséget. Ha a bé-

kességet nem lehet elnyerni a keresztény és a nem keresztény törvényes házasságban való együttélése keretében, és a nem hívó társ ragaszkodik ahhoz, hogy különváljon, lehetséges egy békességes megegyezés a különélésről.” (De nem a válásról a hívó fél részéről. Az angol szövegben *separation/különélés* szerepel, nem pedig *divorce/válás*.) (6. köt., 709–710. o.)

Ellen G. White tanácsa sem hagy teret félreértésnek: „Ha a feleség hitetlen és ellenség, a férj Isten törvényének szemzögéből, egyedül ez okból nem küldheti el őt. Abból a célból, hogy Isten törvényével összhangban maradjon, a férjnek feleségével kell maradnia, kivéve akkor, ha a hitetlen fél választja az elválást. Lehet, hogy sokféle módon ellenállást, elnyomást és bosszúságot kell elszenvednie, de erőt, vigasztalást és támogatást nyer Istentől, aki kegyelmet ad mindenkinek a szükség idején. Legyen tiszta lelkű, őszintén határozott, szilárd, elvhű férfi, és Isten bölcsességet ad neki, hogy milyen eljárást kövessen. A pillanatnyi benyomás nem uralja értelmét, hanem az értelem tartja szilárd kezében az irányítást, hogy a vágyat megzabolázza.” (*Boldog otthon*, 291. o.)

Figyelemre méltó az előbbi idézetnek ez a mondata: „...Isten bölcsességet ad neki, hogy milyen eljárást kövessen.” Tehát semmiképpen ne törjön ki nehéz helyzetéből Isten törvényét figyelmen kívül hagyó módon, a maga elgondolása szerint! Isten megértő, jóságos Atya. Ő pontosan tudja, hogy gondviselésével hogyan igazgassa annak az életét, akit hitetlen vagy hitetlenné vált társa elhagyott, bár ő mindent megtett házasságuk fenntartásáért. „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig” – mondja az Úr (Jer sir 3,26). Tartsa házassági fogadalmát a maga részéről érvényesnek mindaddig, míg különvált társa (jobb esetben), belátásra nem jut, vagy pedig valamilyen fejlemény, amit a Gondviselés megenged, fel nem szabadítja őt a házassági szövetség törvénye alól.

6 Milyen hitbéli-erkölcsi kíváncsóság legyen mindig a szemem előtt annak, aki szövetséget kötött a szent Istennel?

- „Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” (1Pt 1,15–16)
- „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Fil 2,15)
- „Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjétek!” (1Thess 5,22)
- „A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt!” (Rm 12,17)
- „Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.” (Mt 18,7)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A keresztyén ember legelső kérése „belső szobában” folytatott, napi imádsága során így hangzik: „Szenteltesse meg a te neved!” Erre tanított minket Jézus. Azt kérjük ezáltal, hogy Isten neve megszenteltesse általunk.

A hívő ember hálás Istennek azért, hogy megváltotta őt, hogy megmenti az örök életre. Éppen ezért elkötelezettnek érzi magát arra, hogy ő is együttműködjön Istennel emberek megmentéséért. Semmiképpen nem akar tehát olyasmit tenni,

ami ezzel ellentétes, ami bárkit megbotránkozthat, vagy akár csak gyanakvást kelthet benne. (Jézus kijelentésében a *kicsinyek* nem csupán gyermekeket jelent, hanem hitben kicsinyeket, gyengéket, kezdőket is.) Aki valóban bízik Istenben, mindenképpen azt tartja a legfontosabbnak, hogy ne okozzon kártételt és botránkozást, hanem éppen ellenkezőleg: valódi keresztény jellemről tegyen tanúságot.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Gyermekeink önuralomra nevelése a helyes fegyelmezés által

1 Mire tanít bennünket a gyermek Jézusról szóló bibliai kijelentés? Milyen három fő területen kell kibontakoznia a gyermekek fejlődésének, növekedésének?

- „Jézus pedig gyarapodott bölcsességben és testének állapotában, s az Isten és emberek előtt való kedvességben.” (Lk 2,52; vö. 1Sám 2,26)
- .....
- .....
- .....

Szép kifejezéssel jelöli az Ige a jellembeli fejlődést: növekedés „az Isten előtt és emberek előtt való kedvességben”. Az Isten előtt kedves jellem vagy magatartás, és az emberi közösségbe jól beilleszkedő, jó befolyást árasztó magatartás egy és ugyanaz, a kettő együtt jár. Az a tény, hogy a gyermek Sámuelről hasonlót mond az Ige, mint a gyermek Isten-ember Jézusról, tanúsítja, hogy emberek gyermekei megközelíthetik az isteni eszményt a bölcs, Isten elvei szerinti nevelés és az isteni kegyelem együttes munkálkodása által (vö. Lk 1,15).

A három terület közül melyik a legelhanyagoltabb rendszerint, noha a fontos dolgok között is a legfontosabb?

„Az igazi nevelés elismeri a tudományos ismeretek és az irodalmi műveltség értékét. Az ismeretek halmazánál azonban fontosabbnak tartja az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismereteknél a jellemet. A világnak (...) nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan emberekre, akik képességeiket szilárd alapelveknek rendelik alá. (...) Azok az oktatási intézmények [vagy otthonok], amelyek ezt az elvet követik, tanult, de gyenge jellemű emberek helyett erős egyéniségeket fognak kibocsátani, akik világosan gondolkodnak és határozottan cselekszenek, nem rabszolgái, hanem urai a körülményeknek, széles látókörűek, következetesen gondolkodnak, és bátran követik a meggyőződésüket. Az ilyen nevelés többet nyújt a szellemi műveltségénél, képzettségénél, többet a fizikai felkészültségénél. Ez a nevelés megerősíti a jellemet, olyannyira, hogy az így nevelt fiatalok nem fogják feláldozni a becsületességet az önző kívánságok és az evilági becsvágy oltárán. Az ilyen jellegű nevelés megerősíti a lelket a gonosz ellen.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Nevelés és jellem; A nevelés forrása és célja c. fejj.; *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 11–12. o.)

2 Mi a sarokköve a gyermekek jellemfejlődésének? Mi a nevelés legfőbb feladata?

- „Aláment velük, s ment Názáretbe, és engedelmes volt nekik.” (Lk 2,51; vö. 1Tim 3,4)

.....

.....

.....

Az engedelmességre nevelés *engedni tudásra* nevelés. A gyermeknek először azt kell megtanulnia, hogy ösztönös természete

önző kívánságaival szemben engedjen az övénél bölcsebb és neki jót kívánó szülői akaratnak. Ha ezt mintegy begyakorolja gyermekkorában, akkor felnőttként is engedni tud majd a saját jobbik énjének, illetve a Szentlélek készítésének a megromlott emberi természet pillanatnyi kívánságaival szemben. Ez a döntés nem kerül majd minden alkalommal óriási küzdelembe, mert megtanulta a jobbnak engedést. Ennélfogva az engedelmességre nevelés azonos az önuralomra neveléssel. Az is nyilvánvaló, hogy a bűneset óta, a megromlott emberi természet miatt van szükség engedelmességre vagy önuralomra nevelésre, olyannyira, hogy egyenesen ezt kell a helyes nevelés sarokkövének tekintenünk.

Mi a pontos jelentése a bibliai engedelmesség fogalmának?

„A gyermek fegyelmezésének célja az önuralomra nevelés. A gyermeket meg kell tanítani az önfegyelemre. (...) Ahogy nyílik az értelme, meg kell őt nyernünk, hogy tudatosan engedelmeskedjen. Úgy foglalkozunk vele, hogy maga is belássa: az engedelmisség jogos és ésszerű követelmény. (...)

A gyermek akaratának megtörésére irányuló törekvés nagyon súlyos hiba. Minden emberi lény önálló személyiség. Erővel ki lehet ugyan kényszeríteni a külső engedelmisséget, de sok gyermeknél ezáltal csak növekszik a szív belső ellenállása. Még ha a szülőnek vagy nevelőnek sikerül is a gyermek felett uralmat biztosítani, az eredmény káros lesz a gyermek számára. Az értelem megfelelő fokára jutott emberi lény fegyelmezése nem azonos az oktalan állat idomításával. Az állat csak arra tanítható, hogy gazdájának engedelmeskedjen. Az állat számára ugyanis gazdája jelenti az értelmet, akaratot, döntést. Ez a módszer tulajdonképpen gépeké fokozza le a gyermekeket, akiknek így az értelme, az akarat, a lelkiismerete mások irányítása alatt áll. (...)

Akik így rombolják vagy gyengítik a személyiséget, bűnös felelősséget vesznek magukra. A külső kényszer alatt a gyer-

mek esetleg olyan lesz, mint egy jól fegyelmezett katona. Amikor azonban az irányító erő megszűnik, megmarad az akaratgyenge, erőtlen jellem. Mivel nem tanulta meg az önuralmat, szülei vagy nevelői akaratán kívül nem ismer más korlátozást. Ha ez megszűnik, nem tud mit kezdeni szabadságával: mindent megenged magának, és így a vesztébe rohan.

Vannak gyermekek, akik nehezebben rendelik alá akaratukat másokénak. A nevelőknek arra kell törekedniük, hogy az ilyen kicsinyek számára minél inkább megkönnyítsék a követelmények elfogadását. Az akaratot alakítani kell, helyes irányba terelni, de semmiképpen nem szabad figyelmen kívül hagyni, vagy letörni. Ügyeljünk arra, hogy az akaraterő ép maradjon, mert az élet küzdelmeiben nagy szükség lesz rá.

A gyermeknek tisztában kell lennie az akaraterő jelentőségével. Rá kell vezetni, hogy megértse, milyen felelősen kell élnie ezzel az adománnyal. Az akarat – a döntés vagy választás képessége – irányítja a belső embert. (...) Minden ifjúságban, minden gyermekben megvan az erő, hogy Isten segítségével tiszta jellemet fejlesszen ki, és mások számára is hasznos életet éljen. Ha a szülő vagy a nevelő a fenti elvek alapján tanítja a gyermeket önfegyelmre, bizonyos, hogy a leghasznosabb szolgálatot végzi és maradandó eredményeket ér el. Első látásra talán nem elég hatékony ez az eljárás. Lehet, hogy nagyobb eredménynek tűnik, ha a nevelőnek sikerül a gyermek akaratát, értelmét teljesen a saját tekintélye alá rendelni. Évek múltán azonban megmutatkozik a két módszer eredményei közötti különbség. (...)

A jellem erejét két dolog alkotja: az akaraterő és az önuralom. Sok fiatal összetéveszti az erős, féktelen indulatot az erős jellemmel, pedig valójában gyenge ember az, akit az indulatai urálnak. Az ember valódi nagysága és nemessége azon mérettetik meg, hogy van-e ereje megfékezni érzéseit, vagy az érzések és indulatok győzik le őt. (...) Nagyobb munka

soha nem volt halandóra bízva, mint a jellemformálás. A gyermekeket nemcsak oktatni, de nevelni is kell. (...) Egyetlen jól nevelt gyermek, akit az igazság elveire oktattak, akinek jellemét a szeretet és az istenfélelem szálai szövik át, olyan jó befolyással lesz a világra, amit nem lehet felbecsülni.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Helyes fegyelmezés c. fej.; *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*; 13–15. o.; *Gyermeknevelés*, 109–110. o.)

3 Mit mond a Biblia a „szabadjára hagyott” gyerekekről? Sorsdöntő-e az engedelmességre vagy önuralomra nevelés a helyes fegyelmezés által?

- „A vessző és dorgálás bölcsességet ad, de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az anyját.” (Péld 29,15; vö. 23,13–14)

.....

.....

.....

„Ha van valami, amit a gyermekeknek meg kell tanulniuk, az az önfegyelem leckéje, mert a fegyelmezetlen és önfejű ember nem remélhet sikert ezen a világon, sem jutalmat az új Földön. (...) A kicsinyek már egyéves koruk előtt is hallják és értik, amit velük kapcsolatban mondanak, és jól tudják, hol a határ, ameddig elmehetnek. (...) Ezen a ponton győznie kell, ha meg akarjátok tartani felettük az irányítást, s ha meg akarjátok őrizni anyai méltóságotokat. Gyermekeitek hamar megtanulják, mi az, amit elvártok tőlük, s tudják, hogy ha akarátok legyőzi a tiéteket, már teljes a győzelmük. A legnagyobb kegyetlenség hagyni, hogy a gyermekben rossz szokások alakuljanak ki azáltal, hogy engedjük őt uralkodni. (...) A jellembeli hiányosságok dédelgetése és a kitö-

rések engedékenységgel való lecsillapítása nem veti a »gonosz gyökerére a fejszét«, ellenkezőleg, ezek lelkének pusztulását okozza. Ó, hogyan fognak a szülők számot adni Istennek félelmetesen elhanyagolt feladatukról! (...) Ezek nőnek fel torzult jellemmel, laza erkölccsel, és az élet gyakorlati kötelességeiről szerzett sekélyes tudással azért, mert gyermekkorukban nem kaptak megfelelő irányítást, és nem tartották féken őket. (...)

A szülők gyakran azért kényeztetik, dédelgetik a kisgyermekeket, mert így könnyebbnek látszik az irányításuk. Sokkal egyszerűbb rájuk hagyni, hogy azt csináljanak, amit akarnak, mintsem kordában tartani a szívükben burjánzó rossz hajlamokat. Pedig így cselekedni gyávaság! Gonosz dolog kibújni a kötelesség terhe alól, mert később a gyermekek megfélemezetlen hajlamai végérvényesen rögzülnek, bűnre viszik őket, s csak szemrehányást és szégyent hoznak mind magukra, mind családjukra. Felkészületlenül kerülnek ki a világba, s nem elég erősek, hogy ellenálljanak a kísértéseknek a nehézségek és bajok között. Szenvedélyesek, erőszakosak és fegyelmezetlenek lesznek, mindenkit a saját akaratuk szerint próbálnak irányítani, s ha ez nem sikerül, úgy érzik, hogy az egész világ őket bántja, ezért ellene fordulnak. (...)

Lehetetlen lefesteni a gonoszságot, amit egy szabadjára hagyott gyermek okozhat. Vannak ugyan néhányan, akik bár emiatt jutottak tétűtra, később az élet leckéi mégis felébresztik őket. Azonban sajnos a legtöbben mégis örökre elvesznek, mert ifjúkorukban csak sekélyes oktatást kaptak. A rosszul nevelt gyermek egész életén át nehéz terhet cipel. A próbák, csalódások és kísértések idején saját fegyelmezetlen akaratát fogja követni az igaz elvek helyett. Akiket nem tanítottak meg engedelmeskedni, azoknak gyenge a jellemük, lobbanékony a természetük. Hiába akarnak uralkodni magukon, nem képesek rá. Nincs erkölcsi erejük megfékezni makacs ösztöneiket, javítani rossz szokásaikon, s csillapítani

féktelen akaratukat. A fegyelmezés nélküli gyermekkor hiányosságait örökli a felnőttkor. (...) A fegyelmezés nélküli felnőtt gyerekeknek, amikor hitvalló keresztényekké válnak, mindent előről kell tanulniuk. Gyermekkori nevelésük kihat egész vallásos életükre. Az önfejűség gyakran tör a felszínre. Az önmehtagadásnak ugyanazt a hiányát látjuk, ugyanolyan nehezen viselik a feddést, ugyanúgy magukat szeretők, mint gyermekkorukban voltak. Vonakodnak kikérni mások véleményét, tanácsát, s elzárkóznak mások ítéletének meghallgatásától. Ugyanazt a lustaságot, a teherviseléstől való húzódozást, a felelősség vállalásának hiányát látjuk bennük. Mindez felszínre tör a gyülekezethez fűződő viszonyukban is.

Az ilyen ember is győztessé válhat, de milyen kemény csata, micsoda véres küzdelem árán! Nagyon nehéz utólag végigjárniuk a szigorú fegyelem iskoláját, amire a keresztény jellemhez szükségük van! Ha végül is győznek, visszatekintve meg fogják látni, milyen közel jártak az örök pusztulás szakadékához – csupán azért, mert gyermekkorukban nem nevelték helyesen őket, s nem tanultak meg engedelmeskedni.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 58–59., 119–121., 188., 331. o.)

Mely bibliai példák szemléltetik az önuralmat nem tanult gyermekek tragikus életútját?

■ **1Sám 2,12. 27. 29; 3,13**

„Éli engedékeny apa volt. Mivel szerette a nyugalmat és a kényelmet, nem érvényesítette atyai tekintélyét gyermekei gonosz szokásainak és hajlamainak megfékezésére. (...) Izráel főpapja és bírója jól tudta, hogy kötelessége fékezni, nevelni a gyermekeket, akiket Isten bízott a gondjaira. Éli azonban visszariadt ettől, mert ez fiai akaratának keresztvezését jelentette, és szükségessé tette volna megbüntetésüket, illetve kívánságaik megtagadását. Gyermekei minden kívánságot teljesítette, eljárása borzalmas következményeinek mérlege-

lése nélkül. (...) Hagyta, hogy gyermekei uralkodjanak rajta. (...) Éli nem a család irányítására vonatkozó igei szabályok szerint igazgatta háza népét. Saját elgondolását követte. Az engedékeny apa szemet hunyt fiai hibái és bűnei fölött gyermekkorukban, azzal áztatva magát, hogy idővel majd kinövik gonosz hajlamaikat. Sokan ma is hasonló hibát követnek el. Azt gondolják, hogy jobb utat ismernek a gyermeknevelésre, mint amit Isten adott Igéjében. Erősítik gyermekeikben a rossz hajlamokat, amikor mentetetik őket: »Túl kicsi még, hogy megbüntessem. Várjunk, amíg nagyobb lesz, és megmagyarázhatom neki.« Hagyják erősödni a rossz szokásokat, amíg azok második természetté válnak. A gyermekek korlátozások nélkül nőnek fel, olyan jellemvonásokkal, amelyek átokként kísérik őket egész életükben, és fennáll a veszély, hogy mások is utánozzák őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 633–634., 637–638. o.)

■ 1Kir 1,5–6

„Még egy árnyék vetődött Dávid utolsó éveire. (...) Atyai engedékenységének gyümölcse újból megmutatkozott. Adónia tört most a trónra, aki arca és tartására nézve »igen szép férfi« volt, de elvek nélküli és féktelen. Ifjúsága idején alig korlátozták, mert »az ő atya soha meg nem szomorította, ezt mondván: miért cselekszel így?«. Ez a fiú most fellázadt Isten tekintélye ellen.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 827–828. o.)

■ Bír 14,1–3; 16,1. 4

„Ha Sámson olyan hűségesen engedelmeskedik az isteni parancsolatoknak, mint szülei, nemesebb és boldogabb sors jutott volna neki osztályrészül. (...) Fizikailag Sámson volt a Föld legerősebb embere, de önuralom, becsület és kitartás tekintetében egyike volt a leggyengébbeknek. Sokan összevetésként az erős szenvedélyeket az erős jellemmel, az igazság azonban az, hogy akin a szenvedélyei uralkodnak, gyen-

ge ember. Az igazi nagyságot azoknak az érzéseknek az erején lehet lemérni, amelyeken ő uralkodik, és nem azokon, amelyek rajta uralkodnak. (...) Sámson életé letelején kedvező körülmények vették körül fizikai erejének, szellemi frissességének és erkölcsi tisztaságának kialakításához. De a gonosz befolyása ellen nem kapaszkodott tovább Istenbe, aki az ember egyedüli oltalmazója, s így elsodorta a bűn áradata.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 618., 624–625. o.)

Az idézett példák mutatják, hogy a szülők hibájából is lehet egy gyermekből önuralom nélküli felnőtt, de a leglelküismeretesebb szülői nevelés mellett is foglyává lehet valaki a romlott emberi természetnek, ha saját maga elengedi Isten kezét, és figyelmen kívül hagyja azokat a törvényeket, amelyek megvédenék a gonosz kísértéseitől.

4 Melyek a fegyelmezés helytelen módjai? Milyen az Isten példaadása szerinti helyes fegyelmezés?

- „A sebes záporosó idején való szüntelen csepegés és a morgó asszonyember hasonló.” (Péld 27,15)
- „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.” (Efész 6,4)
- „Aztán, a mi testi apáink fenytettek minket és becstűltük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenytettek; Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk.” (Zsid 12,6–10)

.....

.....

.....

„Miközben igyekszünk kijavítani a rosszat, óvakodnunk kell a folytonos hibakereséstől és megrovástól, mert az állandó figyelmeztetés egyáltalán nem megújító hatású. Sokan – gyakran éppen azok, akik a legérzékenyebb lelkületűek – képtelenek fejlődni a kíméletlen kritika légkörében. A virágok nem nyílnak ki a fagyos szélben! Az így előidézett csüggedés és reménytelenség gyakran a közöny vagy a dacos ellenállás külszíné alá rejtőzik. (...)

Azoknak, akik gyermekeket oktatnak, kerülniük kell az unalmas eszme-futtatásokat. Legyenek rövidek és lényegre törők. Ha sok a mondanivaló, osszátok fel inkább többszöri, rövid elmondásra. A kevés, de értékes szó sokkal hatásosabb lesz, mint az egész egyszerre. (...) A túl sok beszéd egyenesen a lelki tanítás meggyűlöléséhez vezet, ugyanúgy, mint ahogyan a túl sok evés a gyomrot megterhelve az ételtől való megundorodáshoz. (...)

Azok, akik az Ő iskolájában tanulnak, soha nem beszélnek majd szigorú, méltatlankodó hangnemben, mert az ilyen modor sérti a fület, fárasztja az idegrendszert, fejfájást okoz, és olyan hangulatot teremt, amely lehetetlenné teszi a gyermek számára, hogy megfékezze indulatait. Gyakran éppen ez az oka, hogy a gyerekek tiszteletlenek szüleikkel szemben.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 193–194. o.)

Sokan félreértik a „ne vond meg a vesszőt” felhívást az igében. Alapvetően a fegyelmezés szükségességére utal ez a kifejezés, nem pedig a szó szerinti fizikai fenyíték feltétlen és gyakori alkalmazására. Figyeljük meg, és értsük meg jól az alábbi bizonyosságtételeket ezzel kapcsolatban:

„»Soha ne büntessem meg a gyermekeimet?« – kérdezhetnétek. Szükség lehet a verésre, ha minden más eszköz eredménytelen maradt, de ha el lehet kerülni a vessző használatát, akkor kerüljük el. Előfordul, hogy az eny-

hébb fegyelmezés hatástalannak bizonyul, de ilyenkor is szeretettel hajtsuk végre a gyermekre érzékenyen ható fizikai büntetést. (...) Amikor a szükség úgy hozza, hogy erre a lépésre sor kerül, a gyermekbe komolyan vésődjék bele a gondolat, hogy ez nem a szülőnek nyújt elégtételt, s nem is korlátlan uralmának kiélése, hanem az ő érdekében történik. (...) Ha nem akarjátok, hogy gyermekeitek megtanuljanak verekedni és ellenkezni, soha ne adjatok nekik indulatos pofonokat. (...)

Egy gyermek nem ló, sem nem kutya, hogy zsarnoki akaratodhoz igazodjék, és minden pillanatban szigorú ellenőrzés és fegyelmezés alatt álljon, bot, verés vagy pofonok alkalmazásával. Némelyik gyermek annyira romlott természetű, hogy a fizikai fájdalom okozása a nevelésében nélkülözhetetlen, de nagyon sok esetben sokkal inkább rosszat tesz ez a fajta fegyelmezési módszer. (...)

Légy előttük az önuralom kiemelkedő példaképe. Ne keltsd bennük azt a benyomást, hogy csak azért kell alávetniük magukat uralmadnak, mert ez a te önkényes akaratod, mert ők gyengék, te pedig erős vagy, mert te vagy az apa, ők pedig a gyerekek. De ha családod pusztulását szeretnéd, folytasd csak az irányítást a nyers erő fitogtatásával. (...)

A szülők (...) saját türelmetlenségük miatt nem tudják megfelelően irányítani és oktatni gyermekeiket, sőt néha durván megragadják s felpofozzák őket. Azt szoktam mondani, amikor egy gyermeket megráznak, hogy míg egy gonosz lelket kiráznak belőle, addig két másikat ráznak bele. Ha egy gyerek rossz, a megrázás nem segít megjavulnia, csak rosszat tesz neki. (...)

Kevesen tulajdonítanak jelentőséget a szelíd, de határozott nevelési módszer jó hatásának, akár már a csecsemőgondozás során is. Az ingerlékeny anya vagy gondozónő ingerültté teszi a karjában lévő gyermeket, míg a szelíd bá-

násmód lecsendesíti a kicsi nyugtalanságát. (...) A gyermekeknek meg kell tanulniuk (...) az engedelmesség leckéjét. Szelíden, de állhatatos erőfeszítéssel kell megalapozni ezt a szokást, így nagymértékben megakadályozható az összeütkezés az akarat és a tekintély között. (...)

Szavunk álljon törvényként, amely kizár minden vitát vagy kifogást. (...) A szülők követelményei mindig ésszerűek legyenek, és a szeretet ne buta engedékenység, hanem bölcs utasítások által fejeződjék ki. A szülők kedvesen tanítsák gyermekeiket, szidás és hibakeresés nélkül, kicsinyeik szívét a szeretet aranyfonalával láncolva magukhoz. (...)

Az irányításod alatt álló gyermekek vegyenek komolyan téged, szavad törvény legyen számukra! (...) Meg kell tanulnunk szilárd kézzel megfékezni a rosszat, minden türelmetlenség és szenvedély nélkül. Ne hagyjuk, hogy a gyermekek találgassák, vajon mi a helyes, hanem félreérthetetlenül mutassuk meg nekik az utat, és tanítsuk meg őket azon járni.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 171–173., 17., 55–57., 64. o.)

5 Mikor kell elkezdni a gyermekek engedelmségre vagy önuralomra nevelését?

- „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól. A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság, de a fenyítés vesseje messze elúzi tőle azt.” (Péld 22,6.15)

.....

.....

.....

Milyen találóan fogalmaz az ige, amikor azt mondja: „a gyermek elméjéhez köttetett a bolondság”. A kisgyermeknek még nem kifejtett az értelme, és az akaratával sem tud bánni. Csapongóak, szeszélyesek a megnyilatkozásai, nem azért, mert gonosz, hanem mert az egyetemesen megromlott természetet örökölte, és akarata még nyers, nevetlen állapotban van. Idejében kell tehát munkába venni, mint ahogy a fát is zsenge korában lehet a legkönnyebben hajlítani és formázni.

„A szülők munkája, a nevelés, a csecsemőkorban kezdődjék, mielőtt még a világ nyomná rá bélyegét a szívükre és értelmükre. Élete első éveiben a gyermek a jó és a rossz benyomásokra egyaránt fogékony. Ezekben az esztendőkből óriási változás mehet végbe bennük bármelyik irányba. (...)

Kevés szülő kezdi el idejében engedelmisségre tanítani gyermekeit. Általában két-három éves korig hagyják őket, s tartózkodnak a fegyelmezéstől, mert azt gondolják, ehhez még túl kicsik a gyerekek. Ám ez idő alatt az önzés megerősödik a kis lényben, s minden egyes nap csak nehezíti a szülők feladatát, hogy győzzenek a gyermek irányításában.

A gyermek már nagyon korán megérti, amit világosan és egyszerűen mondanak neki, s kedves, józan irányítással meg lehet tanítani az engedelmisségre. Az anyának nem szabad megengednie, hogy vele szemben akár csak egyetlen esetben is fölénybe kerüljön a gyermek. **A tekintélyt megőrizve nem lesz szükség túlzott szigorra. A határozott, szilárd vezetés és a szeretetről tanúskodó kedvesség célt fog érni.**

Ám hagyjuk csak az önzést, indulatoságot és akaratosságot fékezetlenül a gyermek életének első három évében, bizony nehéz lesz utána alávetni az üdvös fegyelemnek! Hajlamai romlottá válnak, csak saját akaratának követésében talál örömet, és a szülői tekintély utálatos lesz számá-

ra. Ezek a gonosz hajlamok egyre csak növekednek, egészen a felnőttkorig, amikorra az önzés és az önfegyelem hiánya tetőpontra hág, s kiszolgáltatja őt a világban tomboló gonosz hatalomnak. (...)

Van egy értékes lecke, amit az anyának újra és újra ismételnie kell: a gyermek nem uralkodhat, nem ő az irányító, hanem az anya akarata legyen meghatározó minden esetben. Csak így taníthatja kicsinyeit önfegyelemre. (...) Nem szabad hagyni, hogy a gyermekek kinyilvánítsák dühüket, nem szabad megengedni nekik, hogy a padlóra vessék magukat, csapkodjanak, sírjanak azért, mert valamit megtagadtak tőlük, ami nem lett volna jó számukra. (...)

Az anyák elnézik gyermekeiknek a dühkitöréseket, úgy tekintik, hogy el kell szenvedniük ezeket, és nem tulajdonítanak nekik nagy jelentőséget. Pedig ha egy rossz dolog egyszer megengedett, annak ismételése is lesz, az ismétlések eredménye pedig a megszokás, amely által torzul a gyermek jellege. Sokszor láttam kicsi gyermekeket, amint dobálták magukat és sikítottak, ha akaratukat valamilyen módon keresztettkék. Ez az az alkalom, amikor a gonosz lelket meg kell dorgálni.

A kettőtől négyéves korú gyermekekben ne tápláljuk azt a gondolkodást, hogy mindent meg kell kapniuk, amit kérnek. A szülők (...) soha ne viselkedjenek úgy velük, hogy azt képzeljék, ők vannak a középpontban, és minden körülöttük forog.” (Ellen G. White: *Gyermekevelés*, 130., 53–54., 59., 87. o.)

6 Miért olyan fontos – különösen a végidőben –, hogy a gyermeknevelésnek ez a sarokköve a helyén legyen? Mi jellemzi az általános magatartást a végidőben?

- „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szerető, pénzsóvár-

gók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok...” (2Tim 3,1–2; vö. 4,3)

- „Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak...” (2Pt 3,3)

.....

.....

.....

.....

.....

„A jelen társadalmi állapotok közt a szülők számára nem könnyű feladat fegyelmezni és a Biblia elveinek megfelelően irányítani a gyermekeket. (...) A szülői hanyagság bűne majdnem egyetemes. (...) Az elvakult szülői szeretet a helyes gyermeknevelés legnagyobb akadály, mert meghíúsítja az Isten által kívánt fegyelmezést és nevelést. Időnként úgy tűnik, teljesen elveszítik józan gondolkodásukat e kötődés miatt. Pedig nem más ez, mint a gonosz kénye-kedvének kiszolgáltatói a gyermekeket az úgynevezett »szeretet« áruhájában. Ez nagyon veszélyes befolyás, és pusztulásba viszi a gyermekeket.

A szülők állandóan abban a veszélyben vannak, hogy ösztönös érzelmeiknek adják át magukat, még ha az Isten törvényébe ütköznek is. Így sok szülő engedi meg gyermekeinek azt, amit Isten tilt. (...)

Korunk különösen pusztító hatással van a gyermekekre. Szerencsétlen időszakban élünk. A gyermekeket erős áramlat sodorja a kárhozat felé. A gyermeki tapasztalatnál sokkal többre van szükség ahhoz, hogy szembe tudjanak fordulni az árral, s az ne ragadjon magával őket.

(...) A legnagyobb veszélyt mindig is az jelentette Isten népe számára, hogy a világ elveihez és szokásaihoz alkalmazkodik. A fiatalok különösen veszélyben vannak ezen a téren. (...)

A napjainkban mindent elárasztó gonoszság egyik oka az, hogy a szülők mindenféleképpen elfoglalják magukat, s elhanyagolják a legfontosabb munkát: hogy gyermekeiket szeretettel és türelemmel Isten útjaira oktassák.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 159–160., 329–330. o.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Kívánatos és ártalmas szülői tulajdonságok

1 Hogyan tanúskodik a Szentírás arról, hogy a feltétlen szeretet a legalapvetőbb, legkívánatosabb szülői tulajdonság?

- „Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék...” (Tit 2,4)
  - Vö. Zsolt 103,13; Ésa 49,15
- .....
- .....
- .....

Milyen reális a Biblia! Az idézett igék nyilvánvalóvá teszik, hogy az ösztönös szülői szeretet nem elegendő, és még az ilyen szintű szeretet sem működik mindig. A szülők ne legyenek olyan magabiztosak, hogy elkönnyveljék: „Természetesen én szeretem a gyermekemet.” Folytonosan tanulnunk kell, el kell nyernünk az igazi szeretetet az Istennel való közösség által.

„Szülők, éreztessétek gyermekeitekkel, hogy szeretitek őket, s minden erőttökkel azon munkálkodtok, hogy boldogok legyenek! Ha ezt teszitek, fiatal lelkükben sokkal nagyobb súlya lesz a szükséges korlátozásoknak. (...) Boldogok azok a szülők, akiknek élete a mennyeknek olyan hű tü-

körképe, hogy Isten ígéretei és parancsai hálát és tiszteletet ébresztenek a gyermekben. Azok a szülők, akiknek gyengédsége, igazságossága és türelme Isten szeretetét, igazságosságát és hosszútűrését tolmácsolja a gyermekeknek, a szülők iránti szeretet és bizalom megtanításával a mennyei Atyjuk iránti szeretetre, bizalomra és engedelmességre is megtanítják őket. (...)

A nevelők beszédét mindenkor szeretet, szelídség, türelem, önuralom jellemezze. (...) A mi igazi nevelőnk, Isten, a vétkező embert gyarlóságaival együtt hordozza. Szeretete nem hidegül meg, folytonosan munkálkodik a megmentésünkért. Kitért karral vár, hogy a vétkező, lázadó, hitehagyó embert újra és újra visszafogadja. (...) Bár mindenki becses a szemében, de az érdes, mogorva, önfejű ember iránt különleges szeretetet és együttérzést táplál. (...) A legkönnyebben megkísérthető, a bűnre leginkább hajlamos teremtmények iránt különös gondtal viseltetik. Minden szülőnek, minden nevelőnek Krisztushoz kell hasonlítani. (...)

Aki fiatalokkal foglalkozik, nem lehet vasszívű és rideg. [A tanítók] ha tudják is, hogy a vadhajítás lemetszéséhez szükség van megrovásra és dorgáló szavakra, mégis legyenek mindig gyengédek, együttérzők, előzékenyek, megnyerők és barátságosak. (...) Fennáll a veszély, hogy a szülők és tanítók túl sokat követelnek, s közben elmulasztják, hogy bensőséges kapcsolatba kerüljenek gyermekeikkel és tanítványaikkal. Sokan túlzott tiszteletet igényelnek maguknak, és olyan ellenszenves módon érvényesítik tekintélyüket, ami biztosan nem nyeri meg a gyerekek szívét. Ha kifejeznék irántuk érzett szeretetüket, ha érdeklődést mutatnának apró-cseprő dolgaik iránt, egy kis időre gyermekké válva még a játékaikban is részt vennének néha, ezzel biztosan elnyernék a kicsinyek bizalmát, s tekintélyüket sem veszítenék el. (...)

Ne vond meg fiadtól a szeretetet éppen most, mert erre van ma a legnagyobb szüksége! Mások úgyis hidegen és

rosszallóan nézik tettét, hát nem az apa és anya feladata-e, hogy lépteit gyengéden a biztonságos ösvényre tereljék? Bármi legyen is a bűne, nem szabad mások befolyására olyasmit tenned, amit később megbánnál. Semmi olyat ne tégy, amiből arra következtethet, hogy túlzottan megsértett és megszegényített ahhoz, semhogy megbocsáthatnál neki, s visszafogadhatnád őt a bizalmadba.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 273., 261. o.; *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 20–21. o.; *Gyermeknevelés*, 181–183. o.)

2 Hogyan szól az Írás az igazságos következetesség erkölcsi kívánalmáról az élet minden területén? Miért fontos ennek érvényesítése a gyermeknevelésben is?

- „Hanem legyen a ti beszédetek: „Igen, igen, nem nem, ami pedig ezeken kívül van, a gonosztól van.” (Mt 5,37)
- Vö. 1Móz 18,19

.....

.....

.....

Figyeljük meg jól, milyen fontos törvényszerűsége világit rá az alábbi bizonyágtétel:

„Nagy kárt okoz a határozottság és az elszántság hiánya. Ismertem szülőket, akik azt mondták gyermekeiknek, hogy nem kaphatod meg ezt vagy azt, azután megenyhülve úgy érezték, túlzottan szigorúak voltak, s mégis megadták nekik, amit előzőleg megtagadtak. Ezzel a viselkedésükkel élethosszig tartó károkat okoztak. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk a lélekben uralkodó egyik nagy törvényszerűsége-

get, miszerint a vágyva vágyott dolgok utáni törekvés – ha minden kétséget kizáró módon, minden reményt kioltva, hátrározottan megtagadják – megszűnik, s a gondolatok másfelé terelődnek. De amíg csak egy szikrányi remény is van azt megszerezni, addig az ember további erőfeszítéseket tesz, hogy hozzájusson.

Amikor a szülőknek szükséges közvetlen parancsot adniuk, az engedetlenség büntetése olyan magától értetődő legyen, mint a természet törvénye. Az ilyen szilárd irányítás alatt álló gyermekek jól tudják, hogy ha valami tiltott számukra, azt semmilyen csellel vagy erőfeszítéssel nem szerezhetik meg. Így már korán megtanulnak engedelmeskedni, s ezáltal sokkal boldogabbak lesznek. A határozatlanul nevelt és elkényeztetett gyermekek állandóan arra számítanak, hogy akár rábeszéléssel, akár sírással és duzzogással, de sikerül kieroszakolniuk kívánságuk teljesítését, vagy végső esetben megkockáztathatják az engedetlenséget is, anélkül, hogy el kellene szenvedniük az érte járó büntetést. Így az állandó vágyakozás, reménykedés és bizonytalanság állapotában élnek, ami nyugtalanná, könnyen ingerelhetővé és engedetlené teszi őket. Isten úgy tekint szüleikre, mint akik tönkreteszik e gyermekek boldogságát. A szülők részéről megnyilvánuló gonosz félrevezetés okozza ezrek és ezrek lelkiismeretlenségét, hitetlenségét, és sokak pusztulását, akik a keresztyén nevet viselték.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 195–196. o.)

3 Hogyan hangsúlyozza az Írás a derű, a vidámság, a kedvesség jelentőségét a szülői magatartást illetően?

- „Erő és ékesség az ő ruhája, nevet a következő napnak. Száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén... Felkelnek a fiai, és boldognak mondják őt, a férje is dicséri őt.” (Péld 31,25–26.28)

„Szülők, engedjétek szívetekbe a szeretet napsugarát, a derűt és a boldog meglepedést, s ez az édes befolyás has-
sa át az otthonotokat is! Tanúsítatok kedves, türelmes lel-
kületet, és ösztönözzétek ugyanerre a gyermekeiteket is,
ápolva minden szép jellemvonást, amely vidámbbá teszi az
otthon életét. Az így kialakított légkör olyan lesz a gyer-
mekek számára, mint a levegő és a napfény a növényeknek:
elősegíti az értelem és a test egészséges fejlődését, s erejé-
nek gyarapodását. (...)

Vannak szülők és tanárok, akik – úgy tűnik – elfelejtik,
hogy ők is voltak gyermekek. Méltóságteljesek, hidegek
és közömbösek, arcuk szokásszerűen komoly, dorgáló ki-
fejezést ölt. A gyermeki vidámság, a fiatal élet nyugtalan
serénykedése nem talál megértésre náluk, és kis vétsége-
ket súlyos bűnökként kezelnek.

Az ilyen fegyelmezés nem krisztusi. Azok a gyerme-
kek, akiket így nevelnek, félnek szüleiktől és tanáraiktól,
de nem szeretik őket. Gyermeki tapasztalataikat nem fog-
ják bizalmasan megosztani velük. Így az értelem és a szív
sok értékes tulajdonsága meghidegül és elhal, mint a
gyenge növény a zord téli szélviharban.

Szülők és tanítók, mosolyogjatok! Ha szívetek szomo-
rú is, arckifejezésetek ne nyilvánítsa ki ezt. Szerető szíve-
tekből fakadó napsugár áradjon tekintetetekből! Enged-
jen fel acélos méltóságotok, alkalmazkodjatok a gyerme-
kekhez, és szerettedétek meg magatokat velük! Meg kell
nyernetek érzelmeiket, ha a szívükbe lelki tanításokat sze-
retnétek vésni.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 98–99. o.)

4 Milyen felhívásokat találunk a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy minden indulatos megnyilatkozást küszöböljünk ki családi életünkéből és a gyermeknevelésből is?

- „Minden mérgeesség, fölgerjedés, harag, lárma és káromkodás kivettessék közületek, minden gonoszsággal együtt!” (Eféz 4,31)
  - „Ti atyák, ne bosszantsátok a gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek!” (Kol 3,21)
- .....
- .....
- .....

„A szülők szigorúak és mérgesek, s ingerült beszédükkel haragot gerjesztenek gyermeikben is. Szegény gyerekek átveszik tőlük ezt a lelkületet, s a szülők képtelenek segíteni rajtuk, mert ők voltak a baj okozói. Néha úgy tűnik, minden rosszul megy, a levegő telve van ingerültséggel, és mindenki boldogtalan. Az apák és anyák szemrehányásokat tesznek gyermeiknek, amiért engedetlenek, s a világ legrosszabb gyerekeinek nevezik őket, miközben valójában a szülők az okai minden zavarnak. (...)

Vigyázzatok, hogy ne emeljétek fel hangotokat, s a legkisebb mértékben se veszítsétek el az önuralmatokat! Egy szülő, aki a gyermek megrovása közben indulatnak ad helyet, hibásabb, mint a gyermeke. (...) Amikor haragosak vagytok, nem volna szabad elkövetnetek azt a nagy bűnt, hogy családotokat veszélyes ingerlékenységekkel mérgezzetek meg. Ilyenkor kétszeresen vigyázznotok kell magatokra, s el kell határoznotok, hogy csak derűs és kellemes szavak hagyják el ajkatokat! Önuralmatok így erősödik, s idegrendszeretek nem lesz túlérzékeny. (...)

Amikor a gyermekeim kicsik voltak, soha nem engedtem, hogy azt gondolhassák, valamivel bosszanthatnak engem. (...) Soha nem engedtem meg magamnak, hogy egyetlen nyers szót is szóljak, vagy ingerültté váljak a gyerekekkel szemben. (...)

Ha lelkemben bármi felkavart, vagy úgy éreztem, hogy provokálnak, azt mondtam: »Gyerekek, ezt most félretesszük, és nem szólunk róla egy szót sem. Mielőtt nyugovóra térünk, majd megbeszéljük az egészet.« Így maradt idejük átgondolni a történeteket, s estére – mivel a kedélyek addigra lecsillapodtak – könnyen kezelhetőek lettek, és szépen tudtam bánni velük. (...)

Ha felindult állapotban voltam és kísértve éreztem magam, hogy olyan szavakat szóljak, amiket később megbánnék, inkább csendben maradtam, és kimentem a szobából imádkozni. **Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet a gyermekek neveléséhez.** Ezután vissza tudtam menni hozzájuk, és nyugodtan meg tudtam nekik mondani, hogy ezt a rosszat nem szabad még egyszer elkövetniük.

Úgy kell bánnunk az ilyen helyzetekben a gyerekekkel, hogy ne gerjesszük haragra és lázadásra őket. Kedvesen, türelmesen kell beszélünk, mindig emlékezve arra, hogy mi magunk is milyen csökönyösek vagyunk, s mégis milyen bánásmódban szeretnénk részesülni mennyei Atyánk részéről. (...)

Beszélgjétek mindig nyugodtan, komoly hangon, ami az indulatoknak még a leghalványabb árnyékát sem mutatja. Nincs szükség hangos szavakra a haladéktalan engedelmességhez. (...) Ne veszítsétek el jó befolyásokat ingerültséggel és szidással. Irányítani kell a gyermekeket, nem pedig szenvedélyeket kavarni bennük. Bármennyire is ingerültnek érzitek magatokat, vigyázzatok, hogy ezt még a hanghordozásokat se árulja el.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 140., 168–169., 174–175., 179. o.)

5 Milyen példákkal óv a Szentírás attól, hogy a szülők elfogultak legyenek valamelyik gyermekük iránt?

- „Szerette azért Izsák Ézsaut, mert szája íze szerint volt a vad; Rebeka pedig szerette Jákóbot.” (1Móz 25,28)
  - „Izráel pedig minden fiánál inkább szerette Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette őt; és cifra ruhát csináltatott néki.” (1Móz 37,13)
- .....
- .....
- .....

„»Minden fiánál jobban szerette Józsefet.« De éppen ez a ragaszkodás vált mérhetetlen bánat és szenvedés okozójává. Jákob balga módon kimutatta József iránti megkülönböztetett szeretetét, és ez felszította többi fia féltékenységét. (...)

Az apa meggondolatlan ajándéka, hogy Józsefnek olyan drága ruhát csináltatott, amelyet egyébként csak az előkelőségek viseltek, az elfogultság újabb bizonyítéka volt a többiek szemében, és felébresztette bennük a gyanút, hogy Jákob, idősebb gyermekeit megkerülve, Rákhel fiának akarja adni az elsőszülöttnek járó áldást. (...) Atyja, noha gyengéden és forrón szerette, dédelgetésével és kényeztető kivételezésével mégis ártott Józsefnek. (...) Az atyai részrehajlás következményei jellemében is megmutakoztak. Kezdett önelégült és követelőző lenni. Jellemében jó néhány kijavítandó hiba volt. (...)

Ne szenteljetez túlzott figyelmet a gyermekeknek, hanem hagyjátok, hogy megtanulják elfoglalni magukat! Ne állítsátok őket a figyelem középpontjába, ne mutogassátok a látogatók előtt mint csodás tehetségeket vagy jó

eszüeket, hanem amennyire csak lehetséges, hagyjátok meg őket gyermeki egyszerűségükben. Manapság sok gyermek törtető és szemtelen, s ennek az egyik fő oka, hogy túl sokat dicsérgetik őket, okos mondásaikat gyakran emlegetik a fülük hallatára. Igyekeztek keveset feddeni, ugyanakkor ne árásszátok el őket dicsérettel és kényeztetéssel!” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 212–213., 217. o.; *Gyermeknevelés*, 21. o.)

6 Hogyan óv a Szentírás attól, hogy viselkedésünkkel megbotránkoztassuk a gyermekeket? Miért vonatkozik ez különösen a szülőkre?

- „Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok, mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját.” (Mt 18,6–10)

(A „meg ne utáljatok” a 10. versben az eredeti szöveg alapján pontosabb fordítással így adható vissza: „semmibe ne vegyetek”.)

.....

.....

.....

„Rossz példát nyújtasz a gyermekeidnek. Akadékoskods, gáncoskods, szenvedélyes dühkitöréseket rendezel otthon, s ugyanakkor a kegyelem trónjához fordulsz, istentiszteletre jársz, és bizonyosságot teszel az igazságról. Szenteskedésed miatt gyermekeid megvetnek téged és az

igazságot is. (...) Azt gondolják, álszent vagy. (...) Családod látja, hogy szereted rászedni az embereket, látják, milyen készségesen kihasználod őket, zsugori vagy azokkal, akikkel olykor üzletelgatsz, és megvetnek érte. De azért biztosan követni fognak a rosszban. (...) A marháid sok szempontból jobb bánásmódban részesülnek, mint a gyermekeid. (...) Ők követelőzők, te pedig basáskodsz, zsarnokoskodsz rajtuk. Ingerült vagy, folyton veszekszel, egyre csak gáncsoskodsz, s ezzel elidegeníted őket magadtól. Úgy bánasz velük, mintha semmi joguk sem lenne, hanem csak lelketlen gépek volnának a kezében, hogy kedved szerint igazgasd őket. Csak keseríted őket, és gyakran kedvüket szeded. Nem vagy hozzájuk sem szeretetteljes, sem gyengéd. (...) Nem jársz elöl jó példával, sőt kifejezetten elállod gyermekeid és a többi szombatünnepelő gyermekei előtt az utat, akik az Urat keresik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., 86., 94–95. o.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

A hűséges kötelességteljesítésre nevelés – Felkészítés az élet küzdelmeire

1 A Tízparancsolat melyik rendelkezése kötelez bennünket arra, hogy gyermekeinket hűséges kötelességteljesítésre neveljük? Hogyan határozhatjuk meg a kötelesség fogalmát?

- „Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat.” (2Móz 20,9)
  - „Avagy nem ez-e az az ácsmester, Máriának fia...?” (Mk 6,3)
- .....
- .....
- .....

A negyedik parancsolat idézett kijelentése – „munkálkodj, és végezd minden dolgodat” – erkölcsi kötelességgé teszi a hűséges, lelkiismeretes munkavégzést mint Istenért és felebarátainkért végzett szolgálatot.

Gyakran használunk ilyen kifejezéseket: száraz vagy lélektelen kötelességteljesítés, mert bizony sokszor találkozunk ezzel a jelenséggel, amikor valaki csupán önérdekből vagy kényszerből tesz meg valamit, ami pedig erkölcsi kötelessége volna. A bibliai értelemben vett kötelességnek mindig Isten örök er-

kölcsi törvénye az alapja, és lelkiismeretünk kötelez bennünket a teljesítésére. Ezáltal Isten parancsolatává lesz számunkra minden hétköznapi kötelességteljesítés is. Kényszerített vagy kényszeredett engedelmességet a keresztény nem ismer, mert Isten ilyet nem kíván, sőt nem is fogad el.

A gyermeknevelés egyik fontos feladata, hogy gyermekeinket megtanítsuk a hűséges kötelességteljesítésre, a lelkiismeretes munkára.

2 Milyen belső hozzáállás esetén van erkölcsi értéke a kötelességteljesítésnek? Mikor jelent ez örömet gyermekeinknek is, és hogyan fejleszti jellemüket?

- „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3,23–24)
  - Vö. Péld 31,13.17
- .....
- .....
- .....

„Véssük jól a fiatalok tudatába: nem azért járnak iskolába, hogy megtanulják, hogyan lehet kikerülni az élet kevésbé kellemes feladatait és terheit. A nevelés célja, hogy jobb módszerek alkalmazásával, nemesebb célok kitűzésével megkönnyítse a feladatok elvégzését, a terhek elhordozását. Tegyük világossá: az élet igazi célja nem a lehető legtöbb haszon biztosítása önmaguknak, hanem az, hogy Alkotójuk dicsőségére kivegyék részüket a közös munkából, és segítő kezet nyújtsanak a gyengébbeknek, a tudatlanoknak. A fizikai munka lenézésének egyik fő oka a hanyag, gondatlan munkavégzés. Ha

valaki kényszerből, és nem szabad választás alapján dolgozik, lélektelenül végezve feladatát, önmagát sem becsüli, és mások megbecsülését sem nyeri el. Így nem szabad dolgozni. (...) A tanulóknak el kell sajátítaniuk a módszeres és találékony munkavégzést. Meg kell tanulniuk az idővel, a mozdulataikkal való gazdálkodást. (...) Tűzzék ki célul, hogy munkájukat olyan tökéletesen végzik, amennyire csak lehetséges. Ha így neveljük a fiatalokat, akkor mesterei lesznek a munkának, és nem rabszolgái. (...) Aki a munkát csak robotnak tekinti, és önelégült tudatlansággal fog neki, anélkül, hogy nagyobb hatékonyságra törekedne, annak a munka valóban teher lesz. Aki azonban a legegyszerűbb munkában is felismeri a benne rejlő tudományt, az a feladat szépségét és nemesítő hatását is észre fogja venni, és örömét leli abban. Az így nevelt fiatalok becsülettel látják el hivatásukat – bármi legyen is az –, s hasznossá és elismertté teszik környezetükben. (...)

Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendszerességre, alaposságra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontár munkásnak nincs mentsége. Ha valaki mindig dolgozik és soha nem végzi el a munkáját, ennek az az oka, hogy nem viszi bele szívét és lelkét a feladatba. A lassú és rossz hatásfokkal dolgozónak be kell látnia, hogy e hibáján változtatnia kell. Fordítson nagy gondot ideje beosztására, hogy a legeredményesebben használhassa ki a perceket! Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások tíz óra alatt. Vannak, akik állandóan dolgoznak a háztartásukban. Nem mintha annyi tennivalójuk lenne, hanem mert nem jól osztják be az idejüket. Lassan, pepecselve, sok munkával nagyon keveset végeznek. De mindenki, aki akar, megszabadulhat a nehézségtől és az időrablól szokásoktól. Dolgozzunk határozott céllal! Állapítsuk meg, mennyi időre van szükség egy adott feladathoz! Azután feszítsük meg minden erőnket, hogy a meghatározott időn belül elvégezzük a munkát. Meg lehet parancsolni a kéznek, hogy mozogjon fürgébben. Csak

akarni kell. Akik nem határozzák el céltudatosan, hogy változtatnak munkamódszereiken, a megszokások rabjai lehetnek, mégpedig a rossz szokásoké. Képességeik fejlesztésével pedig a legjobb munkásokká, közkedvelt emberekké válhatnak, akiket önmagukért értékelnek.” (Ellen G. White: *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 32–33. o.; *Krisztus példázatai*, 237–238. o.)

3 Hogyan szól a Szentírás a szorgalom erényéről, és milyen gyakorlati példákkal szemlélteti ennek értékét?

- „Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok!” (Rm 12,11)
  - „Vigyáz a házanépe dolgára, és restségnek étvét nem eszi.” (Péld 12,26; 31,16.27, kiemelve: 31,27)
  - „Láttál-e az ő dolgában szorgalmas embert? A királyok előtt áll, nem marad meg az alsórendűek között.” (Péld 22,29)
  - Gyakorlati példák: 1Móz 24,24; 1Móz 39,3–6.20–23; Ap csel 20,34; 28,1–3
- .....
- .....
- .....

„Potifár bizalma napról napra nőtt József iránt, végül intézőjévé emelte, rábízva minden vagyonát. (...) A szemmel látható eredményesség, amely József munkáját és intézkedéseit kísérte, nem közvetlen isteni csoda következménye volt, hanem szorgalmát, gondosságát és kitartását koronázta Isten áldása. Sikerességét Isten kegyelmének tulajdonította, és még bálványimádó ura is ezt tartotta a páratlan eredményesség titkának. Általános, céltudatos fáradozása nélkül azonban sohasem érhetett volna el ilyen eredményt. (...)

Az emberiség egyik legnagyobb tanítója, Pál, jókedvűen teljesítette mind az egyszerű, mind a legnagyobb kötelességeket. Ha Krisztusért végzett szolgálatában körülményei megkívánták, készségesen dolgozott mesterségében. (...) Pál nem tekintette elveszettnek az így eltöltött időt. (...) Oktatta munkatársait a lelki dolgokra, és példát mutatott a szorgalomban és az alaposágban. Ügyes, gyors munkás, mesterségében szorgalmas, lélekben buzgó volt, az Úrnak szolgálván (Rm 12,11). Mesterségét végezve olyan emberekhez is hozzáfért, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a mindennapi foglalkozásban megnyilvánuló ügyesség Isten ajándéka, aki gondoskodik mind az ajándék, mind a bölcsesség helyes felhasználásáról. Tanította, hogy még a mindennapi munkával is Isten legyen dicsőítve. Munkában megkérgesedett keze semmivel sem csökkentette keresztény lelkészként végzett szolgálatának, felhívásának erejét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 219. o.; *Az apostolok története*, 233., 231. o.)

4 Milyen kapcsolat van a kis és a nagy feladatokban, valamint a földi dolgokban és az Isten művében való hű kötelességteljesítés között?

- „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset?” (Lk 16,10–11)
- „Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel.” (1Krón 28,9)

.....

.....

.....

„A jelen élet sikerei és a jövő élet elnyerése a kis dolgokban tanúsított hűségtől és a lelkiismeretes odafigyeléstől függ. Isten műveinek legkisebbikét is ugyanaz a tökéletesség jellemzi, mint a legnagyobbat. A kéz, amely a világokat a világegyetemben fenntartja, ugyanaz, amely lágy finomsággal a mezők liliomát alkotta. (...) A szépségében és erejében arányos jellem a kötelességek elvégzésével épül fel. Hűség jellemezze életünket, legkisebb részletében éppúgy, mint a legnagyobbban. A kis dolgokban tanúsított becsületesség, a hűség és szívélyesség apró tettei boldoggá teszik életünket, és amikor munkánk e földön befejeződik, kitűnik majd, hogy minden egyes hűséggel végzett kicsiny feladat jó befolyást árasztott. Olyan befolyást, amely soha el nem vész. (...)

»Aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az«. (...) Mivel a kis dolgokban nem vezetik helyes elvek, nem tud engedelmessé válni Istennek a nagyobb és különlegesnek tartott feladatokban sem. Az élet apróbb ügyeinek kezelésénél melengetett hibáit beleviszi a fontosabb dolgokba is. Olyan elvek alapján cselekszik, amelyeket megszokott. Ismételt cselekedeteinkkel szokásokat alakítunk ki, szokásainkkal jellemünket formáljuk, jellemünk pedig meghatározza földi és örök sorsunkat. Csak a kis dolgokban való hűséggel szoktathatjuk hozzá magunkat ahhoz, hogy becsületesek legyünk nagyobb kötelezettségeinkben is. (...)

Krisztus földi életében arra tanított, hogy fordítsunk nagy figyelmet a kis dolgokra. A megváltás magasztos munkájának terhe állandóan lelkére nehezedett. A tanítás és a gyógyítás a legvégsőig igénybe vette lelkét és testét. Mégis észrevette az élet és a természet legsemmitmondóbb dolgait is. (...) Észrevette azt is, amikor a tömegből egy szenvedő asszony hozzá ért. A hit legkisebb jelét sem hagyta válasz nélkül. Amikor Jairus leányát feltámasztotta, figyelmeztette a szülőket, hogy gyermeküknek ennie kell. Amikor nagy hatalmánál fogva kilépett a sírból, nem tartotta méltóságán alu-

linak, hogy összehajtsa és gondosan helyrerakja a halotti ruhákat, amelyekben eltemették. (...) Krisztus példáját kell követnünk, aki híven, lelkiismeretesen figyelt a kicsi dolgokra. A hívő ember eredményes munkájának és jó befolyásának ez a titka.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 632. o.; *Krisztus példázatai*, 247–248. o.)

Olyan emberek példája, akiket a kisebb dolgokban mutatott hűség készített elő a magasabb rendű szolgálatra:

- **1Sám 2,18; 3,15**
- **1Kir 19,19. 21; 2Kir 3,11**

„Izráelben nem volt szokás, hogy a lévíták huszonötödik életévük betöltése előtt megkezdjék különleges szolgálataikat, de Sámuel kivétel volt e szabály alól. Évről évre egyre fontosabb megbízásokat kapott, s miközben még csak gyermek volt, felövezték gyorsan előrelépéssel, ami azt jelezte, hogy Sámuel a szentély szolgálatára szenteltetett. Már ilyen fiatalon is kialakult benne a képességeihez mért kötelességtudat. Ezek kezdetben igen szerény és nem mindig kellemszerű kötelességek voltak, de ő legjobb tudása szerint, készségesen végezte el azokat. Vallását élete minden cselekedetébe belevitte. Isten szolgájának tekintette magát, s munkáját Isten művének. Fáradozásai kedvet találtak az Úr előtt, mert indítékuk az Isten iránti szeretet, és az Ő akarata végrehajtásának őszinte vágya volt. Így lett Sámuel menny és föld Urának munkatársa, és Isten képessé tette arra, hogy nagy munkát végezzen Izráelért. (...)

Isten akkor hívta el Elizeust prófétának, amikor apja szolgáltaival szántott a mezőn. Azt a munkát végezte, ami éppen kínálkozott. Vezető egyéniség volt, de tudott alázatosan szolgálni is. Nyugodt és szelíd volt, de energikus és következetes is, becsületes és megbízható. Szerette és félté Istent. Naponta ismétlődő, fárasztó munkája egyformaságában cél-

tudatosá és nemes jelleművé nevelődött, egyre gazdagodott ismeretekben és lelki értékekben. (...) A kis feladatokban mutatott megbízhatósága készítette fel Elizeust a nehezebb tevékenységek elvégzésére. Napenkénti gyakorlatias élete alkalmassá tette átfogóbb, magasabb rendű munkára. Megtanult szolgálni. Eközben megtanulta, hogyan kell tanítani és vezetni. (...)

Sokan haszontalannak tartják az életüket. (...) Mivel csak kisebb jelentőségű feladatokat teljesíthetnek, ezekben szolgálhatnak, azt gondolják, hogy joguk van nem csinálni semmit. Nincs igazuk! Az ember akkor is szolgálhatja Istent, amikor megszokott, hétköznapi feladatait végzi – fát vág, előkészíti a talajt, vagy szánt. (...) Sokan különleges képességre vágnak, amellyel csodálatos munkát végezhetnének. Közben szem előtt tévesztik a kezük ügyében lévő feladatokat. (...) Az eredmény nem annyira a képességen, mint inkább a határozottságon és készségen múlik. Nem a ragyogó képességek tesznek alkalmassá arra, hogy megfelelően lássuk el a munkánkat, hanem a mindennapi feladatok lelkiismeretes elvégzése, a megelégedettség, a mások sorsa iránti őszinte, képmutatás nélküli érdeklődés. A legszerényebb sorsú ember életében is felfedezhető a valódi nagyszerűség. (...)

Elizeus elfogadta a szolgálatra szóló meghívást, és egyetlen pillantást sem vetett hátra. (...) Nem volt nagy a feladat, amit eleinte végeznie kellett. Köznapi kötelességei még mindig eszközül szolgáltak arra, hogy fegyelmezzék. Azt olvassuk, hogy vizet öntött mesterének, Illésnek a kezére. Kész volt bármit megtenni, amivel az Úr megbízta. Minden lépésnél az alázatosság és a szolgálatkészség leckéit tanulta. Mint a próféta személyes kísérője, továbbra is hűségesnek bizonyult a kis feladatok elvégzésében, mialatt naponta erősödő elhatározással szentelte magát arra a küldetésre, amelyet Isten jelölt ki számára.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 631–632. o.; *Próféták és királyok*, Elizeus elhívása c. fej., 137–140. o.)

5 Hogyan készítsük fel gyermekeinket – már kicsi koruktól kezdve – az élet harcaira, a megpróbáltatásokra, és a gonosszal vívandó küzdelemre? Milyenek lesznek már fiatalon azok, akiknek a szülei erre is figyeltek a nevelés során?

- „Írtam néktek, ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt.” (1Jn 2,14)
- „Akkor felelt egy a szolgálk közül, és mondta: Ímé én láttam a Betlehemben lakó Isainak egyik fiát, aki tud hárfázni, aki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van.” (1Sám 16,18)

.....

.....

.....

.....

.....

„A gyerekeknek, a fiataloknak egész életükre szóló segítséget adunk, ha megtanítjuk őket, hogyan kell bátran megbirkózni a nehézségekkel. Szükségük van együttérzésünkre, de nem szabad bennük táplálni az önsajnálát érzését. Biztatni, erősíteni kell őket, nem pedig gyengíteni.

Meg kell tanulniuk, hogy ez a világ nem a felhőtlen örömök helye, hanem egy küzdőtér. A jó katonához hasonlóan nekik is el kell tudniuk viselni minden nehézséget. Meg kell tanulniuk, hogy a jellem igazi próbája: mennyire képesek terheket viselni, helytállni a nehéz helyzetekben, vagy elvégezni a rájuk bízott feladatokat, bár ezekért nem remélhetnek földi elismerést vagy jutalmat. A próbák elől ne meneküljünk el, hanem fordítsuk azokat

a javunkra. (...) Tanulják meg a gyermekek és a fiatalok, hogy minden legyőzött nehézség, minden kijavított hiba és tévedés egy-egy lépcsőfok a magasabb rendű élet eléréséhez. Akiknek az életében ez valósággá vált, azok kivétel nélkül az így szerzett tapasztalatok által tudták elérni.”

(Ellen G. White: *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 21–22. o.)

6 Hogyan vezessük rá a gyengébb, félénk gyermekeket is arra, hogy ők is erősek és győztesek lehetnek a földi élet nagy harcában? Milyen bátorító ígéretekkel készítsünk fel minden gyermeket a végidő megpróbáltatásaira is?

- „Általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom. Az Isten, aki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi utamat.” (Zsolt 18,30–33)
- „...az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak.” (Péld 28,1)
- „Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.” (Jel 3,10)
- További tanulmányozásra: Zsolt 46,2–3; 91,4.7; 1Jn 5,4; 2Kor 12,9–10

.....
.....
.....

Ezek az igék az ígéretek értékes gyöngyszemei. Ismertessük meg mindegyiket a gyermekeinkkel, magyarázzuk el, értessük meg velük, hogy mit is foglalnak magukban. Mindent tegyünk meg azért, hogy életre szólóan az emlékezetükbe vésődjenek. A félénk, szorongó gyermekek számára felszabadító, bátorító lesz, hogy hit által ők is erősek, bátrak lehetnek bármilyen

élethelyzetben. Az energikus, magabiztosságra hajló gyermekeknek pedig szükséges alázatot tanulniuk, fontos tudniuk, hogy csak Isten teheti igazán erőssé és bölccsé az embert. Értessük meg velük, hogy az élet megpróbáló helyzeteiben a Teremtőjükre kell támaszkodniuk, nem pedig önmagukra, és Isten a saját erőtlenségüket átérzőkért tud nagy dolgokat tenni, ereje általuk nyilatkozik meg.

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

Mit tehetünk gyermekünk hitre jutásáért?

1 Hogyan tesz bizonyosságot a Szentírás arról, hogy gyermekünk az Úr tulajdonai, nekünk ajándékkul adott, kezünkre bízott kincsek? Miként szól arról, hogy szent kötelezettségünk zsenge gyermekkoruktól Teremtőjük ismeretére tanítani őket?

- „Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak, az anyaméh gyümölcse: jutalom.” (Zsolt 127,3)
- „Én őbenne bízom. (...) Ímhol vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nékem adott.” (Zsid 2,13)
- „Ekkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy illesse meg őket, a tanítványok pedig feddték azokat, akik hozták. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt és mondta nékik: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. (...) Aztán ölébe vette azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldotta őket.” (Mk 10,13–16)

.....

.....

.....

„A gyermekek élete és lénye szüleiktől származik, mégis Isten teremtő ereje által van, mert Ő az életadó. Gondoljatok arra, hogy nem bánhattok úgy gyermekeitekkel, mintha

saját személyes tulajdonaitok volnának. Ők az Úr öröksége, ezért a megváltás terve éppúgy magában foglalja a megváltásukat, mint a miénket. A szülőkre lettek bízva, hogy az Úr tanítása és intése szerint neveljék őket, és képesek legyenek elvégezni munkájukat a mulandó életben és az örökkévalóságban is. (...)

A gondjaira bízott gyermek minden anya számára szent megbízatás Istentől. »Vedd ezt a fiút, vedd ezt a leányt – mondja Isten –, neveld fel nekem. Alakítsd jellemét a templom kifaragott oszlopának mintájára, hogy örökké fényeskedjék az Úr országában.« (...)

Jézus az eléje hozott gyermekekben kegyelme örököseit, országa polgárait látta. (...) Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatnak rá, és jóval készségesebben fogadják el megmentőjüknek, mint sok világias, bölcs és keményszívű felnőtt. (...) A menny Uralkodója nem tartotta méltóságán alulinak, hogy válaszoljon kérdéseikre, és fontos tanításait gyermeki felfogóképességüknek megfelelő egyszerűséggel tárta eléjük. (...)

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy engedjék a gyermekeket Őhozzá jönni, valójában minden időben élő követőihez szolt: egyházi tisztviselekhöz, prédikátorokhoz, segítőkhez, minden keresztényhez. Jézus vonzza a gyermekeket, és megparancsolja nekünk, hogy engedjük őket Hozzá menni. (...) Ne beszéljetek úgy a vallásról, mintha azt gyerekek nem érthetnék meg, ne tegyetek úgy, mintha nem kellene Krisztust már gyerekkorukban elfogadniuk. (...) Jézus szeretettel vágyakozik nemcsak a legjobban viselkedő gyerekek után, hanem azok után is, akiknek kifogásolható örökletes jellemvonásaik vannak. (...)

Gyermekkorban a gondolkodás még nagyon fogékony a külvilág hatásaira, s könnyen formálható. (...) Isten azt szeretné, ha minden gyermek már kicsiny korában az Ő gyermeke lenne. (...) Gyermeki szívük kész lehet az olyan hatások befogadására, amelyek végül tartósnak bizonyul-

nak. (...) Egész gondolkodásmódjuk gyökeresen megváltozhat, úgy, hogy a bűn nem lesz kívánatos számukra, hanem utált és kerülendő dologgá válik. (...)

Egyszer megkérdeztek egy lelkészt: a gyermek hány éves korától reménykedhetünk, hogy kereszténnyé válik? »A korának ehhez semmi köze – volt a válasz. – Jézus szeretete, a hit, a bizalom, a megnyugvás, mind olyan dolgok, amelyekkel egyezik a gyermeki természet. Ahogy egy gyermek bízni tud az édesanyjában, úgy bízunk Jézusban is, és úgy szereti Őt.«

A nyolc-tíz-tizenkét éves gyermekek már elég idősek ahhoz, hogy a személyes kereszténységről beszéljete nekik. Ne tanítsátok azt, hogy ráérnek majd később megbánni bűneiket, s hinni az igazságban. Megfelelő neveléssel már nagyon fiatalon helyes nézet alakulhat ki bennük saját bűnös állapotukról, és arról, hogy Krisztus segítségével az üdvösség útján járhatnak. (...) Tanítsátok gyermekeiteknek, hogy a fiatalkor a legalkalmasabb idő az Úr keresésére. (...)

Ismertessétek meg velük hitünk alapelveit, az okokat, amiért szombatünneplők vagyunk, és miért hívott el bennünket Isten mint Izráel gyermekeit: hogy választott nép, szent nemzet, a Földön élő valamennyi nemzettől különálló és megkülönböztethető nép legyünk. Egyszerű szavakkal magyarázzuk meg ezeket gyermekeinknek, hogy könnyen megértsék, s ahogy növekednek, szabjuk a tanításokat is növekvő képességeikhez, így rakhatjuk le bennük az igazság alapjait. Akik gyermekeket és fiatalokat oktatnak, kerüljék az unalmas, hosszúra nyújtott magyarázatokat. A rövid, de lényegre törő tanításoknak kellő hatásuk lesz. (...) Néhány értékes és figyelmet keltő megjegyzés hatásosabb, mint a hosszadalmas tanítás. (...) Az esték legyenek a nap legszebb órái, amelyeket a gyermekek türelmes tanítgatására szenteljünk, hogy az igazság ösvényén haladhassanak.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 238. o.; *A nagy Orvos lábnymán*, 261. o.; *Jézus élete*, 432., 434–435. o.; *Gyermekevelés*, 340., 344., 348. o.)

2 Hogyan törekedjünk mindenekelőtt a helyes Isten-kép kialakítására gyermekeinkben?

- „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világhosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1,17)
- „Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj neki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát, és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha Őt keresed, megtalálod; ha ellenben Őt elhagyod, Ő is elhagy téged mindörökké.” (1Krón 28,9)
- Vö. Mt 7,9–11; Jn 1,18; 2Tim 1,5

„A szülők ne kényszerítsék gyermekeiket látszatvallásosságra, hanem vonzó módon tárják fel előttük az igazság örök alapelveit. (...)

A gyermekek már korai éveiktől kapjanak vallási oktatást. Nem ítélkező lelkülettel, hanem derűs, vidám lélekkel. (...)

Amikor az anya megtanítja gyermekeit, hogy szeretetből engedelmeskedjenek neki, tulajdonképpen a keresztyén élet első leckéjét adja. Az anya szeretete képviseli a gyermek számára Krisztus szeretetét, és az édesanyjukban bízó, engedelmeskedő kicsinyek megtanulnak bízni a Megváltóban is, és engedni Neki. (...)

Az első lecke, amit egy gyermeknek meg kell tanulnia, hogy Isten az ő Atyja. Ezt már legkorábbi éveikben tanítsuk meg nekik. (...) Foglaljuk bele minden egyes tanításba Isten szeretetét. Az apák és anyák tanítsák Isten szeretetére a csecsemőt, a gyermeket és a fiatal egyaránt. A kisgyermek leg-

első szavai szóljanak Jézusról. A gyermekeknek adott minden tanítás legyen kapcsolatban Krisztussal. (...) Az anya egyszerű szavakkal beszéljen Krisztus földi életéről, s ami még ennél is több, mindennapi életében gyakorolja a Megváltó tanításait. (...) Az első szavak között, amelyekre a gyermekek felfigyelnek, ott kell lennie Jézus nevének, s már egészen kicsi korukban az imádság zsámolyához kell vezetni őket. Gondolataik legyenek megtöltve az Úr életéből vett történetekkel, és képzeletükben élő valóság legyen az eljövendő világ dicsősége. (...)

Istent megismerni egyenlő az örök étellel. Erre tanítjátok-e gyermekeiteket, vagy arra, hogy megfeleljenek a világ követelményeinek?

Már egészen kicsi korukban meg kell tanítani a gyermekeket arra, hogy hibáikat és tévedéseiket Jézus elé vigyék. Tanítsátok őket, hogy naponta kérjenek bocsánatot minden rosszért, amit elkövettek.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 274. o.; *Gyermeknevelés*, 341–342., 347–348. o.; *Jézus élete*, 433. o.)

3 Elegendő-e, ha csak ismereteket közlünk, és gyülekezetbe visszük gyermekeinket, Isten iránti helyes magatartás kialakítására viszont nem fordítunk figyelmet?

- „Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr féltelmére!” (Zsolt 34,12)
  - „A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsd, mert ez az ember fődolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Préd 12,15–16)
  - Péld 8,13; 1Kir 18,3–12
- .....
- .....

Az istenfélelem lényegét így határozhatjuk meg: jó értelemben vett félelem, azaz a végtelenül bölcs és tökéletes Isten megilletődött tisztelete, csodálata. Ez együtt jár az engedelmességgel, mert akit valóban csodálunk és tisztelünk, azt szeretjük, kiváltságnak tekintjük, hogy szeretetből engedelmeskedjünk neki.

„A királyi udvarban, ahol Jézabel volt az úrnő, a palota felügyelője olyan ember volt, aki őszintén félt Istent. (...) Akháb palotájában ott találjuk Abdiást, aki szívesen vállalta a közösséget a megvetett hívőkkel. (...) Abdiás korán megtért. (...) Nagyon figyelemre méltó, ahogy ő maga beszél erről: »A te szolgád féli az Urat ifjúkorától fogva.« Nem emlékszem, hogy valaha is e szavakkal jellemezték volna egy gyermek kegyességét, pedig ez a kifejezés általánosan használt a Szentírásban. Mi inkább ezt mondjuk: »Ez a kedves gyermek szerette az Urat.« Nem vonom kétségbe, hogy így is helyes kifejezést használunk, a Szentírás mégis »az Úr félelméről« beszél, mint amely a »bölcsség kezdete«. Dávid pedig ezt mondja: »Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám! Megtanítlak titeket az Úr félelmére.« Ha az ember fiatalon tér meg az Úrhoz, megmenekül egy sereg olyan dologtól, amelyet később megbánná. (...) Ha az ember fiatalon kereszténnyé lesz, nem esik bele olyan könnyen az ifjúságot jellemző túlzásokba. Minden valószínűség szerint keresztény házastársat választ, és így hívő társaságban járja az élet útját a menny felé. A gyülekezetben keresi baráti körét. (...) Barátai segítik előrehaladni az erény útján, és nem kísértik a bűnre. (...) A fiatalon megtért embernek alkalma van szokatásokat kialakítani, és nem lesz rossz szokások rabjává. A szokásaink lassan második természetünké válnak, nagyon nehéz új szokásokat felvennünk, de amelyek fiatalon kialakultak, azok késő öregségünkig megmaradnak. Megfigyeltem továbbá, hogy akik fiatalon lesznek kereszténnyé, gyorsabban és könnyebben haladnak a megszentelődés útján, mint mások. Nem kell oly sok mindent elhagyniuk, és nem terheli lelkiismeretüket a múlt számos fájdalmas bűne. (...) Abdiást nem rontotta meg az idők változása, ugyanaz maradt időskorára, mint aki fiatalon volt. Nem sodorta

magával a gonosz idők divatja. (...) A papok és léviták Júdába menekültek, a prófétákat megölték, aki mégis megmenekült, az elrejtőzött, és nem volt nyilvános istentisztelet, ahol az Urat imádták volna. A templom messze volt, Jeruzsálemben. Abdiás nem kapott erősítést, vigasztalást sehonnan – és mégis hűséges maradt. Átlagon felüli bölcsességre volt szüksége: nem mondott le tiszttségéről, de hitéből sem engedett. Abdiás valóban olyan ember volt, aki »tartotta az erődöt«, mert kötelességének érezte, hogy amikor Jézabel halálra üldözi a prófétákat, ő ott maradjon, hogy megmentse az Úr legalább száz szolgájának életét. Még ha semmi mást nem tudott volna tenni, ez akkor is nagyon nagy tett volt. (...) Bár Akháb udvartartásának felügyelője volt és Jézabel közelében élt, Abdiás mégis azt a tanúságtételt nyerte a Szentlélektől, hogy »igen félté az Urat«. (...) Nagy vigasztalás, ha öregkorunkban vissza tudunk tekinteni egy teljesen Isten szolgálatában eltöltött életre. Nem azért, hogy erre hivatkozzunk Istennél, mintha ez valamilyen érdem volna, hanem azért, hogy áldjuk az Urat érte.” (C. H. Spurgeon: Gyermekek, jöjjetek!, *Sola Scriptura*, 2000/1–2., 54–56. o.)

4 Hogyan neveljük a gyermekeket az Ige szeretetére, a Biblia személyes, mindennapos olvasására és kutatására, már kicsi koruktól fogva?

- „Felettébb tiszta a Te beszéded, és a Te szolgád szereti azt.” (Zsolt 119,140)
  - „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat, a Te szavaid örömmre váltak nékem és szívemnek vigasságára.” (Jer 15,16/a)
  - Vö. Péld 30,5; 2Tim 3,14–17
- .....
- .....
- .....

„Tegyétek rendszeres szokássá a közös igetanulmányozást a családi körben! Inkább hanyagoljatok el bármilyen más fizikai szükségletet, de a lélek semmiképpen ne szenvedjen hiányt az élet kenyerében. (...) Ne szakítsátok meg a családi Biblia-kört a látogatók kedvéért sem. Ha véletlenül éppen ilyenkor érkezik hozzátok valaki, hívjátok őt is, hogy csatlakozzon hozzátok. Mindenki számára legyen nyilvánvaló, hogy Isten szavának megismerését sokkal többre értékelitek, mint bármilyen földi nyereséget vagy élvezetet. (...)

Szülők, szánjatok mindennap egy kis időt arra, hogy gyermekeitekkel közösen tanulmányozzátok a szombatiskolát! (...) A szülők éppen olyan áldáshoz juthatnak ezekből a leckéből, mint a gyermekek. A tanulmány legfontosabb pontjaival kapcsolatos bibliai idézeteket tanuljuk meg kívülről, nem kötelességképpen, hanem nagyszerű kiváltsággént. (...) A Biblia tanítása közben sokat nyerhetünk, ha megfigyeljük a gyerekek gondolatmenetét. Figyeljük meg, mi érdeklí őköt, és keltsük fel érdeklődésüket, hogy megtudják, mit mond a Biblia a kérdéses témáról. Isten, aki különböző képességekkel és hajlamokkal teremtett bennünket, Igéjében mindenki számára tartogat fontos tudnivalót. Amikor a tanulók felismerik, hogy a Biblia tanításait a saját életükre is alkalmazhatják, tanítsátok őket arra, hogy mindenkor a Szentírást tekintsék tanácsadójuknak. (...)

Ne gondoljátok, hogy a gyermekek számára a Biblia túl fárasztó olvasmány. Értelmes magyarázat segítségével egyre érdekesebbé és vonzóbbá válhat az Ige. Az élet kenyerévé lesz számukra, amely soha el nem avul, melyet soha meg nem unnak. Frissesség, erő és szépség rejlik benne, amely elbűvöli és lenyűgözi a kicsiket és a fiatalokat. (...)

A családi áhítatot nem szabad a körülményektől függővé tenni. Nem engedhetjük, hogy időnként (...) a sok tenni-való miatt elhanyagoljuk az imádságot. Ha így teszünk, azt a benyomást keltjük gyermekeinkben, hogy az imának

nincs különösebb jelentősége. (...) Apák és anyák, bármennyire is rátok nehezedik a mindennapi tennivalók terhe, soha ne mulasszátok el összegyűjteni családokat Isten oltára előtt! Kérjétek a mennyei angyalok oltalmát, hogy vigyázzanak otthonotokra! Ne feledjétek, hogy szeretteitek mindnyájan kísértéseknek vannak kitéve. (...)

Ne húzzuk olyan sokáig az időt, (...) hogy azután mindannyian túl kimerültek legyünk, nem találva örömet az áhítat idejében. Az este valamely korai órájában, amikor sietség nélkül, odafigyelve imádkozhatunk, hálaadással tárjuk fel könyörgésünket, és emeljük fel szavunkat boldogan, köszönettel Istenhez.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 358–361., 366. o.)

5 Hogyan lehetnek gyermekeink már kiskoruktól az Úr tanúságtevői magatartásukkal és szavaikkal egyaránt?

- „Egyszer portyázó csapatok mentek ki Szíriából, és Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán feleségének szolgált. És mondta az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, aki Samáriában van, kétség nélkül meggyógyítaná őt a bélpoklosságból.” (2Kir 5,1–3)
  - „A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik kiáltottak a templomban, és ezt mondták: Hozsánna a Dávid fiának, haragra gerjedtek. És mondták néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig mondta nekik: Hallom. Sohasem olvastátok-e: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget.” (Mt 21,15–16)
- .....
- .....
- .....

„Nem tudjuk, hogy gyermekeink milyen területen szolgálnak majd. Lehet, hogy életüket családi körben élik le. Talán az élet egyszerű dolgaiban foglalatосkodnak, vagy pogány földeken az evangélium tanítóiként szolgálnak majd. De Isten mindnyájukat egyaránt misszionáriusokká hívta el, hogy a kegyelmi üzenetet hirdessék a világnak. (...)

Nekünk – mint szülőknek és keresztényeknek – kötelességünk helyes irányt mutatni gyermekeinknek. Körültekintéssel, bölcsen, tapintatosan kell a krisztusi szolgálat ösvényére vezetnünk őket. Istentől kapott szent megbízatásunk, hogy gyermekeinket az Ő szolgálatára neveljük. Elsőrendű kötelességünk, hogy olyan hatásoknak tegyük ki őket, amelyek eredményeként a szolgáló életet választják, és biztosítanunk kell számukra a szükséges képzést is. (...)

A fogoly leány magatartása abban a pogány házban nagyszerűen tanúsítja, milyen befolyása van a gyermekkorban kapott otthoni nevelésnek. Nincs szentebb az apák és anyák megbízatásánál. Gyermekeik gondozása és nevelése a feladatuk. (...) Példájuk és tanításuk jórészt meghatározza a gyermekek jövőjét. (...) Amikor ezt a héber kislányt szülei Istenről tanították, nem tudták, hogy mi lesz a sorsa. De hűségesen teljesítették feladatukat, és gyermekük a szíriai sereg fővezérének otthonában bizonyóságot tett Istenről, akit megtanult tisztelni. (...)

Istennek sokkal magasztosabb szándékai vannak a közöttünk felnövő gyermekekkel, semhogy azt felfoghatnánk. A múltban Isten a legszerényebb sorból hívta el azokat, akiket hűségesnek látott, hogy bizonyóságot tegyenek róla a világ legelőkelőbb helyein. A mai gyermekek, akik úgy nevelkednek fel, mint júdeai otthonában Dániel – tanulmányozva Isten Igéjét és műveit, megtanulva a hűséges szolgálat leckéit –, még törvényhozói testületek előtt, törvényszéki termekben vagy királyi udvarokban fognak állni mint a királyok Királyának tanúi. (...) Kapjon minden gyermek helyes neve-

lést a legmagasabb rendű szolgálatra! »Reggel vedd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-e, vagy amaz.« (Préd 11,6)” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 275–276. o.; *Próféták és királyok*, 154–155. o.; *Nevelés/Előtted az élet*, 260., 264–265. o.)

6 Hogyan tanítsuk gyermekeinket arra, hogy szeressék Isten népét, ügyét és az Ő házat? Mire kell rávezetnünk őket ezzel kapcsolatban ma, a végidő utolsó szakaszában?

- „Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának.” (Zsolt 33,12)
- „Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133,1)
- „Bement Jézus az Isten templomába, és kiüzte mindazokat, akik árultak és vásároltak a templomban, s a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatta. És mondta nékik: »Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.«” (Mt 21,12–13)
- Zsolt 28,8; Józs 24,15

.....

.....

.....

„Minden igehirdetésnél hagyjunk egy kis részt a gyermekek javára. Isten szolgálója hűséges barátaivá teheti őket. Egy alkalmat se veszítsen el, hogy segítsen nekik eljutni a Szentírás alaposabb ismeretére. Ez jobban elzárja az utat Sátán cselfogásai elől, mint gondolnánk. Ha a gyermekek korán megismerik Isten igéjének igazságait, ezzel válaszfalat emelünk az istentelenség ellen, és képesek lesznek szembeszáll-

ni az ellenséggel a »meg van írva« szavak segítségével. Aki gyermekeket és fiatalokat tanít, kerülje az unalmas szövegeket. A rövid, találó beszéd jó benyomást kelt. Ha sokat kell mondanunk, tegyük azt több rövidebb szakaszban. Az itt-ott tett érdekfeszítő megjegyzések többet használnak, mint az egyszerre adott sok tanítás. A hosszú beszédek kifárasztják a fiatalok értelmét. A túl sok beszéd még ellenszenvet is kiválthat a lelki tanítással szemben, éppúgy, ahogy a túl sok évés megterheli a gyomrot, csökkenti az étvágyat, és ételundorhoz vezet. A gyülekezetnek és különösen az ifjúságnak szóló tanítást pontról pontra, tantételenként haladva – itt is egy kicsit, ott is egy kicsit – kell átadnunk számukra. A gyermekeket nagy gyengédséggel vezessük közel a mennyhez, ne pedig szigorúsággal. (...)

Az Isten iránti valódi tisztelet magában foglalja Isten végtelen nagyságának és jelenlétének érzetét. A Láthatatlan iránti érzésnek minden gyermek szívére mély hatást kell gyakorolnia. (...) Isten házát gyakran meggyalázzák, és a szombatot gyakran megrontják a szombattartók gyermekei. Néha még azt is megengedik nekik, hogy szaladgáljanak az épület körül. (...) Így az a hely, ahol szentségnek és csendességnek kellene uralkodnia, ahol tökéletes rendnek, tisztaságnak és alázatosságnak kellene lennie, teljes zűrzavarrá, »Babilonná« válik. Ez elég ahhoz, hogy kiváltsa Isten nemtetszését, és megvonja jelenlétét összejöveteleinktől. (...)

Ha az egyház vezetőinek, a lelkészeknek és a gyülekezet tagjainak, az apáknak és anyáknak nincs magasrendű felfogásuk az istentiszteletről, mit várhatunk a tapasztalatlan gyermekektől? Gyakran csoportokban látjuk őket, távol a szüleitől, akiknek pedig ügyelniük kellene rájuk. (...)

Ha a gyermekeket a gyülekezeti összejövetelre viszitek, meg kell értetnetek velük, hol is vannak – nem otthon, hanem olyan helyen, ahol Isten találkozik az Ő népével. Egész idő alatt minden játéktól mentesen, csendben kell

lenniük, s akkor Isten felétek fordul, és megáld titeket. (...) Ha ehhez a mércéhez ragaszkodtok, akkor egyetlen szónak is elég súlya lesz ahhoz, hogy fegyelemre bírjátok őket, amikor nyugtalankodni kezdenek a gyülekezetben. Ám ha mégsem lehet rendreutasítani, vagy a szülő úgy érzi, hogy a rendreutasítás többlet követel, akkor a gyermeket azonnal ki kell vinni a helyiségből, s nem szabad hagyni, hogy elterelje a hallgatók figyelmét a prédikációról. Istent szégyenítjük meg a laza fegyelmezéssel. (...)

Ritkán tanítják a gyermekeket arra, hogy a prédikátor Isten követe, s hogy a szájából elhangzó üzenet Isten egyik eszköze a lelkek megmentésére. (...) Nem szabad hanyagul vagy közömbösen kezelünk semmit, ami szent, semmit, ami Isten tiszteletével kapcsolatos.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgái*, Igehirdetés gyermekeknek c. fej.; *Gyermeknevelés*, 380–386. o.)

Javasolható, hogy őszintén beszéljünk gyermekeinkkel az egyház mai állapotával kapcsolatos kérdésekről. A nagyobbak már megértik a laodiceai állapot mibenlétét, a maradék egyház megújulására, az evangéliumhirdetés befejezésére vonatkozó bibliai ígéreteket, ha egyszerűen magyarázzuk el nekik. (Hatékonyan, hitbeli szemlélettel mondhatjuk el mindazt, amit az adventmozgalom történetével kapcsolatban tudniuk, érteniük szükséges, a szemléltetés segítségével, amelyet a *Miller testvér álma* c. fejezet tartalmaz Ellen G. White *Tapasztalatok és látomások* c. könyvében.)

---

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.*

Az idősödő szülőkkel és az idősebb nemzedékkel szembeni magatartás

1 Mi a Biblia alapvető tanítása a szülőkhöz és az idősebbekhez való helyes viszonyulásról? Mit jelent ez?

- „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked!” (1Móz 20, 12)
- Vö. 1Tim 5,12–13

.....

.....

.....

A kérdés jelentőségét az is mutatja, hogy az örök isteni törvényen, a Tízparancsolaton belül egy külön parancsolat beszél erről, ez az első, amely az emberek egymás közötti kapcsolatait szabályozza. De vajon miért a szülők és az idősebbek tiszteletére szólít fel, miért nem a szeretetükre? Egyáltalán mit jelent a tisztelet? A tisztelet egyfelől jelenti azt, hogy felnézek valakire, többre tartom magamnál valamiben, mert van, mit tanulnom tőle, és adok a véleményére; másrészt ennek következményeként követem, és engedelmes vagyok neki. Persze a tiszteletnek egyéb kifejezési formái is vannak, melyeket leginkább a megbecsüléssel, méltanyossággal, gondoskodással jellemezhetnénk. A szülők iránti

tiszteletet azonban a parancsolat nem köti feltételekhez, azaz, hogy a szülők az életük minden területén – bár kívánatos lenne – tiszteletre méltóan éljenek. A szülők a tiszteletet „alanyi jogon” várhatják el gyermekeiktől, hiszen ők vállalták világra jövetelük és felnevelésük minden terhét, felelősségét. A gyermekek pedig a szülők iránti tisztelettel tanulhatják meg elsőként az „elemi” szeretet kifejezését.

„Az atyai és anyai hivatást Isten külön kitünteti azzal, hogy nem egyszerűen azt parancsolja, hogy szeressük szüleinket, hanem hogy tiszteljük őket. (...) A tisztelet több: nemcsak a szeretetet foglalja magában, hanem tisztességtudást, alázatot és hódolatot is, mintha valami királyi fenség rejtőznék bennük. Nem is csak azt parancsolja, hogy szépen és tisztelettel szólítsuk meg szüleinket, hanem hogy nagyra becsüljük és Isten után legtöbbször tartjuk őket, mert akit őszintén kell tisztelnünk, azt igazán nagyra kell becsülnünk. Szoktassuk tehát az ifjúságot arra, hogy Isten helyettesét lássa a szülőben és úgy vélekedjék, hogy még ha megvetett, szegény, törődött és különös is a szülője, akkor is atya és anyja, és Isten adta őt.” (Luther Márton: *Nagy Káté*, részlet)

A parancsolathoz kapcsolódó ígéretnek szintén nagy jelentősége van. Arra hívja fel a figyelmet, hogy amennyiben a törvényt betöltjük, bennünket is tisztelni, méltányolni, segíteni fognak, életünkön megnyugszik az Isten áldása, és mivel a tisztelet gyakorlása közben igaz önzetlenséget tanulunk, az örök élet részeseivé is válunk az Úr segítségével.

„A Kánaánba igyekvő izraelitáknak ez a parancsolat záloga volt annak, hogy – ha engedelmeskednek – sokáig élhetnek azon a jó földön. Azonban messzemenőbb, mélyebb értelme is van: Isten egész Izráélre is vonatkozik, ugyanis örök életet ígér a bűn átkától megszabadult földön.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 312. o.)

2 Mi az oka a manapság még hívő családokban és a gyülekezetekben is egyre gyakrabban tapasztalható tiszteletlenségnek? Mit tehetünk ennek elkerülése érdekében?

- „Lesznek az emberek magukat szeretők, (...) kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, (...) szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek...” (2Tim 3, 1–3)
- „A fiú bolondnak tartja atyját, a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját háznépe az ellensége.” (Mik 7,6)
- Az otthoni nevelés szerepéről lásd még: 1Tim 3,4; Tit 1,6

.....

.....

.....

Az egyik ok a világból mindannyiunkat érő káros hatások tömkelege, melyek arra igyekeznek sarkallni, hogy akár időhiányra, akár fáradtságra, akár egyéb indokokra hivatkozva, ne adjuk meg a kellő tiszteletet azoknak, akiket az megillet. A másik ok sajnos a szülők helytelen nevelési szokásaiban keresendő. Sok-sok szülő értelmetlenül tévesen a gyermekek önállóságának, személyiségének tiszteletben tartását, összetévesztve mindezt a fegyelmezés kérdésével, aminek eredményeképpen a gyermek szinte bármit megtehet komolyabb következmények nélkül. Ennek egyik megnyilvánulása, hogy a kicsik nem szüleikként, hanem barátaikként, játszótársaként kezelik apjukat, anyjukat – ami beszédükben és tetteikben is súlyos helytelenségekben jelentkezik –, és ennek nyomán a nagyszülőket, tanáraikat, és általában másokat is így kezelnek. A legtöbb esetben lehet javítani a már kialakult rossz szokásokon, de törvényszerűség, hogy minél előbb fogunk hozzá, annál nagyobb a jóvátételre az esély.

„Ha a gyermekeknek megengedik, hogy otthonukban tiszteletlenek, engedetlenek, hálátlanok és durcásak legyenek, akkor a gyerekek bűneiért a szüleik lesznek felelősök. (...)

Ha [a szülő] Isten vezetése alatt álló keresztény, akkor megköveteli gyermekeitől a tiszteletet. Mondjátok el pontosan és világosan gyermekeiteknek, hogy mit vártok tőlük. Ha a szülők nem tartják fenn tekintélyüket, akkor a gyermekek iskolába kerülve, nem fogják tisztelni a tanítókat és az iskolai szabályokat sem. A megbecsülést és tiszteletet nem tanították meg nekik otthon, mert szüleik egyenrangúnak tekintették őket magukkal. Tanúsíts tiszteletet gyermekeid iránt, és nekik se engedd, hogy akár csak egyetlen tiszteletlen szót is szóljanak neked! A tiszteletadás kegyelmi ajándék, amit gondosan ápolnunk kell. Minden gyermeket meg kell tanítani az Isten iránti őszinte tiszteletre. (...) Világítsatok rá a gyermekek előtt arra, hogy a valódi tisztelet az engedelmisségben nyilvánul meg.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 63–65. o.)

3 Hogyan, mi mindenben nyilvánuljon meg az idősebbek iránti tisztelet?

- „Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől! Én vagyok az Úr.” (3Móz 19,32)
- „Hasonlóképpen ti ifjabbak engedelmeskedjétek a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5,5)
- Vö. Jn 19,26–27

Mindenekelőtt legyünk az idősebb generációval előzőeknyek, udvariasak. Megbecsülésük szívünkéből fog fakadni, ha átgondoljuk, mennyi terhet hordoztak életükben, milyen sok fájdalmas és örömteli tapasztalat van a hátuk mögött, mennyi mindent köszönhetünk nekik akár személyesen is. Ne csak lelkünkben adózzunk hálával nekik, de fejezzük is ki tiszteletünket: felállással, helykínálással, a segítségünk felajánlásával, türelmes odafigyeléssel, gyengéd gondoskodással, gondolataik, kéréseik figyelembe vételével stb. Legyen Megváltónk ebben is példaképünk, aki élete utolsó perceiben is jóságos törődéssel gondoskodott édesanyja jövőjéről. Az ötödik parancsolattal kapcsolatban a következőket olvashatjuk:

„Nemcsak azt rendeli el, hogy a gyermekek szüleiknek tisztelettel és engedelmisséggel adózzanak, hanem kötelezi a gyermekeket arra is, hogy szüleiket szeressék, gondjaikat könnyítsék, tekintélyüket óvják, öregkorukban támogatassák és vigasztalják őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 312. o.)

Luther Márton pedig ezt írta: „Tisztességesen beszéljünk velük, ne ellenkezzünk, és ne hangoskodjunk velük. (...) Szolgáljuk, segítsük és gondozzuk őket, amikor öregek, betegek, törődöttek vagy szegények, és mindezt ne csak örömet, hanem alázatosan és tisztelettel tegyük, mintha Istennek tennénk. Mert aki tudja, hogy őszinte szívvel kell becsülnie szüleit, az maga elé és maga mellé ülteti őket, és szolgál nekik azzal, amije van, s ami csak telik tőle.” (*Nagy Káté*)

Kosztolányi Dezső egyik verse is szépen fejezi ki az idősebbek iránti tisztelet magától értetődő erkölcsi követelményét:

Intés az öregebbek tiszteletére

Bizony hajoljatok meg az öregebbek előtt,
akár utcaseprők, akár miniszterek.
Nem oly tiszteletet prédikálok én tinektek,
mint a papok s az iskolai olvasókönyvek.
De vegyétek számba, mily nehezen mentitek át ti is
évek veszedelmén törekeny szívveréstekeket
ezen az embernek ellenséges földgolyón,
s ők, kik negyven, ötven, hatvan évet éltek,
hány téli reggelen, hány tüdőgyulladás
gázoltak át, hány folyó mellett haladtak el éjjel,
s hány gépkocsitól ugrottak el az utcasarkokon,
míg váratlanul elétek állanak, időtől koszorúzva,
mint a csodák, mint akik háborúból jönnek,
egyenesen, mint a zászlórúdak, s egyszerre kibontják,
hogy ámuljatok, vihar-csapott, de visszahozott életüknek
méltóságosan lebegő, békét hirdető, diadalmi lobogóját.

(1925)

Azonban a tisztelet ne egyfajta távolságtartó, hűvös udvariasság legyen, hanem gyengédség, együttérzés, türelem, és a szeretet gyakorlásának egy olyan különösen finom formája, amit csak a gyermekek felé szokás kinyilvánítani; az idősek ugyanis ezt ugyanolyan teljességgel igénylik, ahogyan a gyermekek.

Felmerülhet továbbá egy másik kikerülhetetlen kérdés, ez pedig a tegezés. Mind otthonainkban, mind a testvéri közösségben a legtöbben tegezzük egymást – ami önmagában helyes, mert mennyei Atyánkat is így szólítjuk meg –, de akaratlanul is tiszteletlen megnyilvánulásokhoz vezethet. A tegezés nem jogosítja fel a fiatalabbakat arra, hogy az idősebbeket úgy kezelje, mint saját korosztályát. Ezt azonban sok esetben nem veszik figyelembe, és esetlen, sőt tapintatlan szavakkal, visel-

kedéssel illetlen módon bánnak az érettebb korúakkal, amiből aztán bántások és megbántódás, és nem igazán felhőtlen kapcsolatok származhatnak. Mindannyiunk felelőssége, hogy egymást szeretettel, de világos szavakkal és jó példával neveljük, intsük, segítsük a keresztényi tiszteletadás helyes gyakorlatára.

4 Melyek az időskor legjellemzőbb sajátosságai, amelyeket mindig szem előtt kell tartanunk?

- „Emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságod idejében, míg a veszedelem napjai el nem jönnek, és míg el nem jönnek az esztendőök, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! (...) Az időben, amikor megremegnek a ház őrizői, és megrogynak az erős férfiak, (...) és meghomályosodnak az ablakon kinézők. És az ajtók kívül bezáratnak, amikor is a malom zúgása halkabbá lesz; és felkelnek a madárszóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok. Minden halmocskától is félnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton.” (Préd 12,3–7)

.....

.....

.....

A bűn következményeként időskorára az ember fizikuma egyre jobban leépül, ereje fokozatosan csökken, lelke, idegrendszere sebezhetőbbé válik. Természetesen ahány ember, annyféléleképpen jelentkezhet ez, de vannak olyan általános jelenségek, melyek szinte mindenkinél előfordulnak, ahogyan erről Salamon is írt. Ilyenek a látás, a hallás romlása, az ízületek kopása, majd fájdalma, az izom- és csontvázrendszer elgyengülése, a fáradékonyság, a fogak elvesztése, az emésztési

folyamatok lassulása, az immunrendszer kimerülése, és ennek nyomán számos fertőző betegség nagyobb eséllyel való megszerzése. Lelki téren az előzőekből szinte törvényszerűen következik be a külvilágtól való elzárkózás, a bizalmatlanság, nyugtalanság, aggodalmaskodás, a kiszolgáltatottság, tehetetlenség, magány és a hasznavehetetlenség érzése, valamint az elmúlástól való félelem. Ha mindezen időskori testi és lelki jellemzőket szem előtt tartjuk, könnyebben megértjük e nemzedék nehézségeit, és előítélet-mentesen, igaz együttérzéssel leszünk képesek terheik hordozásában részt vállalni, rajtuk segíteni, és valódi tisztelettel venni körül őket. Keressük tudatosan azokat a lehetőségeket, alkalmakat amelyekben az idősek javára tehetünk valamit. Legyünk önmegtágadó keresztény emberek, akik készek áldozni idejükből, anyagi javaikból, erejükből azokért, akik erre rászorulnak, még akkor is, ha ezt nem mondják.

„Az időseknek szükségük van a család segítségére és befolyására. Ha arra biztatód őket, hogy érezzék a sajátjuknak a család érdekeit és osztozzanak foglalatosságai-ban, azt fogják érezni, hogy még szükség van rájuk. Éreztesd velük azt, hogy értékeled segítségüket; hogy van még mit tenniük mások szolgálatában. Ez felvidítja szívüket, és értelmet ad életüknek.

Minden családtag kiváltsága, hogy szolgáljon saját rokonainak, valahányszor ezt meg tudja tenni. Amikor ez nem lehetséges, ez a feladat a gyülekezetre hárul. Fogadja ezt egyrészt kiváltsággként, másrészt kötelességként.

Akikben Krisztus lelke van, azok szeretettel vigyáznak a gyengékre és idősekre. Egy ilyen gyámoltalan ember jelenléte drága alkalmat kínál arra, hogy irgalmas szolgálatot végezve együtt dolgozzunk Krisztussal, és az övéhez hasonló jellemet alakítsunk ki.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 137–138. o.)

5 Miért tervezte Isten úgy, hogy a különböző generációk együtt éljenek a családban és a gyülekezetben?

- „Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy elsősorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszonttartozást, mert ez szép és kedves dolog Isten előtt.” (1Tim 5,4)
- „Az ifjaknak ékessége az ő erejük, és a véneknek dísze az ősz haj.” (Péld 20,29)
- Az idősebb korosztály értékéről: Tit 2,2–6

.....

.....

.....

.....

.....

Minden korosztály tud szolgálni, segíteni a többinek saját talentumaival, különböző képességeivel. Az ifjabbak, akiknek például még több fizikai erejük van, általában ezzel nyújthatják a legtöbb gyakorlati segítséget, amellett, hogy sokszor leülnek és meghallgatják az idősebbeket, akik viszont rengeteg tapasztalattal bírnak, amiből a fiatalok sokat tanulhatnak és profitálhatnak. Ráadásul magaviseletükkel is jó példával járhatnak az ifjúság előtt. Emellett a kölcsönös alkalmazkodás és önmegtartás folyamatosan csiszolja a jellemet.

„Az idősek és fiatalok együttlétében áldás van. A fiatalok napfényt sugározhatnak az idősek szívébe és életébe. Azoknak, akiket egyre gyöngülő szálak kötnek az élethez, szükségük van az ifjúság bizakodásával és frissességével va-

ló kapcsolat áldásaira. A fiatalok pedig áldást méríthetnek az idősek bölcsességéből és tapasztalataiból. Legfőképpen az önzetlen szolgálat leckéjét kell megtanulniuk. Egy olyan ember jelenléte, akinek megértésre, türelemre és önfeláldozó szeretetre van szüksége, sok családnak megfizethetetlen áldást jelent. Megédesíti és megnemesíti a családi életet, s idősből és fiatalból előcsalja azokat a krisztusi erényeket, amelyek mennyei szépséggel szépitik meg, és a menny elmúlhatatlan kincseivel teszik gazdaggá őket.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 138. o.)

Az evangélium szolgálói című könyvben további tanácsokat találunk, amelyek nemcsak a prédikátorokra, hanem mindannyiunkra érvényesek:

„A fiatal emberek dolgozzanak együtt az idősebbekkel. Akik a munkában már tapasztalatokat szereztek, vigyék magukkal munkaterületeikre a fiatal, tapasztalatlan prédikátorokat és oktassák őket. (...) Barátsággal és szeretettel segítsenek ezek az idősebb szolgálók a fiatalabbaknak, hogy előkészüljenek arra a munkára, amelyre az Úr hívta őket. Az ifjú emberek szívleljék meg oktatóik tanácsát, tiszteljék odaadásukat és gondoljanak arra, hogy a munkában eltöltött évek tapasztalatai bölcsességgel ruházták fel őket. (...) Az ifjabbak tekintsék előjognak, hogy az idősebbek vezetése alatt tanulhatnak, és amennyire ifjúságuk és tapasztalatuk engedi, vegyenek magukra minden terhet. Ilyen módon nevelte az ifjakat Illés próféta a prófétaiskolában, és a mi ifjainkat is hasonló nevelésben kell részesíteni. Természetesen nem lehet ifjúságunknak minden részletben tanácsot adni, hogyan járjanak el, azonban az idősebbek oktassák és tanítsák őket lelkiismeretesen, hogy mindenkor csak hitük kezdőjére és bevezetőjére tekintsenek fel.” (63. o.)

6 Mi tehát a keresztény „megoldás” a generációs ellentétekre?

- „Ímé, én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjen e földet átokkal.” (Mal 4,5–6)
- „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13,34–35)

.....

.....

.....

Bármilyen őszinte és jó szándékú is igyekezetünk, Isten segítségének igénylése, jelenléte nélkül nem lehet tartós a szeretet. De az ígéretek arra utalnak, hogy Isten elvégzi ezt a gyógyítást is mindazok lelkében, akik vágyva vágyakoznak erre. Az ő életükben nem lesz többé jelentősége annak, hogy ki milyen korú, hacsak nem olyan tekintetben, hogy ki mit tud tenni a másikért. Kérjük közösen a Szentlélek ajándékát, hogy mindenkor közvetítse számunkra az isteni szeretetet, és tanítson minket igaz emberként viselkednünk egymással. De egyénileg is könyörögjünk, hogy az életkori sajátosságainkból és személyes lelkületünkből fakadó hiányosságainkat pótolja és hozza rendbe Teremtőnk.

„Dávid arra figyelte fel, hogy noha sokan férfikoruk erejében igazak voltak, vénségükre látszólag elvesztették önuralmukat. (...) Aggódott, amint előretekintett időskorára. Félt, hogy Isten elhagyja őt, hogy ő is olyan boldogtalan lesz, mint más idős személyek, akiknek látta életét, s félt, hogy az

Úr ellenségei gyalázkodásának ki lesz szolgáltatva. Ezzel a szorongással esedezett: »Ne vess el engem az én vénségemnek idején, mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem. (...) Oh Isten, gyermekségetől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat. Vénségemig és megöszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következőnek a te nagy tetteidet.« (Zsolt 71,9.17–18)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 423. o.)

„Jézusnak az a parancsa, hogy szeressék egymást, új értelmet, új jelentést kapott önfeláldozása fényében. A kegyelem egész működése a szeretet, az önmegtágadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Krisztus földi tartózkodásának minden egyes órája alatt Isten szeretete áramlott belőle feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, és szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben és egymás iránt tanúsított magatartásukban. Ez a szeretet nyilvánvaló bizonyítéka tanítványságuknak. »*Erről ismeri meg mindenki* – mondta Jézus –, *ha egymást szeretni fogjátok.*« Mikor az embereket nem a kényszer vagy az önérték köti egymáshoz, hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 585. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

„Mit láttak a te házádban?” Bizonyosságtevő családokra van szükség

1 Miért hangsúlyozza a Szentírás a másokért végzett szolgálat feltételeként a családi élet feddhetetlenségét?

- „Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas, (...) aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmségben tartja, minden tisztességgel.” (1Tim 3,2.4)
- További tanulmányozásra: 1Tim 5,4.8; Tit 2,5

.....

.....

.....

Bizonyára hallottunk már elítélő véleményt az olyan hívőkről, akik szépen beszélnek, de családi életük nem példamutató. Csak akkor lehet hitele a keresztyénségünknek, bizonyosságtevésünknek, ha életünk – elsősorban a családban tanúsított magatartásunk – jó példával igazolja azt. Semmit nem ér a fáradozásunk, másokért hozott áldozatunk, ha emiatt elhanyagoljuk családtagjaink iránti kötelezettségeinket. Isten elsősorban azoknak a jólétét és üdvösségét kéri számon tőlünk, akiket közvetlenül ránk bízott.

2 Milyen messzeható következményei lehetnek vendégeink számára az otthonunkban szerzett benyomásnak? Hogyan szemléltetik a bibliai példák felelősségünket, hogy jó vagy rossz hatással vagyunk-e embertársainkra?

- „Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)
- „[Az ifjú asszonyok] legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék.” (Tit 2,5)
- 1Kir 10,1–9
- Ésa 39,1–7, vö. 2Krón 32,31

.....

.....

.....

Gondolunk-e arra, amikor valaki betér hozzánk, hogy milyen benyomásokkal távozik otthonunkból? Isten szeretetét, békéjét tapasztalja-e, az Ő áldásait látja-e életünkben? Mi lehet az oka, ha nem örülünk a váratlan látogatóknak? Vannak-e olyan dolgok otthonunkban, elhangzanak-e olyan szavak, amelyeket idegenek előtt szégyellnénk? Ha az emberek tudják rólunk, hogy keresztények vagyunk, el is várják - jogosan -, hogy a bibliai normák szerint éljünk. Szégyent hoz-e Istenre, vagy pedig dicsőséget szerez nevének otthoni magatartásunk?

Sába királynője Istent magasztalta, amikor megismerte Salamon bölcsességét és udvartartását, otthonát és szolgáló lakását.

Ezékiás király azonban nem az élő Istenről tett bizonyosságot a babiloni követeknek, amikor kincseivel dicsekedett. Napjainkban is nagy kísértés, hogy a külsőségekkel kérkedjünk. Számkra melyik a fontosabb?

„A Tigris és az Eufrátesz termékeny völgyeiben élt egy ősi nép, amelynek az volt a rendeltetése - bár ekkor még Asszíria alattvalója volt -, hogy a világ ura legyen. Éltek közöttük bölcs emberek, akik nagyon figyelmesen tanulmányozták a csillagászatot. Amikor észrevették, hogy a napórán az árnyék tíz fokkal visszament, igen elcsodálóztak. Királyuk, Merodák Baladán megtudta: a menny Istene ezzel a csodával jelezte Júda királyának, hogy meghosszabbítja életét. Követeket küldött Ezékiáshoz, hogy köszöntse gyógyulása alkalmából, és többet megtudjon arról az Istenről, aki ilyen csodát tudott művelni.

A messzi ország uralkodójától érkezett követek látogatása alkalmat adott Ezékiásnak az élő Isten dicsőítésére. Milyen könnyű lett volna beszélnie Istenről, minden teremtett dolog fenntartójáról, akinek a kegyelméből életben maradt, amikor már semmi reménye nem volt. Milyen sokat jelentő átalakulásra lett volna lehetőség, ha ezekkel az emberekkel, akik Káldea síkságairól az igazság keresésére jöttek, Ezékiás megismerteti, hogy az élő Isten a legfőbb Úr!

Ezékiás szívét azonban hatalmába kerítette a kevélység és a hiúság. Saját dicsőítésére a kapzsi szemek elé tárta azokat a kincseket, amelyekkel Isten gazdagította népét. A király »megmutatta nekik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága keneteket, s egész fegyvertárát, és mindent, ami kincsei közt található volt. Semmi nem volt, amit meg nem mutatott volna nekik Ezékiás házában és egész birodalmában.« (Ésa 39,2)

Ezt nem azért tette, hogy megdicsőítse Istent, hanem hogy önmagát felmagasztalja a pogány fejedelmek előtt. Nem vette figyelembe, hogy ezek az emberek egy hatalmas nép képviselői, amely nem féli és nem szereti Istent, és oktalanság olyan bizalmas titokba beavatni őket, mint az ország földi gazdagsága. Ha Ezékiás király él az alka-

lommal, és bizonyoságot tesz Izráel Istenének hatalmáról, jóságáról és könyörületeségéről, akkor a követek beszámolója fényugárként ragyogta volna be a sötétséget. Ezékiás azonban a seregek Ura fölé emelte önmagát. »Nem cselekedett Ezékiás az őhöz való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodott.« (2Krón 32,25)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 215–216. o.)

3 Milyen légkör uralkodjon a családjukban, hogy jó befolyással lehessünk környezetünkre?

- „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. (...) Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem.” (Jn 13,35; 17,21)
- „Könyörögjete Jeruzsálem békességéért, legyenek boldogok a Téged szeretők! Békesség legyen várfalaid között, csendesség palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled!” (Zsolt 122,6–8)
- További tanulmányozásra: 2Kor 2,14–15; Fil 2,15; 4,5

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Az idézett igék a hívő gyülekezet tagjainak egymáshoz való viszonyára vonatkoznak, mégis elsősorban a családjukban mint

legkisebb közösségben kell megvalósítanunk azokat. Kereszténységünk legfontosabb ismertetőjele Jézus szerint, hogy szeretet, egység, békesség jellemezze emberi kapcsolatainkat.

„A keresztények legfontosabb munkája, hogy egység legyen a családban, majd terjesszék ki munkájukat közeli és távoli szomszédaikra. Azok, akik elnyerték a világosságot, árásszák szét azt tiszta sugarakban. Krisztus szeretetétől áthatott szavuk legyen "élet illata az életre".

Minél szorosabban munkálkodnak együtt a család tagjai otthon, annál felemelőbb és hasznosabb lesz a befolyás, amelyet az apa, az anya, a fiúk és a leányok az otthonukon kívül árasztanak.

Ha szerény körülmények között vagyunk, akkor is lásák meg bennünk a megelégedés és hála lelkületét. Az igazi keresztény otthonban a békesség és a nyugalom léghőre uralkodik. Ez a példa nem marad hatás nélkül. (...)

Nem kis feladat a család számára, hogy Jézus képviselőjeként állja meg helyét, megtartva Isten törvényét a hitetlen közösségben. Megkívánják, hogy élő levelek legyünk, amit minden ember ismer és olvas. Ez komoly felelősség.

A helyesen irányított és jól fegyelmezett család minden prédikációnál többet mond a kereszténység érdekében. Az ilyen család azt igazolja, hogy a szülők eredményesen követték Krisztus irányítását, és gyermekeik szolgálnak a gyülekezetben. Befolyásuk növekszik, mert amint továbbadják az isteni világosságot, ismét továbbadni való ismereteket nyernek. Az apák és anyák segítőkét találnak gyermekeikben, akik továbbadják másoknak az otthon kapott nevelést. A mulandó életből az örökkévalóság felé segítik szomszédaikat. Az egész család a Mester szolgálatában áll, s jó példájuk másokat is arra indít, hogy hűségek és igazak legyenek Isten és az Ő nyája iránt is.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 36-37., 31-32. o.)

4 Hogyan tanulhatjuk meg otthonunkban a szolgálat, az áldozatkészség és az önzetlenség gyakorlását?

- „...szeretettel szolgáljatok egymásnak.” (Gal 5,13)
  - „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek.” (Kol 3,23)
  - Vö. Fil 2,3–4
- .....
- .....
- .....

Hogyan mutatkozik meg, hogy mások javát keressük, és nem önző érdek irányít bennünket? Például:

- az otthoni munkamegosztásban,
- a pénz felhasználásában,
- az apró szívességekben.

„A családban megélt igazság az otthontól távol is érezhetővé válik az önzetlen munkában. Aki otthonában keresztény, az mindenütt ragyogó, fénylő világosság. (...) Az első feladat, amit a keresztény otthonban el kell végeznünk, hogy Krisztus Lelke lakozzék ott. A család minden tagja képes legyen felvenni keresztjét, és azon az úton haladni, amelyen Jézus vezet.

Abbeli igyekezetükben, hogy kimentsék magukat, sokan ezt mondják: »Otthoni kötelességeim és gyermekeim minden időmet és anyagi javaimat lekötik.« Szülők, gyermekeitek legyenek segítők kezeteiké, hogy így többet tudjatok tenni a Mesterért! Ők az Úr családjának fiatal tagjai. Arra kell ösztönözni őket, hogy szenteljék oda magukat Istennek, akinek a tulajdonai a teremtés és a megváltás által. Tanítsátok meg őket arra, hogy testük, elméjük és lelkük minden ereje

az Úr. Neveljétek őket, hogy segítsenek az önzetlen szolgálat különböző ágaiban. Ne engedjétek meg gyermekeiteknek, hogy akadállyá váljanak! Osztozzanak veletek a testi-lelki terhek hordozásában! Ha másokon segítenek, boldogabb emberré lesznek, akik hasznos munkatársai Istennek."

(Ellen G. White: *Boldog otthon*, 407. o.)

5 Hogyan érhetünk el embereket a vendégszeretet gyakorlásával?

- „A szentek szükségleteire adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyakoroljátok.” (Rm 12,13)
- „Mondta pedig annak is, aki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat. És boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza neked, mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,12–14)

.....

.....

.....

Családtagjainkkal együtt gondolkodjunk azon, milyen alkalmakat ragadhatnánk meg mások meghívására, a vendéglátásra? Ne csak ebédre, vacsorára gondoljunk, hanem például egy közös sétára, családi kirándulásra, vagy bármilyen más programra, amit megoszthatunk valakivel.

Jézus arra figyelmeztet, hogy elsősorban a rászorulókat hívjuk magunk közé, akik magányosak, és nem találnak értelmes

időtöltést. Nem a különleges ételek teszik igazán hasznossá a vendéglátást, hanem az együttlét békés légköre, a befogadó szeretet.

„Istennek nem tetszik, ha önző érdekből csupán saját magunkra és családunkra gondolunk. Minden családnak, amely ezt a lelkületet ápolja, meg kell térnie a Krisztus életében szemléltetett tiszta elvek által. Sok áldástól fosztják meg magukat azok, akik elhatárolják magukat, és nem hajlandók megvendégelni a látogatókat. (...)

Ha a vendégszeretet meghal, szívünk megbénul az önzéstől. (...) Az emberi kapcsolat csodálatos hatalom. Rajtunk áll, hogy eszközül használjuk a körülöttünk levők megsegítésére.

Legyen otthonunk a megkísértett fiatalok menedéke. Sokan állnak válaszut előtt. Minden befolyásnak, minden benyomásnak szerepe van választásukban, és döntésükkel alakítják mind jelen, mind elkövetkezendő sorsukat. A bűnös élet mindenhol hívogatja őket. A szórakozóhelyek örömet kínálva csalogatják őket, és tárt karokkal fogadnak minden érkezőt. E fiataloknak szükségük van arra, hogy megértéssel nyújtsuk feléjük a kezünket. Keresetlen, kedves szavak, kis figyelmességek elsöprik a lelkük körül tornyosuló kísértések fellegét. A mennyből származó együttérzés őszinte megnyilatkozásában olyan erő rejlik, amely képes megnyitni azok szívét, akik nélkülözik Krisztus meleg szavait és Lelke szerető érintését. Ha érdeklődést tanúsítanánk az ifjúság iránt, ha meghívnánk magunkhoz a fiatalokat, és körülvennénk őket otthonunk derűs, segítőkészségről tanúskodó légkörével, sokan boldogan lépnek arra az ösvényre, amely fölfelé vezet.

Sokkal boldogabbak és értékesebbek volnánk, ha otthoni életünket és társadalmi kapcsolatainkat Krisztus szelíd-sége és egyszerűsége irányítaná. (...)

Messze ható befolyást gyakorol a jóra az a család, amelynek tagjai udvarias, előzékeny keresztények. Más családok is megjegyzik az ilyen otthonban látottakat, és követik a példát, ezáltal ők is megvédik magukat a sátáni befolyásoktól. Isten angyalai gyakran meglátogatják azt az otthont, ahol Isten akarata uralkodik. Isten kegyelmének ereje által az ilyen otthon a felüdülés helye lesz a ki-merült, megfáradt zarándokok számára.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 376–379., 31. o.)

6 Hogyan vehet részt minden családtag a másokért végzett önzetlen munkában?

- „Lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, s prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjak pedig látomásokat látnak.” (Jóel 2,28)
- „A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik kiáltottak a templomban, ezt mondva: Hozsánna a Dávid fiának, haragra gerjedtek, és mondták néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig mondta nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-e: A gyermekek és csecsemők szája által szereztlé dicsőséget.” (Mt 21,15–16)
- További tanulmányozásra: Jn 6,9; Ap csel 18,2. 24–26; Rm 16,3

.....

.....

.....

Vannak alkalmak, amikor a család együtt tehet valamit másokért: közös kiránduláson, vendégségben, vagy akár a gyülekezet által szervezett evangelizáció szórólapjainak szétosztásában is részt vehet minden családtag.

Ezenkívül a hétköznapi emberi kapcsolatok mind a bizonyítékok lehetőségei. Ha gyermekeink az iskolatársaik, barátaik előtt természetes módon tudnak beszélni hitükről, a gyerekek által sokszor a szülők is megszólíthatók.

Gondolkodjunk együtt arról, milyen lehetőségeket használhatnánk még ki, hogy a körülöttünk élők megismerhessék az evangéliumot!

„Amikor az otthonunk olyan, amilyennek lennie kell, akkor nem engedjük meg gyermekeinknek, hogy a környezetükben levő szűkölködőket tekintve tétlenségben és az Isten kívánalmaival szembeni közömbösségben nőjenek fel. Mint az Úr örökösei, képesítést nyernek arra, hogy a munkát ott végezzék, ahol élnek. Világosság árad az ilyen otthonból, amely kitárul a tudatlanok kedvéért, és őket a minden ismeret forrásához vezeti. Befolyást áraszt, mely erő lesz Isten és igazsága számára. Vannak szülők, akiket csak a gyermekeiken keresztül lehet elérni. (...)

Jézus szereti a gyermekeket. Áldást tartogat számukra, és kedves előtte, ha engedelmeskednek szüleiknek. Azt kívánja, hogy kicsiny misszionáriusai legyenek, akik megtagadják rossz szokásaikat és az önző élvezeteket azért, hogy Megváltójuknak szolgáljanak. Ez éppen olyan kedves Isten előtt, mint a felnőttek szolgálata.

A szülők tanításuk és példájuk által neveljék gyermekeiket arra, hogy ők is dolgozzanak a megtéretlenekért. A gyermekeket úgy kell nevelnünk, hogy rokonszenvet érezzenek az idősek, a szenvedők iránt, és igyekezzenek enyhíteni a szegények és betegek szenvedéseit. Tanítsuk meg őket arra, hogy szorgalmasak legyenek a missziómunkában, már kiskoruktól neveljük beléjük az önmegtágadást és önfeláldozást mások javára és Jézus Krisztus ügyének előrevitelére, hogy Isten munkatársai lehessenek.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 35., 408. o.)

A következő idézet arra utal, hogy egy család milyen szempontok szerint változtasson lakhelyet. A környezetünkben élők iránti felelősség azonban mindnyájunkra vonatkozik:

„Gyülekezeteink tagjai olyan munkát végezhetnek, amelyet még alig kezdtek el. Senki ne költözzön új helyre csupán világi előnyökért. Ahol azonban megélhetésük biztosítva van, ott az igazságban jól megalapozott egy vagy két család telepedjen le egy helyen, és dolgozzanak mint misszionáriusok. Szeressék az embereket, hordozzák az értük végzendő munka terhét, és tanulmányozzák, hogyan vezethetik őket közelebb az igazsághoz. Ezek a családok terjeszthetik iratainkat, összejöveteleket tarthatnak otthonaikban, meghívhatják ismerőseiket ezekre az alkalmakra. Így világosságuk fényleni fog jó cselekedeteik által. Akik így munkálkodnak az új helyeken, megtanulják az emberekhez való közeledés legjobb módját, és előkészíthetik az utat más munkások számára.

Látogassátok meg a szomszédaitokat, és mutassátok ki, hogy érdeklődtök a lelki üdvösségük iránt! Serkentsétek tevékenységre minden lelki képességüket! Az Úr Jézus megnyitja szívük ajtaját, és tartós hatást tesz lelkükre.” (Elen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 69. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

IGÉK MINDEN NAPRA

Április

1. hétfő	Mk 16,15	
2. kedd	Gal 6,14	
3. szerda	1Jn 4,21	
4. csütörtök	Zsolt 144,12	
5. péntek	Ésa 59,9	Napnyugta: 19.16
6. szombat	Ap csel 20,20	
7. vasárnap	Jn 3,16	
8. hétfő	Jóel 2,1	
9. kedd	Rm 13,12	
10. szerda	Józs 24,15	
11. csütörtök	Lk 9,23	
12. péntek	Mt 7,13–14	Napnyugta: 19.26
13. szombat	Jn 15,5	
14. vasárnap	1Pt 2,12	
15. hétfő	Fil 2,15	
16. kedd	2Kor 3,2	
17. szerda	2Kor 6,1	
18. csütörtök	Mt 3,1–2	
19. péntek	Jn 1,29	Napnyugta: 19.36
20. szombat	Lk 1,17	
21. vasárnap	Rm 12,1	
22. hétfő	Gal 2,20	
23. kedd	Sir 3,27	
24. szerda	1Jn 2,14	
25. csütörtök	Ap csel 1,8	
26. péntek	Mt 10,8	Napnyugta: 19.46
27. szombat	1Jn 3,1	
28. vasárnap	Rm 10,2	
29. hétfő	2Tim 2,19	
30. kedd	Jn 20,21	

A reggeli igéket a *Maranatha* című könyvből idézzük.

IGÉK MINDEN NAPRA

Május

1. szerda	Ésa 43,2	
2. csütörtök	Zsolt 34,7	
3. péntek	Ap csel 5,29	Napnyugta: 19.55
4. szombat	2Pt 3,16	
5. vasárnap	Rm 1,21	
6. hétfő	1Tim 6,20	
7. kedd	5Móz 29,29	
8. szerda	Ap csel 1,7	
9. csütörtök	Lk 17,26	
10. péntek	1Kor 4,9	Napnyugta: 20.05
11. szombat	Préd 12,1	
12. vasárnap	2Tim 4,3	
13. hétfő	2Tim 3,13	
14. kedd	1Jn 3,13–14	
15. szerda	Mt 5,28	
16. csütörtök	Ésa 56,12	
17. péntek	Zsolt 101,3–4	Napnyugta: 20.14
18. szombat	Lk 10,27	
19. vasárnap	Fil 3,2–3	
20. hétfő	1Pt 5,8	
21. kedd	Jel 6,12	
22. szerda	Jóel 2,31	
23. csütörtök	Mt 24,29	
24. péntek	Jel 9,14–15	Napnyugta: 20.22
25. szombat	Eféz 5,3	
26. vasárnap	1Kor 14,32–33	
27. hétfő	Mt 7,15	
28. kedd	Ésa 8,20	
29. szerda	Lk 17,1	
30. csütörtök	Mt 7,19–20	
31. péntek	Zsolt 69,33	Napnyugta: 20.30

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. szombat	Ám 3,7	
2. vasárnap	Sof 2,3	
3. hétfő	Dn 7,25	
4. kedd	Zsolt 94,20–21	
5. szerda	Jel 13,14	
6. csütörtök	2Thess 2,3	
7. péntek	1Jn 4,1	Napnyugta: 20.36
8. szombat	Ésa 8,20	
9. vasárnap	2Thessz 2,8–9	
10. hétfő	Jel 13,12	
11. kedd	Jel 14,6–7	
12. szerda	Jel 14,8	
13. csütörtök	Jel 14,9–10	
14. péntek	Mal 4,5	Napnyugta: 20.40
15. szombat	Jer 25,32	
16. vasárnap	Jel 7,1	
17. hétfő	Jel 12,12	
18. kedd	Mt 10,6	
19. szerda	2Tim 4,2	
20. csütörtök	Zsolt 119,126	
21. péntek	Mt 24,15–16	Napnyugta: 20.43
22. szombat	Mt 6,34	
23. vasárnap	Jak 5,7	
24. hétfő	Jel 13,17	
25. kedd	2Kor 6,17	
26. szerda	Mt 10,7–8	
27. csütörtök	Mt 24,9	
28. péntek	Jel 17,12–13	Napnyugta: 20.44
29. szombat	Jel 13,3	
30. vasárnap	Jel 18,4	